

КАТИ РАЙКС ДЯВОЛСКИ КОСТИ

Част 11 от „Темперанс Бренан“

Превод от английски: Милена Радева, 2010

chitanka.info

На
полицай Шон Кларк
22 ноември 1972 — 1 април 2007
и
полицай Джеф Шелтън
9 септември 1971 — 1 април 2007

АБРЕВИАТУРИ

УСКШ — университета на Северна Каролина — Шарлот

НЛСМ — научната лаборатория по съдебна медицина

МНС — моментът на настъпването на смъртта

СЛОМ — съдебномедицинската лаборатория на област

Мекленбург

ДФА — дискриминативен функционален анализ

ПВ — постериорната вероятност

ТВ — типичната вероятност

ПС — причина за смъртта.

1

Казвам се Темперанс Дисий Бренан. Висока съм метър и шейсет и два, енергична и вече надхвърлила четирийсетте. С много научни дипломи. Преуморена. Ниско платена. Умираща.

С рязко движение задрасках написаното дотук, плод на неочаквано литературно вдъхновение, и започнах отначало.

Аз съм съдебномедицински антрополог. Познавам смъртта. Сега тя витае около мен. Ето каква е историята ми.

Мили Боже! Прозвучах съвсем като Джак Уеб в ролята на сержант Джо Фрайдей от сериала „Драгнет“.

Отново задрасках написаното.

Хвърлих поглед към часовника. Два и трийсет и пет.

Зарязах автобиографията си още в тази начална форма и мислите ми започнаха да се реят. Описвах концентрични кръгове. Циферблатът. Конферентната зала. Дворът на университета на Северна Каролина — Шарлот (УСКШ). Северна Каролина. Северна Америка. Земята. Млечният път.

Около мен колегите ми спореха за дреболии със страст, на която са способни само религиозните фанатици. В момента дебатът беше съсредоточен върху словесното оформление на една подточка от проучване, изготвено от катедрата. В стаята беше задушно, темата на проучването — убийствено тъпа. Заседавахме вече повече от два часа и времето изобщо не летеше.

Към най-външния от концентричните кръгове добавих спирали, които приличаха на ръце. Започнах да запълвам пространството с точки. В галактиката има четиристотин милиарда звезди. Щеше ми се да мога да включа стола си на космическа скорост и да излетя към която и да е от тях.

Антропологията е много широк предмет и се състои от няколко свързани помежду си дисциплини. Физиология. Културология. Археология. Лингвистика. В нашата катедра се изучават и четирите. Представителите на всяко едно от тези научни направления държаха да се чуе и тяхната дума.

Джордж Петрела е лингвист. Научните му изследвания са върху мита като отражение на индивидуалната и колективната идентичност. Понякога успявам да разбера нещо от това, което казва.

В момента Петрела възразяваше срещу израза „свеждащ се до четири отделни полета“. Предлагаше да се замени с фразата „ограничаващ се до...“.

Череса Бикхъм, археолог от университета Саутуестърн, и Дженифър Робъртс, специалист по межкултурни религиозни системи, твърдо настояваха да остане „свеждащ се до“.

След като се изморих от галактическият поанализъм и не успях да сведа или огранича отегчението си до нещо интересно, се захванах с калиграфия.

Темперанс^[1]. Умението да избегнем екстремните ситуации.

Въведи ред.

Наложил си въздържание.

Възпри егото си.

Погледни колко е часът.

Два и петдесет и осем.

Пороят от думи продължаваше да се лее.

В три и десет гласувахме. „Ограничаващ се до“ беше победителят на деня.

Събранието ръководеше Ивендър Доу — шеф на катедрата от повече от десет години. Въпреки че сме почти връстници, Доу напомня на образ от картините на Грант Ууд. Плешив. С кръгли телени очила, които го караха да прилича на бухал. С груби като на слон уши.

Повечето от хората, които го познават, смятат, че е суров човек. Не и аз. Виждала съм го да се усмихва поне два-три пъти.

След като проблемът с „ограничаващ се до“ беше решен, Доу премина към следващия важен въпрос. Спрях да изписвам завъртените букви и се заслушах.

Трябва ли в изявлението относно целите на катедрата да се наблегне на връзките с хуманитарните науки и критичната теория в исторически план, или да се подчертае нарастващата роля на точните науки и емпиричните наблюдения?

Началните редове на злополучната ми автобиография бяха попаднали право в целта. *Наистина* щях да умра от скука, преди да дочакам края на това събрание.

Изведнъж в съзнанието ми се появи образ от сдобилите се с печална слава експерименти върху поведението на хора, лишени от всякаква сетивност, провеждани през петдесетте години на миналия век. Представих си доброволците, които лежах на леглата си в звукоизолирани стаи, на очите им бяха поставени непрозрачни очила, а ръцете им бяха пъхнати в плътни маншони.

Записах си симптомите им и ги сравних със състоянието, в което бях изпаднала в момента.

Безпокойство. Депресия. Асоциално поведение. Халюцинации.

Зачеркнах четвъртия симптом. Въпреки че бях стресирана и раздразнена, не халюцинирах. Поне до този момент. Не че имах нещо против халюцинациите. Точно сега една ярка картина би внесла известно разнообразие.

Не ме разбирайте погрешно. Не се отнасям несериозно и пренебрежително към преподаването. Обичам учителската професия. Съжалявам, че с всяка година контактите ми със студентите стават все по-ограничени.

Защо прекарвам толкова малко време в класната стая? Връщаме се отново към проблема с тесните специализации.

Опитвали ли сте се някога просто да отидете на лекар? Няма такова нещо. Има кардиолог, дерматолог, ендокринолог, гастроентеролог. Живеем във века на специализациите. И в моята наука положението не е по-различно.

Антропологията е наука за човешкия организъм. Физикалната антропология изучава биологията, промените и развитието в човешкия организъм. Остеологията е наука за костите. Съдебномедицинската

антропология се занимава с изследване на костите в човешкия организъм за целите на правораздаването.

Проследете всички разклонения и ще разберете с какво точно се занимавам аз. Въпреки че в университета изучавах биоархеология и в началото на кариерата си се занимавах с разкопаване и изследване на древни човешки останки, преди доста години се прехвърлих към съдебномедицинската антропология. Преминах към тъмната страна, както обичат да ме ядосват старите ми приятели от студентските години. Привлечена от славата и богатството. Как не! Може би донякъде станах известна, но богата — в никакъв случай.

Съдебномедицинската антропология се занимава с труповете на наскоро починали хора. Специалистите като мен работят за правораздавателните органи; за следователи, разследващи смъртни случаи; за лекари, извършващи аутопсии; за адвокати; за военните; за организации, които защитават човешките права и за групи, оказващи помощ при извънредни ситуации. Ние имаме познания по биомеханика, генетика и анатомия на скелета и можем да дадем отговори на въпросите относно идентифицирането на труповете, причините за смъртта, момента на настъпването ѝ и промените, настъпили в тялото след нея. Изследваме обгорелите, разложените, мумифицираните, осакатените, разчленените трупове, както и тези, от които е останал само скелетът. Много често останките, които идват при нас, са прекалено разложени и аутопсията не може да даде никаква ценна информация.

Като служител на щата Северна Каролина имам сключен договор както с университета на Северна Каролина — Шарлот, така и с бюро на главния съдебномедицински следовател, което има отдели както в Шарлот, така и в Чапъл Хил. Освен това работя като консултант към научната лаборатория по съдебна медицина в Монреал (НЛСМ).

Северна Каролина и Квебек. Необичайно, нали? По-нататък отново ще стане въпрос за това.

Поради професионалните ми ангажименти от двете страни на границата и работата ми за две институции в Северна Каролина чета само един курс лекции в УСКШ, а именно съдебномедицинска антропология за напреднали. На всеки две години прекарвам по един семестър в класната стая. Точно в момента се намирам в такъв период.

И в конферентната зала.

Обичам преподаването. Но не мога да понасям тези непрекъснати събрания. Не съм съгласна и с политиката на факултета.

Някой предложи проучването да бъде върнато в комисията за понататъшно изясняване. Всички вдигнаха ръка, аз също. Що се отнася до мен, нямах нищо против да изпратят проучването в Зимбабве и там да си остане завинаги.

Доу обяви следващата точка от дневния ред. Създаване на комисия по професионална етика.

Изпъшках наум и започнах да съставям списък с предстоящите ми задачи.

1. Образците за Алекс.

Алекс е асистентката ми. С подобрите от мен кости щеше да подготви практически тест за студентите за следващото семинарно упражнение.

2. Докладът за Ламанш.

Пиер Ламанш е патолог и шеф на отдела по съдебна медицина в НЛСМ. Преди да отпътувам от Монреал преди седмица, работих върху един от неговите случаи — човек, загинал при пожар в автомобил. Според анализа, който проведох, обгорелият труп беше на прострелян бял мъж на трийсет и няколко години.

За нещастие на Ламанш предполагаемият водач на автомобила не беше петдесет и девет годишна жена от азиатски произход. За нещастие на жертвата някой го беше прострелял с два куршума в лявата теменна кост. За мое нещастие случаят се оказа убийство и вероятно щеше да се наложи да давам показания в съда.

3. Докладът за Лараби.

Тим Лараби е съдебномедицинският следовател на областта Мекленбург и директор на патологията в Шарлот, в която работят трима специалисти. Негов беше първият случай, с който се заех веднага след като се върнах в Северна Каролина. Ставаше въпрос за подпухнала и силно разложена долна част на човешки труп, намерена на брега на река Катауба. От структурата на таза ставаше ясно, че трупят е на мъж. Развитието на скелета показваше, че жертвата е била на възраст между дванайсет и четиринайсет години. По четвъртата и петата метакарпални кости вдясно се виждаха следи от заздравили счупвания и имаше вероятност трупят да бъде идентифициран, ако можеха да се открият медицинският картон и рентгеновите снимки.

4. Да се обади на Лараби.

Днес, когато пристигнах в университета, заварих на гласовата си поща съобщение от две думи, оставено от съдебномедицинския следовател на областта Мекленбург: „Обади се“. Точно набирах номера му, когато Петрела дойде и ме довлече на това ужасно събрание.

При последния ни разговор Лараби каза, че няма съобщение за изчезнал човек, чиито данни да съвпадат с данните на жертвата от река Катауба. Може би вече беше получил такова съобщение. Надявах се, че е така, заради семейството на детето. Както и заради самото дете.

Помислих си за разговора, който Лараби ще трябва да проведе с родителите. Водила съм такива разговори, съобщавала съм новини, които са разбивали живота на цели фамилии. Това е най-трудната част от професията ни. Няма подходящ начин, по който можеш да събщиш на една майка и на един баща, че детето им е мъртво и че краката му са били открити, а все още не се знае къде е главата.

5. Препоръката на Соренстейн.

Руди Соренстейн беше мой студент, който се надяваше да продължи образованието си в Харвард или Бъркли. Моята препоръка нямаше да му помогне да осъществи тази своя мечта. Но Руди беше старателен и упорит. Добре се сработваше с другите. Щях да видя какво мога да направя за него, като се имат предвид твърде посредствените му оценки.

6. Пазар с Кати.

Катлийн Бренан Питерсънз е дъщеря ми. От тази есен живее в Шарлот и работи като помощник в кантората на един служебен адвокат. Тъй като през последните шест години беше студентка в университета във Вирджиния, в момента изпитва остра нужда от всякакви други дрехи освен дънки. И от пари, за да си ги купи. Предложих ѝ да поема ролята на моден консултант. Каква ирония! Съпругът ми Пийт, с когото отдавна не живеем заедно, щеше да осигури всичко останало.

7. Тоалетна за Бърди.

Бърди е котаракът ми. Много е придирчив по всички въпроси, които се отнасят до котешката тоалетна, и изразява неудовлетворението си по начин, който се опитвам да предотвратя. За

мое неудобство любимата котешка тоалетна на Бърди се продава само в специализираните ветеринарни магазини.

8. *Преглед при зъболекаря.*

Вчера по пощата получих съобщение, че трябва да отида на контролен преглед.

Разбира се. Ще го направя веднага.

9. *Химическото чистене.*

10. *Преглед на колата.*

11. *Дръжката на вратата на душкабината.*

По-скоро усетих, отколкото чух, нещо необичайно около себе си. Тишина.

Вдигнах поглед и осъзнах, че всички са насочили вниманието си към мен.

— Моля? — преместих ръката си, за да скрия написаното.

Направих го съвсем небрежно.

— Какво предпочитате вие, доктор Бренан?

— Прочетете ги отново.

Доу изброи трите вероятно най-оспорвани наименования на комисията.

— Комисия по професионална отговорност и поведение. Комисия по преценка на етичните норми. Комисия по етичните стандарти и приложението им.

— Последното название предполага налагане на правила от външен орган или регулиращ борд. — Петрела очевидно беше в лошо настроение.

Брикхам хвърли писалката си на масата.

— Не, не е така. Просто...

— Катедрата иска да създаде комисия по етика, нали така?

— Изключително важно е названието на този орган правилно да отразява философската същност.

— Да. — Доу отговори на въпроса ми и така прекъсна изказването на Петрела.

— Защо не я наречем просто Комисия по етика?

Десет чифта очи се впериха в мен. Някои бяха объркани. Други изненадани. А трети — обидени.

Петрела се отпусна назад в стола си.

Бикхъм се изкашля.

Робъртс сведе поглед.

Доу прочисти гърлото си. Преди да успее да каже каквото и да било, тишината беше прекъсната от леко почукване по вратата.

— Да? — обади се Доу.

Вратата се отвори и в пролуката се появи едно лице. Кръгло. Луничаво. Разтревожено. Единайсет любопитни погледа се насочиха към него.

— Извинете, че ви прекъзвам — Наоми Гилдър беше най-новата секретарка на катедрата.

И най-срамежливата.

— Не бих си позволила да го направя, освен ако... — Тя обърна поглед към мен. — Доктор Лараби каза, че спешно трябва да разговаря с доктор Бренан.

Първата ми реакция беше да размахам ръце и да се провикна от радост. Вместо това примирено вдигнах вежди и свих извинително рамене. *Дългът ме зове. Какво да се прави?*

Събрах книгата си, излязох от стаята и буквално се разтанцувах, докато преминавах през приемната и поемах надолу по коридора, от двете страни на който бяха разположени кабинетите на преподавателите. Всички врати бяха затворени. А и не можеше да бъде другояче. Обитателите на тези кабинети се бяха събрали в задушната конферентна зала без прозорци и ожесточено спореха за разни административни дреболии.

Чувствах се на седмото небе. Свободна!

Влязох в кабинета си и набрах номера на Лараби. Погледът ми се спря върху прозореца. Четири етажа по-надолу студентите се движеха напред-назад, някои влизаха, други излизаха от следобедните упражнения. Лъчите на слънцето падаха ниско и придаваха бронзов оттенък на дърветата и папратите. Когато влязох на събранието, слънцето грееше точно над главата ми.

— Лараби на телефона? — гласът му беше малко писклив, с мек южняшки акцент.

— Темпи се обажда.

— Да не прекъснах нещо важно?

— Претенции и надуване.

— Моля?

— Няма значение. Нещо за трупа от река Катауба ли имаш да ми кажеш?

— Дванайсетгодишен, от Маунт Холи, казва се Ансън Тайлър. Родителите му отишли да поиграят хазарт във Вегас. Върнали се онзи ден и открили, че хлапето от една седмица не си е било вкъщи.

— Как са разбрали това?

— Преброили са останалите консерви.

— Намери ли медицинския му картон?

— Разбира се, искам и ти да си кажеш мнението, но съм готов да се обзаложа, че фрактурите по пръстите на краката на жертвата напълно съвпадат с рентгеновите снимки на Тайлър.

Представих си малкия Ансън сам в къщи. Гледа телевизия. Маже сандвичи с фъстъчено масло и отваря консерви. Спи на запалена лампа.

Чувството, че съм на седмото небе, започна да ме напуска.

— Какви са тези идиоти — да заминат и да оставят дванайсетгодишно дете само?

— Семейство Тайлър далеч не са най-добрите родители на света.

— Съдът ще ги обвини ли в небрежно отношение към детето им?

— Ще получат минимална присъда.

— Заради Ансън Тайлър ли се обади?

Според секретарката Лараби казал, че въпросът е спешен. Идентифицирането на труп обикновено не спада в тази категория.

— Преди — да. Но сега има нещо друго. Преди малко говорих с момчетата от отдел „Убийства“. Изглежда, са попаднали на нещо много неприятно.

Изслушах го.

Тревогата накара и последните остатъци от ентузиазма ми да се изпарят.

[1] Temperance (англ.) — умереност (Б.пр.) ↑

2

— Наистина ли става въпрос за човешки останки? — попитах аз.

— Поне за един череп сме сигурни.

— Повече от един ли са?

— Съобщиха ми, че има такава вероятност, но полицията не иска да пипа нищо, преди да отидеш там.

— Браво, така трябва.

Сценарий първи: Гражданин попада на кости и звъни на 911. Полицаяте идват, решават, че костите са стари, и започват да ги прибират и номерират. Резултат: Средата, в която са открити, е напълно разрушена. Впоследствие се налага да работя в пълен вакуум.

Сценарий втори: Кучета разравят таен гроб. Местният следовател пристига с лопата и чувал за трупа. Резултат: Липсващи кости. Когато останките достигнат до мен, голяма част от тях вече са се загубили.

Когато попадна в подобна ситуация, не пестя забележките си към никого. След всичките тези години най-после разбраха какво имам предвид.

Освен това провеждам семинари за медицинските следователи от Чапъл Хил и за полицаите от полицейското управление в Шарлот-Мекленбург относно техниките за изравяне на човешки останки.

— Полицаят каза, че там вони ужасно — добави Лараби.

Това не звучеше никак добре.

Грабнах една химикалка.

— Къде са открили останките?

— Грийнлийф Авеню в Първи район. Правят основен ремонт на къщата. Водопроводчикът разбил една стена и попаднал на някакво подземно помещение. Изчакай малко.

Чух шумолене на хартия, след това Лараби ми продиктува адреса. Записах го.

— От това, което разбирам — добави той, — водопроводчикът напълно е откачил.

— Мога да тръгна натам още сега.

— Чудесно.

— Ще се видим след трийсет минути.

Нещо в гласа на Лараби ми подсказа, че има проблем.

— Какво има? — попитах аз.

— Тъкмо започнах аутопсията на едно хлапе.

— Какво се е случило?

— Петгодишно момиченце, прибрало се от детската градина, изяло една поничка, оплакало се, че го боли коремчето, и се стропило на земята. Два часа по-късно починало в болницата. Направо да ти се скъса сърцето. Единствено дете в семейството, не е имало предишни заболявания и абсолютно никакви симптоми, докато не се случило това.

— Господи! От какво е починала?

— Сърдечна рабдомиома.

— Какво означава това?

— Огромен тумор в интравентрикуларната преграда. Среца се много рядко на нейната възраст. Децата с това заболяване обикновено си отиват още като бебета.

Горкият Лараби, предстоеше му да проведе един тежък разговор.

— Свърши с аутопсията — предложих аз. — Аз ще се заема със залата на ужасите.

Град Шарлот е започнал да се развива около една река и един път.

На първо място стои реката. Не е нито Мисисипи, нито Ориноко, но е достатъчно пълноводна, а по бреговете ѝ са живеели много елени, мечки, бизони и пуйки. Прелитали огромни ята гълъби.

Хората, които живеели на източния бряг на реката сред увивните стъбла на дивия грах, я наричали Есуа Тароа — Великата река. На свой ред те били наричани Катауба — хората от реката.

Най-голямото село на племето Катауба се наричало Науваса и се намирало на брега на главния приток Шугар Крик или Сугау. Названието означава „група колиби“ и близостта до водата не е била основната причина за изграждането му там. Науваса било разположено близо до основния търговски път на местните племена, така

наречената Велика пътека на търговията. По този път се пренасяли стоки и храни от Големите езера през Северна и Южна Каролина до река Савана.

Селото Науваса черпело жизнените си сили от реката и търговския път.

Пристигането на чужденци на големи кораби сложило край на всичко това.

В знак на благодарност, че му помогнали да се върне на власт, английският крал Чарлз II подарил на осем от привържениците си земята на юг от Вирджиния и на запад до „Южните морета“. Новите господари на земите веднага изпратили хора да проучат и картографират владенията им.

През следващите векове заселниците пристигали на каруци, на коне, а някои вървели пеша толкова дълго, че обувките им се протривали. Германци, французи, хугеноти, швейцарци, ирландци и шотландци. Бавно и неумолимо пътят и реката престанали да са собственост на племето Катауба и преминали в ръцете на европейците.

Сламените колиби на местното население били заменени от дървените къщи и фермите на заселниците. Появили се кръчми, ханове и магазини. Църкви. Съдилища. И там, където Великата пътека на търговията се пресякла с друга, не толкова значителна пътека, възникнало новото селище.

През 1761 година Джордж III се оженил за немската дукеса София Шарлот от Мекленбург-Щрелиц. Очевидно седемнайсетгодишната булка е разпалила въображението на хората, живеещи между пътя и реката. А може би населението е искало да се подмаже на лудия английски крал. Няма значение какъв точно е бил мотивът им, важното е, че нарекли селището Шарлот, а областта — Мекленбург.

Но разстоянието и политическите процеси обрекли това приятелство на провал. Недоволството след жителите на американските колонии нараствало и те били готови да се разбунтуват. Областта Мекленбург не правела изключение.

През май 1775 година първенците на град Шарлот се събрали, ядосани на Нейно Величество, защото отказала официално да признае любимия им Куинс Колидж, както и били възмутени от факта, че британските войници стреляли по американците в Лексингтън, щата

Масачузетс. Без излишна дипломатичност и без изискани фрази те съставили Мекленбургската декларация (наричана още Мек Дек) за независимост, в която се обявили за „свободен и независим народ“.

Точно така. Хората, написали Мек Дек, не си поплювали. Година преди Конгреса да се сети да напише каквото и да било, те вече били казали на стария Джордж да си гледа работата.

Останалата част от историята ви е позната. Революция, освобождаване и гражданска война. Възстановяването на Юга след войната и законите за сегрегацията на Джим Кроу. Индустриализация, което за Северна Каролина означавало развитие на текстилната индустрия и прокарване на железници. Световните войни и депресията. Борба за граждански права и движение против сегрегацията. Упадък на Североизточните щати и възход на Южните.

През 1970 година населението на Шарлот достигнало приблизително 400 000 души. През 2005 година броят му се удвоил. Защо? Нещо ново започнало да се движи по старата пътека. Пари! И се появили места, където можеш да ги скъташ. Докато в много щати законът ограничавал броя на клоновете на една банка, то в Северна Каролина законодателната власт казала: „Плодете се и се множете“.

И банковите клонове наистина се размножили. Това довело до откриването на огромен брой депозити, които, от своя страна, дали многобройни плодове. Или, накратко, в Куин Сити се намират централите на две от най-могъщите банкови институции — „Банка на Америка“ и „Ваковия“. Шарлот се е превърнал във втория по големина, след Ню Йорк, финансов център в САЩ, както със задоволство отбелязват жителите на града.

Сега на мястото на старата пътека на търговията се намират улиците „Трейд“ и „Трайон“. Там, където те се пресичат, се издига корпоративният център на „Банка на Америка“ — сградата от стъкло, камък и стомана, превърнала се в символ на града.

Пресечката на „Трейд“ и „Трайон“ е сърцето на стария град. Оттам нататък се простират кварталите, оформящи районите, които жителите на града без капка въображение нарекли Първи, Втори, Трети и Четвърти. Местните хора наблюдавали как градът им расте като дете и в исторически план не направили почти нищо, за да съхранят спецификата на всеки от тези райони. Единственото

изключение, при това направено доста наскоро, се отнася до нумено кватро.

Северозападният квадрант, или Четвърти район, е построен от елита на града през деветнайсети век. Впоследствие районът започва бавно да запада. В средата на седемдесетте години, в резултат на непоколебимите усилия на нежните дами от Джуниър Лийг, както и на значителна финансова подкрепа, започва усилен дейност за възстановяване на Четвърти район. Днес покрай тесните улички могат да се видят стари богаташки къщи и старовремски кръчми. Газови лампи. Тротоари с червеникави плочи. Парк в средата на квартала. Можете да си представите картинката.

В миналото Втори район е бил пълната противоположност на населеността с бели Четвърти район. Той се намира на югозапад от центъра на града и се е наричал Лог Таун. По-късно кварталът е станал известен под името Бруклин и е заемал по-голямата част от територията на района. Там са живеели чернокожи проповедници, лекари, зъболекари и учители. Сега по-голямата част от Бруклин не съществува, кварталът е бил унищожен, за да се създаде парка Маршал, учебния център, правителствения площад и шосето, което ни свързва с магистрала 1-77.

Първи и Трети район се намират съответно на североизток и югозапад. Навремето там са се намирали складове, фабрики, железопътни депа и заводи. Сега това са жилищните райони на града с множество къщи и апартаменти. Кортсайд. Куортърсайд. Ренуик. Оук Парк. Въпреки политиката на градската управа за разрушаване на старите сгради и построяване на нови на тяхното място, все още тук-там са запазени части от едновременните жилищни квартали. Според указанията, дадени ми от Лараби, трябваше да отида точно на едно такова място в Трети район.

Отклоних се от магистрала 1-77 и поех по Моърхед. Погледът ми се плъзна по огромните сгради, които се очертаваха на фона на небето. Ваковия сентър. Хотел „Уестин“. Залата на „Пантерите“, която побираше седемдесет и четири хиляди души. Помислих си какво ли биха си казали жителите на Науаса, ако можеха да видят огромния град, построен на мястото на тяхното село.

Излизайки от магистралата, завих наляво, после още веднъж наляво по Сидър и след това минах покрай няколко стари склада,

наскоро превърнати в жилищни сгради. Прекъсната железопътна линия. Фотостудиото и галерията „Лайт Фактори“. Приют за бездомни.

От дясната ми страна се простираше тренировъчният комплекс на отбора „Пантерите“ и в късния следобед тревата на игрищата изглеждаше тъмнозелена. Завих наляво по Грийнлийф Авеню и навлязох в тунела, образуван от клоните на дъбовете. Точно пред мен се намираше широко открито пространство. Знаех, че това е паркът „Фрейзър“.

Покрай улицата се виждаха два съвсем различни типа къщи. Някои от тях бяха купени от юпити, привлечени от близостта им до центъра на града. Тези къщи бяха модернизирани и боядисани в лилаво — „Кралица Ана“, или в синьо — „Смайт Таверн“. Други все още принадлежаха на старите си чернокожи собственици. Те изглеждаха някак стари и занемарени сред подновените си съседи, а обитателите им с ужас очакваха следващото преизчисляване на данък сгради.

Въпреки контраста между вече отремонтираните постройки и тези, на които това все още предстоеше да се случи, личеше си, че като цяло кварталът е поддържан. Тротоарите бяха пометени. Зелените площи — окосени. По прозорците имаше наредени сандъчета с цъфнали невени и хризантеми.

Къщата, в която Лараби ме беше изпратил, бе едно от малкото изключения: занемарена, с кърпена мазилка, увиснали первази и лющещи се боя. Дворът беше кален, а по верандата бяха натрупани всякакви ненужни вещи. Паркирах зад колата с надпис „Полицейско управление на Шарлот-Мекленбург“ и се запитах колко ли потенциални купувачи бяха заставали пред избелялата врата на едноетажната постройка.

Излязох от маздата си, извадих куфарчето си с работни принадлежности от багажника и я заключих. Две къщи по-надолу момче на около дванайсет години изстреля баскетболна топка към коша, закачен на вратата на гаража. От радиото се носеше рап и се чуваше как топката му тупа по покритата с чакъл алея.

Корените на дърветата се подаваха и правеха пътеката към къщата неравна. Гледах в краката си, докато внимателно се качвах по изкорубените стъпала към верандата.

— С вас ли трябва да говоря, за да ме пуснат най-после да си отида вкъщи?

Вдигнах поглед.

На ръждясалата, изкривена на една страна, люлка седеше мъж. Беше слаб и висок, а косата му имаше цвят на мармалад от кайсии. Над джоба на ризата му беше избродирано името му — Арло, и един стилизиран гаечен ключ.

Арло седеше с разтворени крака, забил лакти в бедрата си и подпрял брадичка на обърнатите си длани.

Преди да успея да му отговоря, той ми зададе още един въпрос:

— Колко още трябва да остана тук?

— Ти ли се обади на деветстотин и единайсет?

Устата на Арло се изкриви в гримаса, в долния десен край се показа един развален зъб.

Качих се на верандата.

— Можеш ли да опишеш какво видя?

— Не съм сигурен — Арло скръсти изцапаните си ръце.

Сивите му панталони бяха скъсани на коляното.

— Даде ли показания? — опитвах се да бъда много внимателна с него.

Цялото му държане показваше, че в момента се намира в истински стрес.

Арло кимна, като продължаваше да седи на пейката, изкривен на една страна.

— Каж ми с две думи какво видя.

Енергично поклати глава настрани.

— Това е дело на дявола.

Дотук — добре.

— Ти си Арло...?

— Уелтън.

— Водопроводчикът.

Арло отново кимна в знак на съгласие.

— От трийсет години се занимавам с тази работа. Никога не съм виждал подобно нещо.

— Разкажи ми какво точно се случи.

Арло преглътна. После още веднъж.

— Подменях водопроводната инсталация. Жената на новия собственик иска да монтира съдомиялна по последна дума на техниката. Поставя се една зелена джаджа, с която не се замърсява околната среда. За това е необходимо да се подменят тръбите. Само Господ знае защо започва от водопровода. Виж цялата къща на какво прилича. Но това на мен не ми влиза в работата. Както и да е, започнах да разбивам стената, изпуснах едно парче тухла и то отчупи част от подовото покритие. Казах си: „Арло, внимавай, че ако развалиш подовото покритие, ще ти удържат от надницата!“ Затова се опитах да го вдигна и под него видях онази стара дъска.

Арло спря.

Изчаках го отново да заговори.

— И аз не знам защо, ама я подбутнах с крак в единия край и тя се надигна.

Арло отново спря. Вероятно си припомни, че е трябвало да побутне дъската доста силно.

— Тази дъска част от капак на пода ли беше?

— Да, под него имаше нещо като скривалище. Трябва да си призная, че проявих любопитство. Взех фенерчето си и погледнах какво има долу.

— И се оказа, че под мазето има друго помещение, така ли?

Арло сви рамене. Изчаках да продължи. Не го направи.

— После какво стана? — подканих го да говори.

— Аз съм вярващ човек. Ходя на църква всяка сряда и неделя. Никога не съм виждал дявола, но знам, че съществува. Знам, че е тук и твори пъклените си дела сред нас.

Избърса уста с опакото на ръката си.

— Видях самия Сатана.

Въпреки че все още беше топло, усетих как ме побиват студени тръпки.

— Съобщил си, че си видял човешки череп — гласът ми звучеше съвсем делово.

— Да, госпожо.

— Какво още видя?

— Изобщо не искам да изричам тези думи. Идете и вижте със собствените си очи.

— Влезе ли в подземното помещение?

— Не съм си и помислял.

— Какво направи?

— Изправих се на крака по най-бързия начин. След това извиках полицията — Арло произнесе думата „полиция“, като постави ударението на първата сричка и удължи гласната. — Сега вече мога ли да си ходя?

— Полицията долу ли е?

— Да, госпожо. По коридора и после през кухнята.

Арло беше прав, най-добре щеше да е да видя със собствените си очи.

— Благодаря, господин Уелтън. Няма да се забавя много.

Прекоших верандата и влязох в къщата. Чух как люлката изтрака зад гърба ми. Арло отново беше подпрял брадичка на обърнатите си длани.

От входната врата се влизаше в тясно антре. Вдясно се намираще холът, боядисан в отровнозелено. Едно от стъклата на прозореца беше счупено и на негово място беше залепен картон. Имаше малко мебели. Едно проядено от молци кресло. Диван с издрана от котки дамаска.

Вляво беше трапезарията. В нея нямаше нищо, освен един чамов бюфет, матрак и няколко автомобилни гуми, нахвърляни една върху друга.

Продължих надолу по коридора и влязох в кухнята, която и през 1956 година вече е била декаде. Хладилник със закръглени форми. Готварска печка от отдавна несъществуваща марка. Малка метална маса, покрита с червени пластмасови плочки. Плотове, покрити със същите такива плочки, но този път в сиво.

Вратата вляво до печката беше отворена. През нея се виждаше дървеното стълбище и се чуваше пращенето на радио.

Прехвърлих куфарчето с работните си принадлежности в дясната ръка, хванах се за перилата и заслизах надолу. След първите две стъпала усетих, че настръхвам.

Без дори да го осъзнавам, започнах да дишам през устата.

3

Миризмата беше едва доловима, но въпреки това не можех да я сбъркам с нищо друго. Сладникавото зловоние на гниеща плът.

Но това не беше добре познатата ми лепкава миризма, от която започва да ти се гади. Смярад от разлагащи се тъкани. От вътрешности, проядени от червеи и хищници. От позеленял и подпухнал от престоя във вода труп. Няма миризма, която да може да се сравни с тази смярад. Тя прониква в порите ти, в ноздрите ти, в белите ти дробове, в дрехите ти. Отнасяш я със себе си вкъщи като миризмата от тютюневия дим в бара. И дълго след като си се изкъпал, продължаваш да я усещаш в косата си, в устата си, в ума си.

Миризмата, която усетих в момента, беше много по-слаба. Но въпреки това не можех да я сбъркам.

Надявах се да се окаже, че е катерица. Или някой енот, прегризал стената, влязъл в мазето и после не успял да излезе. Спомних си думите на Лараби и колко разтревожен заварих Арло и реших, че е малко вероятно да се е случило нещо подобно.

С всяко стъпало ставаше все по-студено. И по-влажно. Когато стигнах долу, перилото под пръстите ми беше студено и хлъзгаво.

Над главата ми, закачена на жица, висеше гола крушка, от която идваше жълтеникава светлина. Стъпих на твърдата земя и се огледах.

Мазето беше високо не повече от метър и осемдесет. Беше преградено така, че да се образуват няколко малки помещения, а в центъра оставаше голямо празно пространство. Стените бяха направени от шперплат, а вратите бяха от тези, които могат да се купят готови от магазина. Очевидно това разделяне беше направено доста след построяването на къщата.

Всички врати бяха отворени. През една от тях видях рафтове — като тези, които най-често се използват за складирането на домашно приготвени сладка и домати консерви. През друга врата се виждаше умивалник. През трета — подредени една върху друга кутии.

В дъното на мазето, до една пещ, сякаш излязла от романите на Жул Верн, стоеше полицай в униформата на Шарлот-Мекленбург. За разлика от останалите врати тази зад него изглеждаше стара. Беше направена от плътно дърво, а боята по нея бе пожълтяла от времето.

Полицаят бе пъхнал палци в халките на колана си. Беше набит, с плътни вежди като на Бо Бриджес и черти на лицето, които напомняха на Шон Пен. Комбинацията не беше сполучлива. Приблжих се до него и прочетох името върху значката — Д. Глийсън.

— Какво имаме тук? — попитах аз, след като се представих.

— Разговаряхте ли вече с водопроводчика? — Глийсън намали звука, който идваше от микрофона, закачен на лявото му рамо.

Кимнах.

— Около шестнайсет часа Уелтън е позвънил на 911 — започна той. — Казал, че е открил трупове в някакво тясно помещение. Чух разговора по радиостанцията. Дойдох и забелязах останки, които според мен са човешки. Съобщих в управлението. Оттам ми наредиха да остана на място. Казах на Уелтън да направи същото.

Харесах Глийсън. Говореше стегнато.

— Слязохте ли в подземното помещение?

— Не, госпожо.

В стаята зад Глийсън висеше още една електрическа крушка. Светлината, която идваше през вратата, падаше така, че веждите му хвърляха сенки върху лицето му и това още повече изостряше чертите му.

— Съдебномедицинският следовател каза, че вероятно става въпрос за повече от един труп.

Глийсън направи жест с ръка. Може да е прав, може и да не е.

— Долу има ли нещо, за което трябва да знам?

Спомних си мазето на една пицария в Монреал. Детектив Люк Клодел гонеше плъховете, докато аз изравях костите. Тогава той носеше кашмирено палто и ръкавици „Гучи“. Стана ми смешно. Почти. Показаха се кости на младо момиче.

Глийсън не разбра въпроса ми.

— Изглежда е някакъв вуду ритуал. Но ти ще кажеш за какво точно става въпрос, докторе.

Това беше правилният отговор. За непрофесионалистите скелетите изглеждат зловещо. Дори лъскавите бели образци за

часовете по анатомия. Тази мисъл ме развесели. Може би ще се окаже, че става въпрос за нещо подобно. Изкуствен череп, отдавна забравен в мазето.

Отново си спомних за случая в пицарията. Първоначалният ни проблем там беше определянето на МНС. Моментът на настъпването на смъртта. Кога се беше случило това? Преди десет години? Преди петдесет? Преди сто и петдесет?

Още един добър сценарий. Можеше да се окаже, че става въпрос за древен череп, задигнат от археологически разкопки.

Лабораторните модели и археологическите останки не миришат на разлагаща се плът.

— Точно така — отвърнах на Глийсън. — Но по-скоро се чудех дали има плъхове и змии.

— Засега сме съвсем сами. Ще внимавам да не се появят неканени гости.

— Много ти благодаря.

Последвах Глийсън в една стая без прозорци, с размери приблизително три на три и половина метра. Двете тухлени стени бяха външни и съставляваха част от старите основи на къщата. Другите две стени бяха вътрешни. Покрай тях имаше работен тезгях.

Прегледах набързо нахвърляните върху него вещи. Ръждясали инструменти. Кутии с пирони, отвертки и гайки. Навита тел. Мрежа за ограда. Менгеме.

Под тезгяха имаше големи рула сива пластмасова материя. Долната ѝ част беше покрита с мръсотия.

— Какво е това?

— Подово покритие за гаражи.

Вдигнах въпросително вежди.

— Подово покритие от винил. Миналата година поставих такова в гаража си. Обикновено по края се залепва с лепенки. Тук просто е било поставено върху земята и е покривало капака.

— Уелтън го е навил и го е оставил настрана.

— Поне така казва.

Освен тезгяха и подовото покритие в стаята нямаше нищо друго.

— Отворът е ето там — Глийсън ме заведе в ъгъла на стаята, където се срещаха двете външни стени.

В източната стена, на височина около метър и половина, се виждаше отвор с размери приблизително трийсет на шейсет сантиметра. Назъбените краища и разликата в цветовете показваха, че отворът е направен съвсем наскоро. По пода имаше парчета гипс и счупени тухли. На това място Уелтън беше разбил стената, за да стигне до водопровода.

През дупката се виждаха тръбите, които тръгваха в различни посоки. На земята, малко встрани от боклука, зееше черен квадратен отвор, полузакрит от стар, дървен капак.

Оставих куфарчето си встрани и надникнах в тъмнината. Нямах никаква представа какво ме очакваше там долу.

— Колко е дълбоко?

— Три и половина — четири метра. Може би е някакво старо мазе в основите на къщата. Срещат се в някои от тези къщи.

Отново имах чувството, че цялата настръхвам. Усетих тежест в гърдите си.

Спокойно, Бренан.

— Защо е толкова дълбоко? — стараех се гласът ми да не издаде чувствата ми.

Глийсън сви рамене.

— Климатът е топъл, не са имали хладилници.

Отворих куфарчето си, извадих работния гащеризон и го облякох. След това легнах по корем на пода, лицето ми беше точно над отвора.

Глийсън ми подаде фенерчето си. Снопът светлина затанцува по грубо скованите стъпала, които се спускаха надолу толкова стръмно, че вероятно това беше стълба, а не стълбище.

— Онова нещо е там, до източната стена.

Насочих лъча нататък. Осветих някакъв ръждясал метал, нещо червено, после нещо жълто. И нещо призрачно бяло — като кожата на умрял човек. В този момент го видях.

Черепът стоеше върху нисък кръгъл пиедестал, долната челюст липсваше, а под светлината на фенерчето челото имаше странен цвят. Върху свода на черепа беше поставен някакъв странен предмет.

Загледах се в него. Отсреща ме гледаха празните очни кухини. Зъбите сякаш ми се хилеха и ме предизвикваха да се приближа.

Подпрях се на ръце и се надигнах. После изтупах мръсотията от гърдите и раменете си.

— Ще направя няколко снимки, след това ще махна капака и ще сляза долу.

— Стъпалата изглеждат доста стари. Искаш ли да проверя дали е безопасно да се стъпва върху тях?

— Предпочитам да останеш горе и да ми подаваш това, което ми е необходимо.

— Както кажеш.

Изщракване на затвора на апарата ми. Шум от парченцата, посипали се от вдигането на капака. В тази абсолютна тишина на подземие то всеки звук отекваше силно преувеличен. Противно на всякаква логика тишината ми се струваше злокобна.

Сложих ръкавици и закачих батерията на колана си. След това внимателно стъпих на първото стъпало. Оказа се достатъчно здраво. Обърнах се с лице към стълбата, стиснах здраво перилата и започнах да се спускам надолу.

Въздухът ставаше все по-влажнен. Мирисът на смърт се засили. Освен това носът ми започна да долавя и други миризми — дъх на урина, вкиснало мляко и стари дрехи.

Шест стъпала по-надолу около мен вече беше абсолютно тъмно. Спрях и изчаках очите ми да свикнат. Изчаках сетивата ми да се пригоят към това, което ме заобикаляше. Тунелът, в който се спусках, беше широк шейсет сантиметра. Беше влажно и миришеше неприятно.

Сърцето ми започна да бие силно. Усетих, че гърлото ми се свива.

Няма що! Оказа се, че доктор Бренан, за която се разказваха легенди как се е завирала къде ли не, страда от клаустрофобия.

Дишай!

Стисках перилата все едно беше въпрос на живот и смърт, докато се спусна още четири стъпала по-надолу. Докато стъпвах внимателно на следващото стъпало, една треска разкъса ръкавицата, която предпазваше лявата ми длан. Инстинктивно свих ръка.

Отново трябваше да си наложа:

Успокой се!

Дишай!

Още две стъпала.

Дишай!

Пръстите на крака ми докоснаха земята и се чу някакъв странен шум. Внимателно опипах с крака си пространството зад мен. Не открих нищо.

Слязох от стълбата. Без да се замисля, затворих очи, за да потисна адреналина, който бушуваше в кръвта ми. Нямаше смисъл. И без това около мен цареше абсолютна тъмнина.

Пуснах перилата, включих фенерчето и осветих пространството около мен и над главата ми.

Намирах се в куб със страна около два и петдесет метра. Стените и тавана бяха подсилени с груби греди. На земята имаше същото подово покритие като това в горното помещение.

Това, което ме интересуваше, се намираше вдясно. Внимателно започнах да се придвижвам натам, като осветявах предметите около себе си.

Два казана, един по-голям и един по-малък. Ръждясал тиган. Шперплат. Инструменти. Статуи. Свещи. Над главата ми висяха мъниста и еленови рога.

Глийсън беше преценил съвсем правилно. Всичко в помещението показваше, че там са били извършвани някакви ритуали.

Централно място заемаше големият казан, а останалите атрибути бяха подредени около него. Прескочих свещите, наредени в полукръг, и насочих светлината към него.

Железният казан беше пълен с пръст. В центъра му се издигаше зловеща пирамида.

В основата ѝ беше поставен животински череп. Съдейки по формата му и по зъбите, които успях да зърна, предположих, че е на дребно преживно животно — коза или овца. В очните кухини и носното отворстие се забелязваха останки от изсъхнали меки тъкани.

Върху животинския череп, точно в средата, беше поставен човешкият череп, който така силно беше уплашил водопроводчика. Костите бяха чисти и гладки. Сводът на черепа и челото странно блестяха. Върху тях се забелязваше по-тъмно петно с неправилна форма. Беше червеникавокафяво — цветът на засъхнала кръв. Върху човешката *sabeza*^[1] беше поставен череп на малка птичка. По него също имаше остатъци от изсъхнала кожа и мускули.

Насочих лъча на фенерчето към пода. До основата на казана беше поставено нещо, приличащо на железопътна релса. Върху нея лежеше обезглавено пиле, което беше започнало да се разлага.

Миризмата идваше от него.

Насочих фенерчето наляво, към тигана. В него имаше три предмета с формата на полукълбо. Наведох се, за да ги огледам по-добре.

Черупка на костенурка и кокосов орех, разделен на две.

Изправих се, заобиколих големия казан и стигнах до по-малкия. Той също беше пълен с пръст. Върху нея бяха поставени три клина — като тези, които се използват в железниците, един рог и два наниза с жълти мъниста. Дълбоко, чак до дръжката си, беше забит нож.

Верига обгръщаше казана точно под ръба му. На лявата му страна беше подпряно мачете, а на дясната — парче шперплат.

Приближих се до шперплата и клекнах. Върху него с черен маркер бяха нарисувани някакви символи.

До шперплата забелязах евтина гипсова статуя на жена. Беше с дълга бяла рокля и червено наметало, а на главата ѝ имаше корона. В едната си ръка държеше бокал, а в другата — сабя. В краката ѝ имаше миниатюрен замък или кула.

Опитах се да си припомня католическите икони, които бях виждала на младини. Дали това не беше един от образите на Дева Мария? Или на някоя светица? Въпреки че ми се стори позната, не можех със сигурност да определя коя е дамата.

Рамо до рамо със статуята стоеше фигура на човекоподобно същество с две лица, обърнати в различни посоки. То беше високо около трийсет сантиметра, имаше издължени крайници и шкембе, а пенисът му сочеше нагоре.

Определено не беше Девата.

Последното, което видях, бяха две кукли, облечени в памучни рокли на волани. Едната рокля беше синя, а другата — жълта. Куклите представляваха чернокожи жени. И двете носеха гривни, големи обици и медальони. Синята имаше корона на главата си. Жълтата беше пребрадена с кърпа.

В гърдите ѝ беше забита малка сабя.

Това ми беше достатъчно.

Черепът не беше пластмасов. В мазето имаше човешки останки. Пилето е било обезглавено неотдавна.

Може би ритуалите, извършени пред този олтар, са били безобидни. А може би не. За да сме сигурни, трябваше всичко да се извърши според протокола. Трябваше ни светлина. И фотоапарати. Трябваше напълно да документираме всичко, което беше пред очите ми, за да можем по-нататък да докажем на кого е принадлежало.

Отправих се към стълбата. Бях изкачила две стъпала, когато чух някакъв шум и вдигнах очи. През отвора над мен се беше надвесило едно лице.

Не беше лицето, което исках да видя в този момент.

[1] cabeza (исп.) — глава (Б.пр.) ↑

4

Ърскин „Скини“ Слайдъл е детектив към полицейското управление на Шарлот-Мекленбург, в службата за разследване на углавни престъпления, отдел „Убийства“. И по-специално — предумишлени убийства.

Работим заедно от много години. Какво е мнението ми за него ли? Като характер е абсолютно задръстен. Но има добри инстинкти.

Обилно намазаната му с брилянтин глава се подаваше през отвора на тунела и силно напомняше на главата на костенурка.

— Здравей, докторе — както обикновено Слайдъл говореше бавно и провлачено.

— Здравей.

— Каж ми, че мога да си отида вкъщи, да ударя една бира, да пусна телевизора и да гледам момчетата от „Разбиване“.

— Не и тази вечер.

Докато се изкачвах по стълбата, си спомних кога за последно пътищата ни се пресякоха.

Август. Детективът тъкмо влизаше в съдебната палата на областта Мекленбург, а аз излизах, след като бях дала показания.

Слайдъл не е от най-съобразителните хора, които познавате. Особено когато застане пред съда. Съвсем меко казано. Умните адвокати правят със Скини каквото си поискат. Онази сутрин беше съвсем очевидно, че е нервен. Тъмните кръгове около очите му подсказваха, че е прекарал безсънна нощ.

След като излязох от тунела, забелязах, че днес Слайдъл изглежда малко по-добре. Същото обаче не можеше да се каже за сакото му. Беше направено от зелена изкуствена материя, с оранжеви външни тегели. Дори на приглушената светлина в подземното помещение изглеждаше крещящо.

— Полицията тука ми казва, че си имаме работа с някакъв шаман — Слайдъл завъртя глава в посока към Глийсън.

Описах какво съм видяла в подземното помещение.

Слайдъл погледна часовника си.

— Защо да не оставим тази работа за утре?

— Да не би да имаш среща тази вечер, Скини?

Глийсън се изкашля сподавено зад гърба ми.

— Както ти казах, чакат ме бирата и спортните предавания.

— Трябваше да си включиш дигиталния видеорекордер.

Слайдъл ме изгледа така, сякаш му бях предложила да програмира следващата мисия на совалката.

— Това е същото като касетъчния видеоманетофон — обясних аз, докато свалях едната си ръкавица.

— Чудно защо не съм чувал за подобно нещо — Слайдъл беше вперил поглед в отвора до краката ми.

Имаше предвид дигиталния видеорекордер.

— Да оставим това сега — предложих аз. — Обади се по мобилния си телефон и извикай екипа за работа в полеви условия.

Свалих скъсаната ръкавица. Палецът ми беше зачервен, подут и ужасно ме сърбеше.

— Кажете им, че ни трябва генератор и преносими лампи.

Прибрах и двете ръкавици в куфарчето си.

— И нещо, с което можем да вдигнем казан, пълен с пръст.

Слайдъл поклати глава и започна да набира телефона.

Четири часа по-късно се качих в маздата си. Грийнлийф Авеню се обливаше в лунна светлина. Аз се обливах в пот.

Докато излизал от къщата, Слайдъл забелязал, че една жена прави снимки с малък цифров фотоапарат от прозореца на кухнята си. След като й направи знак да се маха, той изпуши една след друга две цигари, измърмори нещо за документи и данъци, качи се в тауруса си и отпраши.

Криминалистите си бяха тръгнали с микробуса. Щяха да занесат куклите, статуите, мънистата, инструментите и другите артефакти в лабораторията по криминология.

Колата на моргата също беше дошла и си беше тръгнала. Джо Хоукинз, дежурният следовател тази нощ, щеше да занесе черепа и пилето в съдебномедицинската лабораторията. Както и казаните. Въпреки че Лараби никак нямаше да се зарадва, като видеше цялата

тази мръсотия, предпочитам да прегледам съдържанието им в надеждните условия на лабораторията.

Както и очаквах, най-много трудност създаде големият казан. Тежеше почти колкото статуята на свободата и затова при преместването му бяха необходими лебедка, мускулна сила и подходящ набор от цветисти фрази.

Потеглих надолу по Грийнлийф Авеню. Пред мен паркът „Фрейзър“ приличаше на черно петно на фона на градския пейзаж. Пред очите ми от сенките изскочи една катерушка, после сребриста кубистична скулптура се извиси над тъмнината, а коритото на река Ъруин Крийк се виеше и наподобяваше на усмивка.

След два завоя излязох от Уестбрук на Сидър, заобиколих центъра на града и се отправих на югоизток към дома си близо до парка „Майерс“. Районът е бил застроен през трийсетте години на миналия век и е бил първият, до който е достигал трамвай. Днес цените на жилищата тук са прекалено високи, хората са прекалено самодоволни и всички до един гласуват за републиканците. Въпреки че не е особено стар, кварталът е елегантен и добре поддържан. Това е отговорът на Шарлот на Шейкър Хайтс в Кливланд и на Корал Гейбълс в Маями.

Десет минути след като напуснах Трети район, паркирах колата си във вътрешния двор. Заключих я и се отправих към къщата.

И тук трябва да дам някои обяснения.

Всъщност живея на територията на Шарън Хол — господарска къща от деветнайсети век, която сега е разделена на отделни апартаменти и се намира съвсем близо до университета Куинс. Сградата, в която живея, е отделена от голямата къща и се нарича „Анексът“. Анекс към какво? Никой не знае. Малката двуетажна постройка не е отбелязана на нито един от старите строителни планове. Голямата къща я има на плановете. Както и помещението, в което навремето са прибирали каретите. Има ги и парка, и градината с билки. Но не и „Анексът“. Изглежда, на някой му е хрумнало и го е построил по-късно.

Когато сме си говорили с приятели, с роднини или с някои гости относно предназначението на тази сграда, предположенията ни са варирали от помещение за опушване на месо, през оранжерия, до пещ за изпичане на тухли. Лично аз никак не се интересувам за какво

първоначално се е използвала къщата. С площ едва сто и единайсет квадрата тя отлично отговаря на нуждите ми. На горния етаж се намират спалнята и банята. Кухнята, трапезарията, холът и кабинетът ми са на долния етаж. Преместих се да живея тук, когато бракът ми с Пийт се провали. Десет години по-късно все още ми върши чудесна работа.

— Хей, Бърд — провикнах се към празната кухня.

Котаракът го нямаше.

— Бърди, тук съм.

Хладилникът бръмчеше. Часовникът на баба, който стоеше върху полицата, започна да бие.

Преброих ударите. Единайсет.

Погледнах крадешком към лампичката на телефона, която показваше дали има оставени съобщения. Не светеше.

Оставих си чантата и се отправих директно към банята.

Използвах душ гел с мирис на зелен чай, шампоан, ухаещ на розмарин и мента, и гореща вода, за да се прочистя от миризмата и мръсотията на мазето. Сетих се за лампата на телефона, която все така упорито показваше, че нямам съобщения, после мисълта ми се насочи към гласа, който се надявах да чуя.

Бонжур, Темпи. Липсваш ми. Трябва да поговорим.

Пред очите ми изплува образът му. Слаб и висок, със светлоруса коса. И яркосини очи. Лейтенант детектив Андрю Райън. Отдел „Престъпления срещу личността“, полиция на провинция Квебек.

Ето къде се намесва Квебек. Работя на две места — едното е в Шарлот, Северна Каролина, САЩ, другото е в Монреал, Квебек, Канада, където съм съдебномедицински антрополог към отдела на следователите. Райън работи към полицията на провинция Квебек и разследва убийства. С други думи, когато е извършено убийство в La Belle Province, аз се занимавам с жертвите, а Райън провежда разследването.

Преди години, когато започнах работа в лабораторията в Монреал, Райън имаше репутацията на местния любовник. А аз бях абсолютно против романтичните връзки на работното място. Оказа се, че лейтенантът отказва да спазва правилата ми. Когато се простих и с последната надежда, че ще успея да спася брака си, започнах да

излизам с него. За известно време нещата вървяха добре. Даже много добре.

Пред очите ми се появиха сцени, които щях да помня цял живот. Не бяха подходящи за лица под осемнайсет години. Бюфорт, Южна Каролина, началото на връзката ни. Обута с къси панталони, под които няма нищо, на борда на дванайсетметрова моторница. Шапрол, Северна Каролина, първата ни истинска свалка, облечена в убийствена черна рокля и едни от най-секретните прашки на Виктория.

Спомних си и други подобни моменти и усетих слабост в стомаха си. Да, той наистина беше много добър. И изглеждаше страхотно.

След това Райън разби сърцето ми. Дъщеря му, Лили, за чието съществуване научи съвсем наскоро, беше буйна, гневна и пристрастена към хероина. Раздиран от чувство за вина, татко се беше съгласил да се събере отново с мама, за да направят заедно опит да спасят дъщеря си.

И аз станах излишна като прочетен вестник. Това се случи преди четири месеца.

— Майната му.

Обърнах лице към душа, от който течеше вода, и започнах да грача някаква своя версия на песента на Глория Гейнър.

„I will survive. I've got all my life to live...“^[1]

Изведнъж водата стана студена. Умирах от глад. През целия следобед бях напълно погълната от работата си в мазето. Нервите ми бяха изопнати до краен предел от обстановката около мен и въобще не усещах, че съм гладна. До този момент.

Докато се бършех, Бърд бавно влезе в стаята.

— Извинявай — започнах аз. — Извънредна работа. Нямах избор.

Котаракът ме погледна скептично. Или въпросително. Или отегчено.

— Искаш ли да ти дам играчка и да поиграем на гоненица из стаята?

Бърд седна и започна да ближе предната си лапа. Очевидно не можех да го подкупя с една котешка играчка и да го накарам толкова лесно да ми прости закъснението.

Облякох нощницата си, обух пухкави розови чорапи и отидох в кухнята.

Имам още един недостатък. Мразя домашните задължения. Ходенето до химическото. Почистването на колата. Пазаруването. Пиша си списъци какво трябва да направя, след това започвам да отлагам, докато вече няма накъде. Ето защо сега се оказа, че разполагам със следното:

Замразено руло „Стефани“. Замразено китайско ястие със спагети. Консерви с риба тон, праскови, доматино пюре и зелен фасул. Пликчета със супи от гъби, зеленчуци и пиле с фиде. Пакети със сухи макарони със сирене и ризото с гъби.

Бърд се появи отново точно когато вадех китайското ястие от микровълновата печка. Оставих подноса на плота и извадих една котешка играчка от шкафа.

Котаракът полегна на една страна, сграбчи я с четирите си лапи и започна да я души. Може би това беше неговата слабост? Обожаваше играчките.

Хранех се права, застанала до мивката, докато Бърд се търкаляше в краката ми. След това си пуснах Ози Озбърн и се стоварих в леглото.

Въпреки че с нетърпение очаквах да започна работа върху черепа и казаните, вторник винаги беше посветен на университета на Северна Каролина — Шарлот.

За най-голямо разочарование на Слайдъл.

За до го поуспокоя, се съгласих да се отбия в съдебномедицинската лаборатория на област Мекленбург (СЛОМ) още когато зората си надига дупето от леглото. Така се изрази Скинни, не аз.

През следващия един час взех проби от пилето и от козята глава. След това отново прегледах буболечките, които бях събрала в мазето. За щастие още там на място ги бях разделила по вид и надписала.

След като пакетирах насекомите и ги изпратих на един ентомолог в Хаваите, изтичах до университета, за да не закъснея за сутрешния семинар. Следобед имам приеман час. Пристигна цяла тълпа студенти, всички разтревожени от предстоящата писмена работа.

Когато най-после успях да си тръгна, навън отдавна беше паднала нощ.

В сряда отново станах по изгрев-слънце. Не съм свикнала да ставам толкова рано. И изобщо не го правя с удоволствие.

Съдебномедицинската лаборатория на област Мекленбург се намира на пресечката на Десета улица и Колидж в центъра на града. При построяването си сградата се е наричала „Сиърз Гардън Сентър“. И прилича точно на градински център, само дето ги няма теменужките и филодендроните. В тази безлична едноетажна тухлена постройка се помещават и други служби, свързани с полицейското управление на Шарлот-Мекленбург.

В началото тук е трябвало да има мол, затова накъдето и да се обърнеш, виждаш само бетонни конструкции. Лоша новина, ако си се надявал да видиш типичните южняшки цветя и градини. Добра новина, ако търсиш къде да паркираш.

В седем и четирийсет и пет сутринта правех точно това.

Пъхнах картата си за достъп. Двойната стъклена врата пред мен се отвори и влязох в празното лоби. Ако изключим слабото жужене, наоколо цареше абсолютна тишина, което означаваше, че аз бях първият човек, пристигнал на работа.

От понеделник до петък Юнис Флауърз наблюдава посетителите през стъклото над бюрото си, пуска някои да влязат, други — не. Тя прави графиците, печата и завежда отчетите, картотекира и съхранява документите в сивите метални шкафове, наредени покрай стените на нейното малко царство.

Независимо какво е времето навън, дрехите на госпожа Флауърз са винаги идеално изгладени, а прическата — съвършена. Въпреки че е любезна и приветлива, тази жена винаги ме кара да си мисля, че съм мърла.

А работното ѝ място направо ме побърква. Независимо какъв безпорядък цари в останалата част на лабораторията, нейното бюро е винаги чисто и подредено. Всички документи са струпани на идеални купчинки, разположени на еднакво разстояние една от друга. Аз самата никога не мога да поддържам такъв безупречен ред, затова изпитвам силно подозрение към тези, които успяват да го правят.

Знам, че портиерът ще да пристигне след петнайсет минути. Нито минута по-късно. От две десетилетия госпожа Флауърз се

заковаваше на работното си място точно в 7:50 и щеше да продължи да го прави до пенсионирането си. Или докато я изнесат с краката напред.

Завих надясно и минах покрай редица тесни кабинети, в които работеха следователите. Стигнах до дъното на коридора и се изправих пред бялата дъска. Написах датата в квадратчето до името си и погледнах квадратчетата до имената на тримата патолози.

Доктор Джърмейн Хартигън цялата седмица щеше да бъде в отпуска. Доктор Кен Сиу беше отбелязал, че три дни ще дава показания в съда.

Толкова по-зле за Лараби. Цялата седмица щеше да работи сам.

Погледнах във входящия дневник. С маркер беше написано, че тази нощ са постъпили два нови случая.

В контейнер за смет, зад супермаркета „Уин-Дикси“, е бил открит обгорял труп. СЛОМ 522–08.

Човешки череп, без долна челюст, открит в мазе. СЛОМ 523–08.

Кабинетът ми е в задната част на сградата, близо до кабинетите на патолозите. Площта му е толкова „голяма“, че човек би го определил по-скоро като килер.

Отключих вратата, седнах зад бюрото си и оставих дамската си чанта в чекмеджето. Извадих един формуляр от пластмасовата поставка, която стоеше на картотеката зад гърба ми, и попълних номера на случая. Освен това дадох кратко описание на останките и обстоятелствата, при които бяха открити. След като приключих с документите, отидох да се преоблека.

В СЛОМ има две зали за аутопсии. И в двете има по една аутопсионна маса. По-малката зала има специална система за вентилация.

Това е смрадливата стая. За разложени трулове и трулове, извадени от вода. Случаите, с които се занимавам аз.

След като подредих фотоапаратите, дебеломера, ситото и една малка лопатка, отидох в моргата. Вратите от неръждаема стомана се отвориха с леко свистене и миризмата на замразена плът ме погълна. Запалих лампата.

Във вторник, поради ранното ставане, бях прекалено кисела и не се замислих по въпроса. Сетих се сега, докато се преобличах. Как щях да преместя казаните, ако ги намерех оставени на пода?

Нямах такъв проблем. Хоукинз ги беше оставил върху количката, която беше използвал, за да ги пренесе от Грийнлийф Авеню. Взех картонената кутия, в която бяха черепите и пиленето, освободих спирачката на количката, обърнах се и бутнах вратата със задните си части. Тя се отвори широко.

Залитнах и точно да се приземя по задник, някой ме хвана. Стъпих отново на крака и се обърнах.

Тим Лараби прилича на каубой, който е прекарал твърде дълго време в пустинята. Луд е на тема маратон, тренира ежедневно и в резултат на това тялото му е съвсем изпито, кожата почерняла от слънцето, а бузите — изпосталели.

В погледа на Лараби се четеше извинение. Очите му бяха прекалено хлътноали.

— Извинявай, не знаех, че има някой тук.

— Вината е изцяло моя. Бях тръгнала с дупето напред.

— Чакай да ти помогна.

Докато измъквахме количката от хладилника и я вкарвахме в залата за аутопсии, му разказах за това, което открих в мазето.

— Вуду, така ли?

Свих рамене. Кой знае?

— Надявам се, че няма да правиш рентгенови снимки на съдържанието — каза Лараби и плесна силно един от железните казани.

— Ще карам на сляпо — отбелязах аз и си сложих ръкавиците.

— Но когато Джо дойде, ще го накарам да направи снимки на черепите.

— Може ли да хвърля един поглед? — Лараби посочи кутията.

Отворих капака. Черепите си стояха така, както ги бях оставила, всеки в надписана найлонова кесийка. Нямах смисъл да проверявам какво има в торбата. Смордта показваше, че пиленето е все още там.

Докато съдебномедицинският следовател си слагаше ръкавиците, аз извадих човешкия череп и го поставих в центъра на коркова подложка върху аутопсионната маса.

— А мандибулата?

Поклатих глава — няма я.

Лараби прокара пръста си по челото и темето на черепа.

— Прилича на осьък — отбеляза той.

Кимнах в знак на съгласие. Следователят докосна петното, частично покрито от лепкавото вещество.

— Кръв ли е?

— Предполагам, че да.

— Човешка?

— Ще взема проба да проверя.

Лараби обърна дланта си нагоре и направи някакъв жест. Разбрах какво искаше.

— Това са само предположения — предупредих го аз.

— Разбрано.

Взех черепа в ръцете си и го обърнах с небцето и големия отвор нагоре.

— Разбира се, ще изчакам резултатите от рентгеновите снимки, но изглежда третите кътници току-що са пробили, а останалите почти не са износени. Базиларната структура се е сраснала съвсем наскоро — имах предвид мястото на връзката между клиновидната и тилната кост в основата на черепа. — Това показва, че човекът е бил на възраст между четиринайсет и седемнайсет години.

Завъртях черепа в ръката си.

— Задната част на главата е гладка, няма грапавина, където да се захванат шийните мускули — посочих една триъгълна издуптина, която се простираше надолу под отвора на дясното ухо. — Мастоидният израстък е малък. Виждаш ли как този изпъкнал ръб постепенно се смалява и изчезва в края на скулата?

— Не продължава назад към слуховия канал.

Кимнах.

— Тези черти подсказват, че черепът е принадлежал на жена.

— Ръбовете на веждите не са ясно изразени.

— Така е, но при тази възраст това не е определящо.

— Каква е расовата ѝ принадлежност?

— Труден въпрос. Носният отвор не е особено широк, но костите се срещат ниско долу в корена на носа и образуват полусфера. Предната част на носа, както и бодилото са увредени, така че е трудно да се прецени каква е била формата им — завъртях черепа на страна. — Долната част на лицето е издължена — погледнах темето отгоре. — Формата на черепа е продълговата, но не и стеснена.

Върнах обратно черепа на поставката.

— Ще въведа измерванията във Фордиск 3.0, но предполагам, че е принадлежала към негроидната раса.

— Американка от африкански произход.

— Или африканка. А може да е била и от Карибите, Южна Америка, Централна...

— Чернокожо младо момиче.

— Това са само предположения.

— Да, разбира се. Кога е настъпила смъртта?

— Ще ми трябва време, за да установя това.

— Преди сто години? Преди петдесет? Преди десет? Миналата година?

— Ще видим — отвърнах аз. — Вчера изпратих буболечките.

— Не знаех, че си идвала вчера.

— Дойдох и си тръгнах съвсем рано — обясних аз.

— Сега какво следва? — попита Лараби.

— Сега ще пресея пръстта в двата казана.

Вратата се отвори и Джо Хоукинз подаде глава.

— Видяхте ли какво оставих вчера в стаята за почивка?

Двамата с Лараби поклатихме глави.

— Целия ден бях в университета — обясних аз.

— Аз бях в Чапъл Хил — заяви Лараби.

— Още по-добре. Това, което ще видите, няма да ви хареса.

[1] Ще оцелея. Пред мен е целият ми живот... — Б.пр. ↑

Последвахме Хоукинз по късия коридор и влязохме в малката стая, която персоналът използваше за почивка. Вляво беше кухненският кът с шкафове, мивка, печка и хладилник. В единия край на плота имаше телефон и малък телевизор. В другия бяха поставени машина за кафе и кошница с пакетчета захар и суха сметана. По-голямата част от помещението се заемаше от кръгла маса и четири стола.

Джо Хоукинз се занимава с трупове още от времето на Айзенхауер и е живо доказателство как работата ни постепенно променя външния ни вид. Слаб като скелет, с тъмни кръгове около очите, с гъсти вежди и боядисана в черно, зализана назад, коса. Той напълно отговаряше на типичния образ на следовател от филмите.

Хоукинз се приближи до масата със сериозно изражение на лицето и заби пръст във вчерашния брой на „Шарлот Обзървър“.

— Вестникът от вторник.

Ние с Лараби се наведохме и зачетохме какво пише.

Местните новини. Страница пета. Три вестникарски колони и една снимка.

Демони или боклуци?

Полицаяте останаха крайно озадачени, когато в понеделник вечерта едно позвъняване на 911 ги изпрати в къща на Грийнлийф Авеню. Докато подменял водопровода, майсторът попаднал на нещо далеч по-интересно от ръждясали тръби. След няколко часа от мазето на къщата бяха извадени черепи, казани и други странни предмети, които впоследствие бяха закарани в моргата и в лабораторията по криминалистика на полицейското управление на Шарлот-Мекленбург.

Акцията по изравяне на останките се ръководеше от д-р Темперанс Бренан, съдебномедицински антрополог, и от детектив Ърскин Слайдъл. Полицията отказа да отговори дали става въпрос за човешки останки.

Водопроводчикът Арло Уелтън разказа, че когато е разбил стената, попаднал на тайнствено подземно помещение. Уелтън описа олтар с подредени около него сатанински атрибути и заяви, че според него там без съмнение са се извършвали демонични ритуали.

Сатанинска секта? Или стари боклуци, натрупани в мазето? Следствието продължава.

Снимката беше неясна, очевидно направена отдалече и при недостатъчна светлина. На нея бяхме ние със Слайдъл, застанали до счупената люлка на верандата. Косата ми беше вързана високо на главата, но няколко кичура се бяха измъкнали и падаха по лицето ми. Бях в работен гащеризон. До мен Скинни си чоплеше ухото. И двамата не бяхме във вид като за пред широка аудитория. Под снимката беше изписано името Алисън Сталингз.

— По дяволите! — ядосах се.

— Чудесна прическа — подхвърли Лараби.

Размахах заканително пръст пред него.

В този момент телефонът извънтя. Хоукинз отиде да го вдигне, а аз зачех отново статията. Както обикновено в такива случаи, много се ядосах. Въпреки че с интерес следя новините както във вестниците, така и в електронните медии, мразя журналисти да се мотаят около лабораторията ми или когато работя на местопрестъпление. По мое мнение камерите и микрофоните нямат място там, където има трупове. Журналистите пък са на мнение, че нито лабораторията, нито мястото на извършеното престъпление са моя собственост и обществото има право да бъде информирано. И двете страни държат на мнението си и правят отстъпки само когато е крайно наложително.

Алисън Сталингз. Името ми беше непознато. Може би скоро е постъпила на работа във вестника. Мислех си, че познавам всички журналисти в града, които отразяват работата на полицията.

— Госпожа Флауърз е засипана от обаждания от страна на пресата — Хоукинз беше притиснал телефонната слушалка на гърдите си. — През цялото време отговаря „Без коментар“. Сега, като е разбрала, че си тук, иска да ѝ кажеш какво да прави.

— Да им каже да се разкарат! — изсъсках аз.

— Кажи ѝ да продължава с „Без коментар“ — намеси се Лараби.

Хоукинз предаде съобщението. Изслуша отговора, после отново притисна слушалката до гърдите си.

— Казва, че са много настоятелни.

— Мистерии? Сатанински култове?! — гласът ми беше изпълнен с възмущение. — Вероятно се надяват, че ще намерим някое сварено бебе, за да го отразят в новините в пет!

— Без коментар — повтори Лараби.

Остатъкът от деня прекарах с материалите, намерени на Грийнлийф Авеню.

След като направих снимки на човешкия череп, се захванах да го анализирам подробно. Започнах от зъбите.

За съжаление от шестнайсетте горни зъба бяха останали само десет. В това нямаше нищо зловещо. Всички зъби от предното съзъбие имат единичен корен. Когато венците се разложат, резците и кучешките зъби лесно опадват.

Резците не се появяват в завършен вид. Това не е сензационна новина. Всички знаем, че при бозайниците поникват първо млечните, а после постоянните зъби. И всеки вид зъби се появява в точно определена последователност. Резци, предкътници, кучешки зъби, кътници. Но развитието на зъбите не е просто пиеса в две действия. И голяма част от действието се развива извън сцената.

Ето какъв е сценарият. Първоначално дълбоко в челюстта се оформя короната. Тя постепенно се покрива с емайл, а в това време коренът започва да нараства надолу в алвеолата. Короната на зъба пробива на повърхността на венеца. Коренът се удължава и накрая се оформя върхът му. С други думи, след като зъбът пробие, той продължава да се оформя до окончателното формиране на корена му. Едновременно с това другите зъби се появяват на сцената според ролята, която им е отредена.

Рентгеновите снимки на черепа показаха, че третите кътници на горната челюст са пробили частично, а корените на вторите кътници са частично оформени. Тази комбинация, както и фактът, че базиларните структури се бяха сраснали наскоро, показваше, че черепът е принадлежал на човек на възраст от четиринайсет до седемнайсет години. Инстинктът ми подсказваше, че по-скоро става въпрос за горната възрастова граница.

Повторният оглед на черепа не ми даде повод да променя предишното си мнение за пола и расовата принадлежност. Въпреки това, за да бъде напълно сигурна, направих измервания и въведох данните в лаптопа си.

Фордиск 3.0 е антропометрична програма, при която се използва статистическа процедура, наречена дискриминативен функционален анализ — ДФА. ДФА е създаден въз основа на сравнения с референтни групи, състоящи се от индивиди, чиито пол и расова принадлежност са документирани. В настоящия случай са направени измервания на черепите им и резултатите са въведени в базата данни на програмата. „Неизвестните“ обекти, като черепа от Грийнлийф, се сравняват с „известните“ в референтните групи и се прави извод относно приликите и разликите между тях.

При определянето на пола има няколко референтни групи, като всяка от тях се състои от данни за мъже и за жени с определен расов и етнически произход. Тъй като високите скули и относително удълженият череп изключваха възможността за азиатски или индиански произход, направих сравнение само с бялата и негроидната раса.

Не последва никаква изненада. Черепът от Грийнлийф беше на момиче, независимо дали е било бяло или черно.

Преценяването на расовата принадлежност е малко по-сложно. Както и при определянето на пола, референтните групи се състоят от хора, за които знаем, че са бели, черни, индианци или пък японци, гватемалци, латиноамериканци, китайци, вьетнамци. Това се съдържа в базата данни на Фордиска.

Направих сравнение с данните както за черните, така и за белите представители на женския пол.

Моят „неизвестен“ череп попадна в първата група. Едва-едва.

Проверих отново данните.

Постериорната вероятност, ПВ, ни показва вероятността неизвестен обект да принадлежи към определена група въз основа на относителната му прилика с всички групи. Това твърдение е базирано на предположенията, че колебанията *вътре* в отделните групи са приблизително еднакви; че средните стойности се различават, когато се прави сравнение *между* различните групи, и че неизвестният обект непременно принадлежи към една от тези групи. Това последното не винаги е вярно. ДФА ще класифицира данните от всички измервания, които въведете, дори ако неизвестният обект е шимпанзе или друга маймуна.

Типичната вероятност, ТВ, е по-добър индикатор за това дали обектът принадлежи към дадена група. ТВ ни показва възможността неизвестният обект да принадлежи към определена група въз основа на средната стойност на променливите величини във всички групи, участващи в анализа. ТВ отчита реалната принадлежност, а не относителната, като ПВ.

Да го кажем по друг начин. Ако трябва да поставите вашия неизвестен обект в една от референтните групи на програмата, то ПВ ви показва коя е най-вероятната група. ТВ ви показва дали принадлежността към тази група е реална.

В моя случай ПВ показва, че е по-вероятно черепът да е бил на чернокожо момиче, отколкото на бяло. ТВ обаче показва, че структурата на черепа не е съвсем като тази на чернокожите дами, за които има данни в програмата.

Направих измервания и пресметнах отново.

Резултатът беше същият.

Цифрите сочат едно, а цялостното ми заключение — друго? Случват се такива неща. Тогава разчитам на професионалния си опит. Освен това знаех, че тъй като гените никак не се интересуват от статистика, съществува вероятността за смесен произход.

Върнах са към началната страница и попълних данните във формуляра.

Пол: Женски.

Расова принадлежност: Негроидна (възможно смесване с бялата раса).

Възраст: Четиринайсет до седемнайсет години.

Боже мили... Била е още дете.

Загледах се в празните очни отвори и се опитах да си представя коя е била тази млада жена. Стана ми тъжно, че не успях. Можех да си представя приблизително как е изглеждала, като имах предвид чернокожите момичета, които срещях около себе си. Приятелките на Кати. Студентките ми. Хлапетата, които се мотаеха из парка от другата страна на улица „Колидж“. Можех да си представя черна коса, тъмни очи и кожа с цвят на шоколад. Но какво беше чувствала тя? И за какво си беше мислила? Какво е било изражението на лицето ѝ вечер, когато си е лягала? И сутрин, като се е събудила?

Четиринайсет до седемнайсет. Полужена, полудете. Дали е обичала да чете? Да кара колело? А мотоциклет? Или да се мотае из мола? Имала ли е сериозно гадже? Кой е страдал от загубата ѝ?

Дали изобщо в нейния свят е имало молове? Кога е умряла? Къде?

Свърши си работата, Бренан. Разбери коя е била. И какво се е случило с нея.

Отърсих се от сантименталните си мисли и се съсредоточих отново върху научните истини.

В следващите две квадратчета пишеше МНС и ПС. Момент на настъпването на смъртта. Причина за смъртта.

Когато са останали само костите и по тях няма никаква мека тъкан и органични съставки, определянето на момента на смъртта е дори още по-трудно от определянето на расовата принадлежност.

Внимателно поставих черепа на дланта си, опитвах се да определя колко тежи. Костите изглеждаха здрави, ненапукани и нацепени като тези, които се намират в старите гробища или при археологически разкопки. Всички видими повърхности бяха кафяви на цвят.

Огледах за следи, оставени от човешка ръка, като пломби по зъбите, пристягане на черепните кости, притискане на темето или белези от хирургична намеса. Не открих нищо.

Потърсих нещо, което да подсказва, че черепът е бил погребан в ковчег. Не открих следи от погребални приготовления — не бяха използвани восък, троакари за балсамиране или капачки за очите. Нямахше конци или остатъци от плат. Нямахше балсамирани тъкани. Костта не се лющеше. Не бяха останали никакви косми.

Използвах фенерче, за да осветя форамен магнум — големият отвор, през който гръбначният мозък се свързва с главния. Във вътрешността на черепа нямаше нищо, освен малко полепнала мръсотия.

Изстъргах част от нея, като за целта използвах зъболекарска сонда. Върху количката се образува купчинка. Макар и малко по-светла, пръстта много приличаше на тази в казана. В нея имаше една буболечка, една обвивка от какавида и никакви растителни остатъци.

Чукнах лекичко черепа със сондата и бръкнах в носните и слухови отверстия. Оттам се посипа още пръст.

Събрах я в едно найлоново пликче, сложих вътре буболечката и обвивката от какавида и написах върху плика идентификационния номер на СЛОМ, датата и името си. Тази проба може би никога нямаше да бъде обработена, но по-добре да проявя излишна педантичност, отколкото небрежност.

С помощта на скалпел остъргах няколко люспи от восъка, който покриваше темето отвън, и ги запечатах в друг плик. В третия плик сложих частици от „кървавото“ петно.

След това насочих вниманието си към рентгеновите снимки, които Хоукинз беше направил. Огледах ги внимателно. Черепът беше сниман отпред, отзад, отстрани, отгоре и отдолу.

По него нямаше белези от травми или заболявания. Нямаше и следи от метал, които биха показали рана от огнестрелно оръжие. Нямаше фрактури, дупки от куршуми или наранявания от остри предмети. Никакви увреждания, дефекти или вродени аномалии. Никакви възстановителни конструкции, импланти или следи от пластични операции. Нямаше нищо, което евентуално бихме могли да открием в медицинския картон на момичето. Или нещо, което да ни подсказва причината за смъртта ѝ.

Бях силно озадачена, затова отново огледах черепа и рентгеновите снимки, този път под лупа.

Нищо. Черепът беше забележително незабележителен.

Бях ужасно обезсърчена. Прехвърлих в ума си всички методи за определяне на момента на смъртта, които се използваха, когато нямаше други останки, освен кости. Ултравioletова флуоресценция, оцветяване с индофенол и нилско синьо, свръхзвукова проводимост, хистологичен и радиографски структурен анализ, преценка на

съдържанието на азот и аминокиселини, радиовъглеродно датиране, изчисляване на разпадането на мастите, карбоната или серологичните нива на протеините, бензидин или серологична реакция.

Въпреки че бях изпратила буболечката и обвивката от какавида за анализ от ентомолог, много се съмнявах, че щеше да има някаква полза от това. Може да са били в почвата и да са попаднали в черепа години след смъртта на момичето.

Радиовъглеродното датиране беше една от възможностите. Анализът можеше да покаже дали смъртта е настъпила преди или след 1963 година — годината, в която се забранява извършването на ядрени опити в атмосферата. Но като имах предвид състоянието на костите, много се съмнявах, че смъртта е настъпила преди повече от петдесет години. Освен това, при настоящето съкращаване на бюджета на лабораторията, надали Лараби щеше да отпусне необходимите средства.

Взех електрическия трион, отрязах квадратче от теменната кост и го запечатах в найлонов плик. След това извадих втория десен кътник и го пуснах в плика. Дори и да не можехме да си позволим радиовъглеродно датиране, можеше да се наложи да направим ДНК анализ.

След като всички проби бяха запечатани и надписани, отново насочих вниманието си към формуляра.

МНС — пет до петдесет години.

ПС — неизвестна.

Можех да си представя изражението на Слайдъл, когато му представех тези резултати. Не изгарях от желание да проведе този разговор.

Напълно обезкуражена, най-после се захванах с животинските останки.

Коза и пиле.

И по двата черепа имаше частици от изсъхнали меки тъкани. В свода на черепа на козата и в слуховите канали открих няколко обвивки от какавиди.

Вече бях взела проби от пилето във вторник и знаех, че в него се намира голямо количество насекоми. Мухи. Ларви. От тялото бяха излезли дори няколко бръмбара и две огромни хлебарки. Щях да

изчакам резултатите от анализа на ентомолога, но нямаше никакво съмнение, че Чикън Литъл се е споминала през последните два месеца.

Насочих вниманието си към големия казан.

Първо направих снимки. След това поставих един леген от неръждаема стомана в умивалника, отгоре сложих ситото, вързах маската през устата си и започнах да насипвам пръст. Тя издаваше слаб звук, докато падаше през мрежата. Около мен се разнесе мирис на земя.

Сипах веднъж. Втори път. Пети път. Върху мрежата на ситото останаха няколко камъчета, черупки от охлюви и частици от буболечки.

На дванайсетото загребване усетих съпротива. Оставих лопатката и започнах да ровя с ръце. След няколко секунди държах в ръцете си някаква сбръчкана маса с диаметър приблизително пет сантиметра.

Поставих находката си върху количката и внимателно я опипах с пръсти.

Предметът беше сбръчкан и въпреки това приличаше на гъба.

В мен се породил някакво мрачно предчувствие. Това, което държах в ръцете си, имаше органичен произход.

Докато отстранявах полепналата по него пръст, детайлите започнаха да изплуват пред очите ми. Гънки. Бразди.

Изведнъж ми стана ясно.

В ръцете си държах мумифицирано сиво мозъчно вещество.

Невроните ми направиха връзка и в съзнанието ми изскочи едно име.

Марк Килрой.

Опитах се да потисна тази мисъл.

Човешкият мозък е с размер около 1400 кубически сантиметра. Това, което държах в ръцете си, можеше да бъде само част от него.

Дали не беше мозък на коза? Или на пиле?

Една ужасна мисъл се прокрадна. Или единият от дяловете на човешкия главен мозък?

Лараби можеше да даде отговор на този въпрос.

След като сложих в плик и надписах находката си, продължих да пресявам пръстта.

И стигнах до следващото зловещо откритие.

6

В началото си помислих, че това е някоя от онези църковни картички, които масово се купуваха от ревностните католици. Двете със сестра ми Хари като деца също ги събирахме. На големина са малко по-малки от шофьорска книжка и на всяка една от тях има изобразени светец или библейска сцена с подходяща молитва. Някои от тях обещаваха опрощение на греховете и намаляване на престоя в чистилицето, където душата ти трябва да престои за това, че горе на земята си се държал непристойно.

Но не беше картичка. Когато махнах найлоновата обвивка, видях, че това всъщност е портрет — от тези, които всяка година се слагат в албума на училището.

Момичето беше снимано до кръста, облегнато на едно дърво, с поглед, вперен в обектива на фотоапарата. Беше с кафяв пуловер с дълги ръкави и част от коремчето ѝ се виждаше. Беше подпряла една ръка на дървото, а палеца на другата беше закачила на халката за колана на изтърканите си джинси.

Косата ѝ беше разделена на път по средата и подпъхната зад ушите. Беше черна. Очите ѝ бяха с цвят на тъмен шоколад, а кожата — на индийско орехче. Изглеждаше около седемнайсет годишна.

Усетих тежест в гърдите си.

Чернокожо момиче в тийнейджърска възраст.

Погледнах към количката. Мили Боже, възможно ли е това да е нейният череп? Ако е така, то как се беше озовал в мазето? Дали това момиче е било убито?

Отново погледнах снимката.

Момичето стоеше с леко вирната глава и повдигнати рамене. Краищата на устните ѝ се извиваха в дяволита усмивка. Изглеждаше щастлива и със самочувствие очакваше това, което ще ѝ поднесе животът. Защо снимката ѝ беше заровена в казана?

Възможно ли е Арло Уелтън да се окаже прав? Дали наистина беше открил олтар за сатанински ритуали? И там да са се принасяли

човешки жертви? Бях чела подобни истории и знаех, че, макар и рядко, такива зверства съществуват.

В този момент телефонът иззвъня и сложи край на ужасните ми мисли.

— Днес наистина си пристигнала рано — както обикновено госпожа Флауърз съвсем не чуруликаше като птиче.

— Имам страшно много работа.

— Медиите са ужасно развълнувани и искат да знаят какво се е случило в онова мазе.

— Сигурно е така.

— Телефонът направо почервеня от звънене. В преносен смисъл, разбира се.

Погледнах към стенния часовник. Дванайсет и четирийсет.

— Ще се откажат в момента, в който се появи нещо ново и отвлече вниманието им. Реших да те предупредя, един детектив се е отправил към теб.

— Слайдъл ли?

— Точно така. Заедно с партньора си.

— Благодаря за предупреждението.

Точно затварях телефона, когато вратата на аутопсионната зала се отвори. Влезе Слайдъл, последван от висок скелет с италианско кожено куфарче в ръка.

Скини Слайдъл и Еди Риналди са партньори още от осемдесетте години за всеобщо учудване на всички ни, тъй като двамата са абсолютно различни един от друг.

Еди Риналди е висок метър и деветдесет и тежи малко над осемдесет килограма. Слайдъл е метър и седемдесет и тежи доста повече, като излишните му килограми са натрупани на юг от кръста. Риналди има остри черти. Лицето на Слайдъл е месесто и отпуснато, торбичките под очите му са с размера на понички.

Защо ли му викат Скини^[1]? Трябва да е някаква полицейска шегичка.

Но различията между тях не бяха само във външния им вид. (Слайдъл е разхвърлян. Риналди е подреден. Слайдъл се храни с боклуци. Риналди яде тофу. Слайдъл харесва Елвис, Сам Кук и Коустърс. Риналди слуша Моцарт, Вивалди и Вагнер. Слайдъл купува

дрехите си от магазините за преоценени стоки. Риналди шие своите по поръчка.

Обаче някак си двамата си пасваха добре. Иди, че ги разбери.

Слайдъл свали убийствените си черни очила и ги закачи на джоба на самото си. Днес то беше от изкуствена карирана материя, която вероятно носеше името на някое игрище за голф в Шотландия.

— Как са нещата, докторе?

Слайдъл обича да се вживява в ролята на Мръсния Хари, само че тук, в Шарлот. Затова говори като ченге от холивудски филм.

— Имах интересна сутрин — казах аз и кимнах за поздрав на Риналди.

В отговор Риналди ми махна с ръка, но вниманието му беше съсредоточено върху казаните и черепите.

Такъв си беше Риналди. Винаги сериозен и съсредоточен. Никога не се шегуваше и закачаше. Не се оплакваше и не се хвалеше. Никога не споделяше личните си проблеми, нито личните си победи. На работа винаги беше любезен, сдържан и невъзмутим.

А какъв беше извън работата? Никой не знаеше почти нищо. Беше роден в Западна Вирджиния, за кратко посещавал колеж, след това някъде през седемдесетте се преместил в Шарлот. Оженил се, но скоро след това жена му починала от рак. Чувала бях, че има дете, но той самият никога не беше споменавал нито син, нито дъщеря. Риналди живееше сам, в малка тухлена къща, в един спокоен, добре поддържан квартал, наречен Бевърли Уудс.

Като изключим високия му ръст, изискания вкус по отношение на музиката и слабостта му към скъпи дрехи, Риналди нямаше физически особености или черти на характера, с които останалите полицаи да се майтапят. Доколкото знам, за него никога не са се носили истории как е прецакал нещо или в каква неудобна ситуация е изпаднал. Може би поради тази причина не му бяха измислили и прякор.

С две думи: Риналди не беше човекът, когото бих поканила на коктейлно парти, но ако нещо ме заплашва и някой трябва да прикрива гърба ми, бих избрала именно него.

Слайдъл вдигна ръка с пръстите нагоре и я завъртя.

— Да не би някой кретен да е измислил тази откачена работа за Хелюин?

— По-скоро — не.

Слайдъл спря да върти ръката си.

Обобщих биологическия профил на момичето, който бях създавала въз основа на черепа.

— Обаче това нещо е по-старо от пръстта в казана, нали така?

— Според изчисленията ми момичето е починало преди не по-малко от пет и не повече от петдесет години. Но инстинктът ми говори, че е по-скоро първото.

Слайдъл издиша шумно. Дъхът му миришеше на цигари.

— Каква е причината за смъртта?

— По черепа няма белези от заболявания или нараняване.

— Какво означава това?

— Не знам.

— Къде е челюстта?

— Не знам.

— Ето, това вече е нещо.

Спокойно, Бренан.

— Открих това в големия казан. На дълбочина около десет сантиметра.

Поставих училищната снимка върху количката. Мъжете се приближиха, за да я видят.

— Нещо друго? — Слайдъл не откъсваше поглед от снимката.

— Парче мозък.

Риналди вдигна въпросително вежди.

— Човешки ли е?

— Надявам се, че не е.

Риналди и Слайдъл местеха поглед от снимката към черепа, после пак към снимката и обратно.

Риналди заговори пръв:

— Мислиш ли, че това е същото момиче?

— Няма нищо в структурата на черепа или на лицето, което да отхвърли тази възможност. Възрастта, полът и расовата принадлежност съвпадат.

— Можеш ли да направиш възстановка по снимката?

— Няма да има особена полза от това, тъй като долната челюст липсва.

— Предполагам, че поради същата причина няма да можеш да направиш съпоставка между двете лица.

Кимнах.

— Образът би бил твърде приблизителен, може да ви подведе, а не да ви помогне при идентифицирането.

— Мамка му! — Слайдъл клатеше глава.

— Ще почна да проверявам хората, обявени за издирване — заяви Риналди.

— Върни се десет години назад. Ако нищо не изскочи, ще разширим периода от време.

— Предполагам, че няма смисъл да я проверявам в НСЛ.

НСЛ е националната информационна система на ФБР — компютърна програма, която съдържа данни за хората с криминални досиета, за бегълците, обявените за издирване и за неидентифицираните трупове. Като сравнява подробностите, въведени от полицията, системата може да съпостави данни за трупове, открити на едно място, с данни за хора, обявени за издирване някъде другаде.

Това е огромна база данни. Ние разполагахме с информация само за възрастта, пола и расовата принадлежност на жертвата, а периодът беше от пет до петдесет години. При това положение списъкът с възможните съвпадения щеше да е с размера на телефонен указател.

— Не — съгласих се аз. — Няма смисъл, докато не разполагаме с повече информация.

Казах на детективите за насекомите и за пилето.

Риналди разбра какво означава това.

— Значи мазето все още се използва.

— Ако се съди от състоянието на пилето, поне допреди няколко месеца се е използвало. А може и по-скоро.

— Искаш да кажеш, че някакъв шаман е вкарал хлапето там и му е отрязал главата?

— Не казах това — опитвах са да говоря спокойно. — Макар да смятам, че точно това се е случило с пилето.

— Значи онзи смахнат водопроводчик е прав?

— Предполагам, че има вероятност...

— Шамани? Човешки жертвоприношения? Как пък не! — Слайдъл обърна поглед нагоре и започна да си тананика мелодията от „Зоната на здрача“.

Въпреки че са относително малко, на тази планета има хора, които притежават необикновената дарба да ме дразнят и да ме провокират да изричам неща, които по никакъв друг повод не бих казала. Слайдъл е един от тези даровити хора. Мразя да си изпускам нервите и всеки път се заричам, че това повече няма да се случи. И много пъти съм нарушавала тази клетва по отношение на Слайдъл.

Ето, че се случи и сега.

— Кажи го на Марк Килрой — изстрелях коментара си, преди да успея да премисля.

За момент настъпи тишина. След това Риналди вдигна дългия си кокалест пръст.

— Хлапето от Браунзвил, Тексас. Изчезна в Матаморос, Мексико, през осемдесет и девета година.

— Килрой е бил изнасилен, измъчван и след това убит от Адолфо де Хесус Констанцо и последователите му. Следователите открили мозъка му да плува в един казан.

Слайдъл впери поглед в мен.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Органите на Килрой са били извадени и използвани в някакъв ритуал.

— Искаш да кажеш, че нещо подобно се е случило и тук?

Вече съжалявах, че бях запалила въображението на Слайдъл, като бях споменала случая с Килрой.

— Трябва да приключи работата си по казаните. И да получа резултатите от криминологичната лаборатория.

Слайдъл взе ученическата снимка и я показа на партньора си.

— Ако се съди по прическата и облеклото, снимката не е толкова стара — отбеляза Риналди. — Можем да я пуснем по телевизията, да видим дали някой ще я разпознае.

— Нека да изчакаме с това — предложи Слайдъл. — Ако започнем да показваме снимките на всяко хлапе, което не можем да открием, в крайна сметка хората ще престанат да ни обръщат внимание.

— Съгласен съм. Дори не знаем със сигурност, че е изчезнала.

— В този град не може да има много места, където се правят подобни снимки — Слайдъл пъкна снимката в джоба си. — Да започнем с това.

Кимнах.

— Може да се окаже, че не е правена в този град. Научи ли кой е собственикът на къщата на Глийнлийф Авеню?

Риналди извади един кожен тефтер от вътрешния джоб на самото си, което изглеждаше съвсем различно от това на партньора му. Тъмносиньо, двуредно, очевидно не само изискано, но и скъпо.

Докато прелистваше страниците, забелязах, че ноктите на ръцете му са много добре поддържани.

— След войната семейство на име Хорн е закупило имота и той е бил собственост само на хора от тази фамилия. Става въпрос за Втората световна война — Риналди вдигна поглед от бележките си. — Можем да направим проверка и по-назад във времето, ако обстоятелствата го наложат.

Кимнах.

— Розко Уошингтън Хорн е притежавал къщата от 1947 до 1972 година; Лидия Луиз Тилман Хорн е била собственичка до 1994 година; Уанда Бел Сарасота Хорн — до смъртта си преди осемнайсет месеца.

— Стара плантаторска фамилия — изсумтя подигравателно Слайдъл.

Риналди продължи да чете от записките си:

— След смъртта на Уанда нейният племенник Кенет Алоиз Роузбъро наследил къщата.

— Роузбъро живял ли е там?

— В момента проверявам това. Роузбъро продал къщата на Поли и Рос Уитнър. Дватама са се преместили тук от Ню Йорк. Тя е учителка. Той е счетоводител в „Банка на Америка“. Сделката е била сключена на дванайсети септември тази година. В момента семейство Уитнър живее под наем в апартамент на Скейлибарк. Очевидно са планирали основен ремонт на къщата на Грийнлийф Авеню — Риналди затвори бележника си и го прибра.

За момент настъпи тишина. Слайдъл заговори пръв:

— Вестниците писаха за нас.

— Видях статията. Тази Сталингз в „Обзървър“ ли работи?

— Досега не бяхме чували за нея — отвърна Риналди.

Слайдъл сложи черните си очила. Сега забелязах, че бяха имитация на известна марка.

— Трябваше да я застрелям на място.

Обядът ми се състоеше от пълнозърнесто десертче и диетична кола. След това открих Лараби в голямата аутопсионна зала. Правеше аутопсия на трупа, намерен в контейнера за боклук.

Разказах му какво съм открила и му предадох разговора си със Слайдъл и Риналди. Беше сгънал лактите си, докато ме слушаше. Държеше изцапаните си с кръв ръце далече от себе си.

Описах му мозъка. Обеща да му хвърли един поглед по-късно. В два часа отново бях при казаните.

От двадесет минути пресявах съдържанието им, когато мобилният ми телефон иззвъня. Погледнах екрана — Кати се обаждаше от работа.

Свалих едната си ръкавица и натиснах бутона.

— Здравсти, миличко.

— Къде си?

— В съдебномедицинската лаборатория.

— Къде?

Свалих маската от устата си и повторих.

— Наистина ли са сатанисти?

— Видяла си вестника.

— Чудесна снимка.

— Всички така казват.

— Според мен това е тъпа шега на някакво откачено братство. Този град е прекалено благопристроен, за да има сатанисти в него. Сатанистите са ексцентрични хора. Те обичат екзотиката. Неподчинението. Според теб в задръстения стар Шарлот има ли такива?

— Какво става? — по гласа ѝ долових, че е недоволна от нещо.

Тази година Кати защити бакалавърска степен по психология — постижение, което ѝ отне цели шест години. В края на краищата завършването ѝ не бе продиктувано от жажда за академични знания, а от родителската заплаха за спиране на финансите. Това беше един от малкото проблеми, по които с Пийт бяхме на едно и също мнение. Шест години са достатъчни, детенце.

Защо ѝ трябваше на Кати толкова дълго време, за да завърши? Не беше поради липса на интелект. Средната ѝ оценка от петте основни изпита беше 3.8.

Не, тя съвсем не е глупава. Напротив, дъщеря ми е будна и с въображение. Проблемът е, че изобщо не може да се задържи на едно място.

— Смятам да напусна — заяви Кати.

— Аха.

— Работата ми е изключително тъпа.

— Ти избра да работиш в адвокатска кантора.

— Мислех си, че ще върша нещо — спря и издиша шумно. — Не знам. Нещо интересно. Като тебе.

— В момента пресявам пръст.

— Знаеш какво имам предвид.

— Пресяването на пръст е досадна работа.

— Каква пръст?

— От казаните.

— По-добре, отколкото да пресяваш документи.

— Зависи от документите.

— Намери ли нещо?

— Открих някои неща — по никакъв начин нямаше да спомена снимката или парчето мозък.

— Колко са казаните?

— Два.

— Ти до кой си стигнала.

— Все още съм на първия.

— Ако ти е омръзнало, започни с другия.

Колко типично за Кати! Щом нещо ти омръзне, започни нещо ново.

— Няма никакъв смисъл в това.

— Боже, колко си консервативна! По дяволите, защо не!

— Такъв е протоколът.

— Ако от време на време сменяш казаните, това няма да промени съдържанието им.

Не можех да не се съглася с това.

— Как е Били? — опитах се да променя темата.

— Той е абсолютен тъпак.

Добре.

— Искаш ли да излезем на вечеря? — предложих аз.

— Къде?

— В седем във „Волар“.

— Може ли да си поръчам морски език?

— Може.

— Добре. Ще те чакам там. Ако дотогава не съм умряла от скука.

Отново се залових с пресяването.

Охлюви. Камъни. Обвивки от какавиди. Хлебарки. Един-два бръмбара. Една стоножка. Колко вълнуващо!

В три часа вече започнах да се прозявам и изобщо не можех да се концентрирам върху работата си.

Погледът ми попадна на другия казан.

Вече бях направила снимките и надписала пликите с веществените доказателства. Помислих си, че ще се ободря, ако се захвана с нещо ново. Промяната ще изостри сетивата ми.

Какъв неубедителен довод.

По дяволите, защо пък да не го направя?

Това звучеше много по-добре.

Изчистих лопатката и ситото и бръкнах в по-малкия казан.

И веднага открих нещо интригуващо.

[1] Skinny (англ.) — слаб, мършав (Б.пр.) ↑

Деветдесет минути по-късно малкият казан беше празен. На плота зад мен беше подредена зловеща колекция от различни предмети.

Двайсет и една пръчки.

Четири наниза с мъниста, единият само от бели, два с редуващи се червени и черни мъниста и един, при който черните се редуваха с бели.

Седем шипа, използвани в железниците, четири боядисани в черно, три — в червено.

Птичи кости, някои от пиле, други вероятно от гълъб.

Изцапани с кръв пера.

Две срязани кости — и двете не бяха човешки.

След като направих справка в „Остеология на бозайниците“ на Гилбърт, установих, че едната кост е от куче, а другата — от коза.

Две монети от двацет и пет цента, четири от пет цента и една от десет. Най-скорошната от тях беше от 1987 година.

Усетих известно задоволство. Фактът, че открих монетата дълбоко в казана, означаваше, че 1987 е годината, от която можехме да предположим, че е започнало запълването му. Това съвпаднаше с периода на настъпването на смъртта, който бях определила за черепа.

Помисли сериозно, Бренан. Черепът може да е бил поставен там доста след като казанът е бил напълнен, или смъртта да е настъпила дълго преди напълването му.

Въпреки това се почувствах ободрена и отново се върнах към големия казан.

Случвало ли ви се е докато пътувате, да решите, че искате да хапнете в KFC? Минали сте покрай стотици такива ресторанти, а сега никъде не виждате табела край пътя. Спирате някъде и си поръчвате най-обикновен сандвич. После продължавате нататък и след около километър табелата на KFC грейва пред вас.

Точно това се случи и с мен сега. Бях се отказала прекалено рано.

При второто загребване от големия казан започнаха да излизат разни неща. Пръчки. Мъниста. Гердани. Пера. Железни предмети, включително шипове, подкови и една мотика, разбира се, без дръжка. Монети, по които се четяха дати от шейсетте до осемдесетте години.

Погледнах часовника. Пет и петдесет и пет. Имах ли време да отида до вкъщи, да взема един душ и да си направя косата? Или да продължа да пресявам, да си оправя тоалета тук и да отида на срещата с Кати с мокра коса?

Продължих с пресяването.

Шест и десет. Лопатката ми попадна на нещо твърдо. Както и преди, когато бях открила парчето от мозък, оставих лопатката и започнах да разравям с ръце.

Появи се нещо кафяво, приличащо на копче. Започнах да ровя около него. Копчето се превърна в гъба с шапчица отгоре и дебело стебло под нея. Върху шапчицата имаше малка вдлъбнатина.

Охо!

Продължих надолу по стеблото.

Лараби отвори вратата и ми каза нещо. Отговорих, без да го изслушам. Застана до мен.

Стеблото се изви под ъгъл и хоризонтално спрямо казана се оформи цилиндрична повърхност. Продължих да копая, като едновременно с това се опитвах да определя дължината на предмета, а когато контурите се очертаха — и диаметъра му.

След няколко минути видях, че продълговатият предмет завършва с две закръглени издатини — кондили за коленна става на двукрако същество.

— Това е бедрена кост — каза Лараби.

— Така е — потвърдих аз и усетих как вълнението ми нараства.

— Човешка ли е?

— Да — ровех пръстта, сякаш бях мишеловец, който търси дупката на жертвата си.

Появи се още едно копче.

— Отдолу има още една бедрена кост — Лараби коментираше ксяко мое действие. — Тя също лежи настрани, с главата нагоре, но е ориентирана в обратната посока.

Хвърлих поглед към часовника си.

Шест и четирийсет и две.

— По дяволите!

— Какво има?

— Трябва да се срещна с дъщеря ми след двайсет минути.

Грабнах телефона си и набрах номера на Кати.

Никой не отговори. Позвъних на мобилния ѝ. Включи се гласовата поща.

— Нека оставим това така до утре сутринта — предложи Лараби.

— Ще заключа, така че никой да няма достъп.

— Сигурен ли си?

— Хайде, изчезвай!

Веднага се втурнах да се преоблека.

За щастие не ми се налагаше да ходя далече.

„Волар“ е любимият ресторант на Кати още от ученическите и години. По онова време той се намираше в мола на Провидънс Роуд и помещението беше толкова малко, че вътре едва се побираха десетина маси. Преди няколко години собствениците на ресторанта го преместиха в нова сграда в квартала „Елизабет“. Между другото, това е единственият квартал в Шарлот, кръстен на името на жена. И това ако не е ирония.

Ето накратко какво се е случило. През 1897 година Чарлз Б. Кинг избрал Шарлот, за да основе в него малък лютерански колеж, и го кръстил на името на тъщата си Ан Елизабет Уатс. Хитър ход, Чарли.

През 1915 година колежът „Елизабет“ се преместил във Вирджиния. През 1917 една новосъздадена болница купила земите и сградите. Сега, почти век по-късно, най-старото здание го няма, а Презвитерианският болничен комплекс е огромен.

Накратко казано. Колежа го няма, но името му е останало. Днес освен болницата, Индипендънс парк и Сентрал Пиедмонт Комюнити Колидж, в „Елизабет“ се намират какви ли не лекарски кабинети, кафенета, галерии, магазинчета и, разбира се, черкви и стари къщи с огромни дървета пред тях.

В седем и десет паркирах на Елизабет Авеню. Точно така! Старата дама е успяла да се уреди и с улица на свое име.

Спуснах се към вратата и усетих известно съжаление. Без съмнение сега беше по-лесно да се запази маса във „Волар“, но

интимността на предишното място за срещи вече я няма. Въпреки това храната все още е превъзходна.

Кати седеше на една маса в дъното на ресторанта, отпиваше червено вино и разговаряше с келнера. Момчето изглеждаше заплениено от нея. Което не ме изненада. Онези, които пишкат прави, винаги реагират така, когато я видят.

Всеки път щом я погледна, се сецам за Пийт. Със сламенорусата си коса и тъмнозелените очи Кати е генетично копие на баща си. Понякога се чудя как е възможно да си приличат толкова.

Махна ми с ръка. Келнерът продължи да бърбори нещо.

— Извинявай, че закъснях — казах аз и се отпуснах на стола. — Нямам оправдание.

Кати ме огледа изненадано.

— Чудесна прическа.

Напоследък доста често чувах този коментар.

— А пък аз не знаех, че мократа коса отново идва на мода.

Келнерът ме попита какво ще поръчам за пиене.

— Минерална вода „Перие“ с лимон. И много лед.

Погледна въпросително към Кати.

— Тя е алкохоличка.

Дъщеря ми си има добрите страни. Тактичността обаче не е сред тях.

— Но аз ще изпия още една чаша червено вино.

Келнерът се оттегли да изпълни високопоставената поръчка.

И двете с Кати не обърнахме внимание на менюто. Отлично знаехме какво пише в него.

— Да си разделим ли една салата „Цезар“?

— Разбира се.

— Морски език с маслен сос и лимон?

Кати кимна.

— Мисля да си поръчам „Говежда пика“.

— Ти винаги си поръчваш „Говежда пика“.

— Не е вярно — не прозвучах особено убедително.

Кати се наведе напред и ококори очи.

— Казвай сега — вуду магии, вампири или вегетарианци, поклонници на дявола?

— Чудесна алитерация. Кога ще излезем да пазаруваме?

— В събота. Не се прави, че не си чула въпроса ми. Разказвай за мазето.

— Използвано е за нещо си.

Зелените ѝ очи се обърнаха към тавана.

— Знаеш, че не мога да говоря за разследване, което се извършва в момента — обясних.

— Защо? Да не мислиш, че ще отида да извикам телевизията.

— Знаеш защо.

— Господи, мамо! Онази тъмница е буквално в задния двор на Кууп.

Кати живее на две преки от Грийнлийф, в къщата на един мистериозен господин на име Кууп, който постоянно отсъства.

— Е, не е чак тъмница. Разкажи ми отново. Кой е Кууп?

— Едно момче, с което излизах в колежа.

— И къде е той?

— В Хаити. С Корпуса на мира. Това е взаимно изгодна сделка. Аз плащам по-нисък наем. Той има някой, който да наглежда къщата му.

Келнерът донесе питиетата ни, след това се усмихна на Кати и застана до нея с химикалка в ръка и нескрити надежди.

Набързо му дадох поръчката и го отпратих.

— Какво става с Били?

Били Юджийн Ринджър. Настоящето гадже. Един от поредицата, която стига назад до гимназиалните ѝ години.

— Той е абсолютен тъпак.

Това повишение ли беше или понижение в сравнение с глупак? Не бях сигурна.

— И защо мислиш така?

Тя направи превзет театрален жест.

— Имаме несъвместимост в характерите.

— Така ли?

— По-точно, той има прекалено голяма съвместимост — заяви Кати и отпи от виното. — Със Сам Адамс и Бъд. Били обича да пие бира и да гледа спортни предавания. Това е. Все едно излизам на срещи с бъчва. Нали разбираш?

Издадох някакъв неясен звук.

— Нямаме нищо общо.

— И ти трябваше една година, за да го установиш?

— Не мога да си представя за какво сме си говорили в началото.

— Отново отпи от виното. — Мисля, че е прекалено стар за мен.

Били е на двайсет и осем.

Кати плесна с ръка по масата.

— Коего ме подсеца за татко. Можеш ли да повярваш на тази простотия със Самър? И не мога да разбера защо ти така им съдействаш.

Съпругът ми, с когото сме разделени, е почти петдесетгодишен. От години не живеем заедно, но така и не сме се развели официално. Наскоро Пийт ме помоли да подадем молба за развод. Искал да се ожени отново. Неговата възлюбена Самър е на двайсет и девет години.

— Тази жена си изкарва хляба, като кастрира кученца — заяви Кати с огромно презрение.

Самър работи като помощник на един ветеринарен лекар.

— Въпросът за семейното ни положение засяга само мен и баща ти.

— Направо му е изсмукала мозъка през...

— Да сменим темата.

Кати си отпусна назад в стола.

— Добре. Какво става с теб и Райън?

За щастие в този момент пристигна салатата ни. Докато келнерът поръсваше пипер от мелничка с размерите на прахосмукачката ми, мислите ми се насочиха към моето... какво? Може би гадже.

Какво правеше Райън в момента? Дали беше щастлив, след като отново се събра със старата си любов? Дали си готвят заедно? Или зяпат по витрините, докато се разхождат, хванати за ръка по Сен Катерин? Ходят ли в кръчмата на Хърли, за да слушат музика?

Усетех тежест в гърдите си. Райън вече не присъстваше в живота ми. Поне засега. Или, може би, завинаги. Кой знае?

— Ало-о! — гласът на Кати ме върна към действителността. — Какво става с Райън?

— Той и Лутиша се опитват да се съберат и да заживеят заедно. За да създадат на Лили чувството за стабилност.

— Лутиша е старото му гадже, а Лили е дъщеря му, нали така?

— Точно така.

— Онази, наркоманката.

— Лили се справя добре с програмата за възстановяване.

— Значи ти си останала на сухо.

— Лили преминава през труден период. Има нужда от баща си.

Кати предпочете да замълчи.

Келнерът пристигна с храната ни. Когато се отдалечи, реших да сменя посоката на разговора ни.

— Разкажи ми за работата си.

— Толкова е тъпа, че направо можеш да се гръмнеш.

— Това ми го каза и преди.

— Всъщност не съм нищо повече от секретарка с висше образование. А за работата, която върша, не се иска никакво образование.

— И какво по-точно вършиш?

— Подреждам папки. Въвеждам информация в компютъра. Съставям криминални досиета. Най-вълнуващата задача, която получих днес, бе да проверя една кредитна карта. Направо да ти се пръсне сърцето.

— Ти какво си представяше? Че ще пледираш пред Върховния съд ли?

— Не — прозвуча, като че ли се защитаваше. — Но не очаквах, че ще се занимавам с нещо, от което направо можеш да затънееш.

Оставих я да изпусне парата.

— Почти нищо не правя. А хората, с които работя, са направо смазани от огромния брой дела и само искат да стигнат до съдебно споразумение, за да преминат към следващия случай. Изобщо нямат време да общуват помежду си. Пълна скука. Само един от тях е страшно готин, ама той трябва да е към петдесетте. — Изведнъж тонът на Кати се промени. — Всъщност е направо страхотен. И, откровено казано, ако не беше толкова стар, нямаше да имам нищо против да го видя по слипове.

— Спести ми подробностите.

Кати продължи, без да се смущава.

— Ще ти хареса. Освен това не е женен. И е много тъжен. Жена му е загинала на единайсети септември. Мисля, че е била инвестиционен посредник или нещо подобно.

— Благодаря, но не е необходимо да ме уреждаш с мъже.

— Добре, добре. Така или иначе половината от хората са абсолютни сухари, а другата половина са толкова заети, че не забелязват, че съществуват и други неща извън кантората.

Започнах да схващам какъв е проблемът. Били вече беше извън играта, а наоколо не се навърташе някой дваисет и няколко годишен перспективен адвокат.

Известно време се хранихме мълчаливо. Когато Кати заговори отново, разбрах, че мислите ѝ са се върнали към предишната тема.

— И така, какво възнамеряваш да правим със Самър?

— Що се отнася до мен — нищо.

— Господи, мамо! Та на тази жена още не са ѝ пораснали мъдреците!

— Баща ти има право да прави с живота си каквото си иска.

Кати измърмори нещо неразбираемо и забодя вилица в рибата си. Аз се заех с говеждото си.

След няколко секунди тя прошепна:

— Мили Боже!

Вдигнах поглед.

Кати се беше вторачила в нещо зад гърба ми.

— Мили Боже!

8

— Какво?

— Не мога да повярвам на очите си.

— *Какво?*

Кати смачка салфетката си на топка, бутна стола назад, стана и прекоси ресторанта.

Обърнах се, бях объркана и разтревожена.

Кати разговаряше с един много висок мъж, облечен в много дълъг шлифер. Говореше оживено и непрекъснато се усмихваше.

Успокоих се.

Дъщеря ми посочи с ръка към мен и ми махна. Мъжът също ми махна. Стори ми се познат.

Аз също раздвижих пръсти.

Двамата се насочиха към мен.

Фигура като на баскетболист. Отпусната походка. Черна коса, разделена на път, съвсем като на Хю Грант.

Включих.

Чарлз Антъни Хънт. Баща му играеше като защитник първо в „Селтикс“, а после в „Булз“. Майка му бе италианка, състезателка по ски алпийски дисциплини.

С Чарли Хънт бяхме съученици от гимназията. Състезаваше се в три различни дисциплини, беше президент на Младите демократи. Според годишника на гимназията той имаше най-големи шансове да стане известен, преди да е навършил трийсет години. За мен бяха гласували, че най-вероятно ще стана комедийна актриса.

След като завърших гимназия, напуснах Шарлот и отидох да следвам в университета „Нортуестърн“ в щата Илинойс. След това се омъжих за Пийт. Чарли получи стипендия да учи право в университета „Дюк“, който по онова време се наричаше Университет на Северна Каролина — Чапъл Хил. През годините до мен бяха достигали слухове, че Чарли се е оженил и практикува някъде в северните щати. В училище и двамата играехме тенис за отборите на университетите

си. Той — на национално равнище. Аз печелех повечето от мачовете си. Намирах го за привлекателен. Всички момичета мислеха така. През седемдесетте години в южните щати настъпваха промени, но старите разбирания за морал не се променяха лесно. Не бяхме гаджета.

В Деня на труда, преди всеки от нас да замине за университета си, играхме тенис. Мачът включваше не само сервиси и подавания, а и по няколко текили, а за финал — задната седалка на колата му.

Този спомен ме накара да се намръщя и отново да се съсредоточа върху говеждото си.

— Мамо.

Вдигнах поглед.

Чарли и Кати стояха до масата — и двамата грейнали в усмивка.

— Мамо, да ти представя Чарлз Хънт.

— Чарли — усмихнах се на свой ред и протегнах ръка.

Чарли пое дланта ми в огромната си ръка.

— Радвам се да те видя, Темпи.

— Вие двамата познавате ли се?

— С майка ти сме съученици от гимназията. — Чарли беше загубил типичния си южняшки акцент, може би в резултат на годините, прекарани на север, а може и съзнателно да беше работил върху това.

— Никога не се издаваш! — Кати закачливо удари Чарли по рамото. — Възразявам! Това е укриване на доказателства.

— Кати ми разказа за всичките ти постижения в живота. — Чарли все още държеше ръката ми и ме гледаше така, сякаш във вселената не съществува нито едно друго живо същество освен мен.

— Наистина? — дръпнах ръката си и изгледах дъщеря си с присвити очи.

— Тя е чудесна млада дама.

Чудесната млада дама се засмя, все едно беше на сцената.

— Когато се появи, с мама тъкмо разговаряхме за теб, Чарли. Това се казва съвпадение.

— Горят ли ми ушите? — попита Чарли с момчешка усмивка.

Направи го добре.

— Само хубави неща си говорехме — обади се Кати.

Чарли веднага доби удивен и смирен вид.

— Трябва да вървя — заяви той. — Минавах отгук, видях Кати през витрината и реших да се отбия да ти кажа как прекрасно се

справя с работата си.

— Тази работа определено ѝ харесва — отвърнах аз. — Особено въвеждането на данни. Кати обича да въвежда информация в компютъра. Винаги е било така.

Този път Кати присви очи и ме изгледа.

— Да, ние всички сме много доволни от работата ѝ в кантората.

Трябва да призная, че със зелените си очи и огромни мигли Чарли Хънт наистина изглеждаше страхотно. Косата му е черна, а цветът на кожата подсказва смесица между Италия и Африка. Доколкото можех да преценя, въпреки шлифера, фигурата му не се беше променила много от времето, когато бяхме заедно на задната седалка на онзи буик.

Чарли понечи да си тръгне. Кати направи физиономия, сякаш искаше да ме подсети: „Каж и ти нещо“.

Наклоних глава и ѝ се усмихнах. Безмълвно.

— Мама работи върху случая с казаните, открити в едно мазе — съобщи Кати прекалено ентузиазирано. — Затова косата ѝ е мокра.

— Изглежда чудесно — заяви Чарли и ми се усмихна.

— Изглежда още по-добре, когато си сложи малко грим.

Бузите ми пламнаха и без да съм си сложила руж.

— Срамота е да се поставя грим върху това красиво лице. Все едно да рисуваш върху картина на Реноар. А сега довиждане и на двете.

Чарли се обърна, поколеба се и се обърна отново. Съвсем като инспектор Коломбо.

Ето сега ще го каже, помислих си аз.

— Значи ние с теб играем в различни отбори.

Вероятно погледът ми е издал объркването ми.

— Ти ги вкарваш в затвора, аз ги изкарвам оттам.

Вдигнах въпросително вежда.

— Това може да е интересна тема за разговор на кафе.

— Знаеш, че не мога да обсъждам...

— Разбира се, че не можеш. Но няма закон срещу спомените.

И в този момент ми намигна.

Беше почти десет часа, когато се прибрах вкъщи. Кати вече беше оставила съобщение, в което всъщност повтаряше това, което каза, след като Чарли си тръгна. Не се сърди. Дай му шанс. Толкова е готин.

Чарли Хънт може би наистина беше страшно готин, но аз нямах никакво намерение да излизам с него. Не бях изпаднала чак дотам, че дъщеря ми да ми урежда „случайни“ срещи.

Имаше още две съобщения. Едното беше от Пийт. *Обади ми се.* Другото — от озеленителна фирма. *Оферта за поддържане на двора.*

Разочарование. След това в главата ми се завъртяха обичайните въпроси и отговори.

Наистина ли си помисли, че Райън ще ти се обади?

Не.

Добре.

Както и да е.

Сега той живее с друга жена.

Но те не са женени.

Ако искаше, можеше да ти се обади от мобилния си телефон.

Мобилен телефон.

Грабнах чантата си, извадих телефона си и проверих дали няма оставени съобщения на гласовата поща.

Остави го на мира.

Толкова ми се иска да поприказвам с него.

Поприказвай си с котката.

Ние все още сме приятели.

Забрави го и продължи напред.

Наместих се в кревата и пуснах новините.

Една петдесет и седем годишна учителка съдеше училището и твърдеше, че уволнението ѝ е в резултат на възрастова дискриминация. Безработен шофьор беше спечелил петнайсет милиона от лотарията.

Бърд скочи на леглото и се сви до краката ми.

— Браво на шофьора — казах и погалих котарака по главата.

Той ме погледна.

— Човекът имал пет деца и бил останал без работа.

Котаракът отново се въздържа от коментар.

Едно семейство е било арестувано, защото е откраднало медна тел от район в покрайнините на Шарлот. Освен в кражба изобретателното семейство е било обвинено и в това, че дава лош

пример на децата си. По време на кражбата мама и татко водили децата със себе си.

Властите разследваха смъртта на шейсет и четири годишен мъж, намерен застрелян в дома си в Пайнвил. Въпреки че не са открити доказателства, че е извършено престъпление, полицията смята, че има нещо подозрително в смъртта му. Съдебномедицинският следовател ще извърши аутопсия.

Унесох се.

— ... култ към Сатаната в мазетата и задните дворове в града ни. Езическо идолопоклонничество. Жертвоприношения. Кървави ритуали.

Гласът на мъжа беше баритон, произнасяше гласните много отчетливо.

Отворих очи.

Клипът точно свършваше. Възпълният и червендалест Бойс Линго произнасяше една от тирадите си, предназначени за телевизионната аудитория.

— Трябва бързо и решително да се справим с последователите на Луцифер. Злото, което разпространяват, трябва да бъде спряно, преди да е проникнало в училищата и детските площадки. Преди да застраши моралните устои на обществото ми.

Проповедник, избран за общински съветник, Линго беше типичен екстремист, псевдохристиянин, псевдопатриот и човек, дълбоко вярващ в превъзходството на белия мъж. Неговите поддръжници искаха държавата да се отдръпне от икономиката, да намали социалните си функции, да даде повече права на военните и всички граждани да бъдат бели, родени в Щатите и да изповядват Новия завет.

— Изчезвай, нещастник такъв! — Ако държах дистанционното в ръка, щях да го запрата по телевизора.

Бърди избяга от леглото.

— Извратен малоумник! — ударих с юмрук по матрака.

Чух леко топуркане и предположих, че Бърди се е отдалечил още повече. В момента това не ме интересуваше. Високопарни слова бяха напълно в стила на Линго. Този човек успяваше да се залепи за всичко, което привличаше вниманието на медиите. Целта му беше поне за миг да се появи на телевизионния екран или името му да се спомене във вестниците.

Загасих телевизора и лампата и дълго лежах в тъмнината, напрегната и ядосана. Мятах се в леглото, изритях завивките си, оправих възглавницата си. В съзнанието ми се въртяха най-различни мисли и образи. Казаните. Разложеното пиле. Човешкият череп и бедрените кости.

Училищната снимка.

Коя беше тя? Правилно ли беше решението на Скини? Може би все пак трябваше да излъчим снимката по телевизията.

Дали тази снимка не е била показвана по телевизията в други краища на страната, по други канали, които не достигат до домовете на хората от Шарлот? Дали някой говорител не е съобщил по новините за тийнейджърка, изчезнала, докато се прибирала вкъщи от спортно състезание или след като е яла пица с приятелките си? Кога се е случило това? Дали е станало преди създаването на центрове за издирване на изчезнали деца и подаването на специалния сигнал — амбър алърт^[1]?

Бяха ли се появявали родителите на телевизионния екран, за да отправят молба към похитителите? Майката плаче, гласът на бащата е твърд като стомана. Дали съседите и съгражданите им са се опитвали да ги успокоят, благодарни дълбоко в себе си, че техните собствени деца са били пощадени? Че този път трагедията е подминала домовете им?

Как в крайна сметка снимката се е озовала в казана? Ами черепът? Това черепът на момичето от снимката ли беше?

А бедрените кости? Дали и двете са били взети от един и същи труп?

Дали черепът, снимката и бедрените кости са на един и същи човек? На двама? Трима? Или повече?

Часовникът на радиото ми показваше 11:40. Дванайсет и дваайсет. Един и десет. Навън в градината квакаха поне един милион жаби. От поривите на вятъра листата на дървото се удряха в стъклото на прозореца в спалнята ми.

Защо беше толкова топло в късната есен? Сега в Квебек вече е студено, в Монреал дори може би прехвърча сняг.

Замислих се за Андрю Райън. Наистина ми липсваше. Но прагматично настроените ми мозъчни клетки определено бяха прави. Трябваше да продължа напред. Усмихнах се, като си спомних „случайната“ среща, устроена ми от Кати тази вечер. Беше започнала да ми търси приятел още преди няколко години, но сега, след появата на Самър, това желание се беше засилило. Фармацевтът Джуд. Ветеринарният лекар Доналд. Предприемачът Бари. Сам. Какъв беше Сам? Така и не разбрах. Не отидох на нито една от тези срещи.

Дъщеря ми, сватовницата от Юга.

А сега беше ред на Чарли, служебния защитник.

Тук обаче Кати имаше право. Чарли Хънт беше елегантен, добре изглеждащ, необвързан и явно заинтригуван. Защо пък да не опитам?

Събитията от единайсети септември бяха оставили Чарли вдовец. Това означава, че той носеше товар в себе си. Беше ли готов за нова връзка? А аз готова ли бях? И аз влачех товара си.

Хайде стига! Човекът ти предложи да пиете кафе.

В главата ми се появиха думите на една песен. Ингланд Дан и Джон Форд Коули.

*Не искам да се мествя при теб
И не искам да променям живота ти...*

Това е то.

Мествя се при теб. Продължавам напред.

Добрият стар Пийт продължаваше напред.

Пийт и Самър.

Какво беше фамилното име на Самър? Глотски? Гръмски? Да не забравя да попитам.

Мислите ми отново и отново се връщаха обратно към мазето. Спомних си куклата, прободена с миниатюрната сабя. Ножът. Пилето беше обезглавено. Дали и козата е била убита по същия начин?

Там наистина ли е било извършено човешко жертвоприношение? Като Марк Килрой — студента, убит в Матаморос. Линго намекна за подобно нещо, но това бяха празни приказки. Не разполагаше с никаква информация. Аз обаче също не разполагах.

Твърдо реших да науча нещо повече.

[1] Амбър алърт — сигнал, който се подава до полицейските управления в САЩ и Канада в случаите на изчезнало или отвлечено дете. (Б.пр.) ↑

9

Въпреки че спях малко, сутринта отново станах на развиделяване. Изпих си кафето, изядох една кифличка и се отправих към съдебномедицинската лаборатория на област Мекленбург.

В осем и трийсет и двете бедрени кости лежаха на работната ми маса. Както и други три отрязани части от дълги кости. Бяха от бозайник. Или бозайници. Тъй като по тях нямаше никакви анатомични белези, учебникът по остеология с нищо не можеше да ми помогне. Трябваше да взема хистологични проби, за да определя към какви животински видовете принадлежаха.

В десет часа вече бях успяла да изпразня големия казан. В останалата пръст открих още три червени мъниста, част от рог, вероятно на елен, и малък, пластмасов скелет.

След като направих снимки на находките, насочих вниманието си към бедрените кости.

Те много си приличаха по големина и плътност. И двете бяха издължени, а на места, където мускулът е бил прикачен за тях, не бяха ясно изразени. Едната кост беше лява, другата — дясна. И двете бяха прави и съвсем леко извити, което подсказваше по-скоро афроамерикански отколкото европейски произход.

Направих измервания, както бях постъпила и с черепа. Максимална дължина. Ширина при двата кондила. Обиколка в средата на тялото. След като приключих с измерванията, въведох данните във Фордиск 3.0.

И двете кости бяха определени като женски. И двете бяха на човек от негроидната раса.

Заех се с определянето на възрастта. Както и при черепа, и при дългите кости има някои важни подробности. Ето как стоят нещата.

По време на детството около всяка кост се образуват главите, кондилите, гребените и грапавите издатини. Именно при свързването на тези отделни части към тялото костта придобива характерната си форма. Това става в периода от средата до края на юношеската възраст.

Свързването става в строго определена последователност, в относително ясни възрастови граници. Лакът. Бедро. Глезен. Коляно. Китка. Рамо.

И при двете бедрени кости се наблюдаваше еднаква степен на срастване. В краищата, където се свързват с таза, бедрените кости бяха съвсем като на възрастен човек, т.е. имаше пълно срастване на главата на костта с шийката и на големия, и малък трохантер с тялото. В другия край на костта извитите линии над ставната повърхност на коляното показваха, че там ставните кондили са в процес на свързване. Това ме навеждаше на мисълта, че смъртта е настъпила преди навършването на двайсет години.

Костите принадлежаха на младо чернокожо момиче. Също както и черепът.

Почувствах какво? Облекчение? Примирение? Не можех да определя със сигурност.

Огледах внимателно казаните и предметите, които бях открила в тях. Сетих се за пилето, козата, статуята, куклите и издяланата от дърво фигура.

Човешките останки.

Дълбоко в себе си имах чувството, че знам какво означава всичко това.

Време беше да направя някои проучвания.

Ето какво научих след деветдесет минути:

Система от вярвания, която обединява две или повече културни и духовни идеологии в една нова вяра, се нарича синкретична религия.

В Северна и Южна Америка повечето синкретични религии са от африканско-карибски произход. Те са се развили през осемнайсети и деветнайсети век в резултат на търговията с роби. Тъй като им е било забранено да изповядват традиционните си вярвания, робите от Африка са извършвали религиозните си обреди, като са прикривали собствените си богове с образите на католически светци.

Най-популярните синкретични религии в САЩ са сантерия, вуду и брухерия. Повечето им последователи живеят във Флорида, Ню Джърси, Ню Йорк и Калифорния.

Сантерия, или както се е наричала в началото — *локуми*, се е появила в Куба и произлиза от културните традиции на племето *йоруба*, което живее в югозападна Нигерия. В Бразилия наричат тази религия *кандомбле*, а в Тринидад — *шанго*.

Сантерия почита много богове, наречени *ориша*. Седемте първостепенни божества са Елегуа, Обатала, Шанго, Ошун, Йемая, Бабалу Ай и Огун. Всеки един от тях има своите функции или власт, оръжие или символ, цвят, число, ден, в който се почита, и любимо жертвоприношение.

Всяко божество има съответствие в католическата религия. Елегуа свети Антоний от Падуа, светият Ангел Пазител или Младенецът Христос. Обатала — Милостивата Дева, Евхаристия или Светото Причастие и Възкресение Христово. Шанго — света Барбара. Ошун — светата Дева от Ел Кобре. Йемая — светата Дева от Регла. Бабалу Ай — свети Лазар. Огун — свети Петър.

В Сантерия починалите придобиват ранга на *ориша*, затова централно място в религията заема почитта към предците. Както боговете, така и мъртвите трябва да бъдат почитани и умилостивявани. Двете основни понятия са *аш* и *ебо*.

Аш е енергията, която обхваща цялата вселена. Тя е всичко — хора, животни, растения и скали. Главните източници на тази енергия са *ориша*. Всички магии, ритуали и молитви имат една-единствена цел — да придобием *аш*. *Аш* дава силата да променяме нещата — да решим проблем, да подчиним враговете си, да спечелим любовта на любимия, да се сдобием с пари.

Ебо е идеята за жертвоприношение. Това, което правиш, за да получиш *аш*. *Ебо* може да е дар като плодове, цветя, свещи или храна, но може да е и животинско жертвоприношение.

Свещениците се наричат *сантеро* и *сантера*, в зависимост от това дали са мъж или жена. Йерархията при тях е много сложна, но най-високопоставеният свещеник се нарича *бабалауо*. И тук, както и при папите, жена не може да бъде избрана на този пост. Някои от жените свещеници могат да имат голяма власт, но не могат да достигнат до най-високата позиция в йерархията.

Струва ми се, че като изключим големия брой богове и употребата на домашни животни, приликата с католицизма е съвсем очевидна.

Вуду се заражда в Дахомей, който сега се нарича Република Бенин, сред представителите на племената *наго*, *ибо*, *арада* и *дахомей*, и се развива в Хаити по време на робството.

Във вуду има много божества, наречени със събирателното име *лоа*, и всяко едно от тях съответства на католически светец. Дамбала е свети Патрик; Легба е свети Петър или свети Антоний; Азка е свети Изидор и така нататък. Също както *ориша* и те имат свой собствен образ, област на влияние и предпочитан дар.

Олтарите на вуду се правят в малки стаи, наречени *баджи*. Ритуалите са подобни на тези при сантерия. Свещениците не са добре организирани, мъжете се наричат *хунган*, а жените — *мамбо*. Както и при сантерия, в центъра на религията е добрата бяла магия.

Но вуду има и своята тъмна страна — *бокор*. Холивудските филми са създали образа на злия магьосник, който прави черни магии и заклинания, за да предизвика бедствия, или изважда мъртъвци от гробовете, за да ги превърне в зомбита. Точно този стереотип кара обществото да не гледа с добро око на практикуващите вуду.

При брухерия има преплитане на вярвания на ацтеките, магьосничество, дошло от Европа, и сантерия от Куба, но културните му и религиозни корени са в Мексико. Когато през шестнайсети век испанските проповедници обявили езическата богиня Тоантцин за католическа светица, свещениците от култа на Тоантцин преминали в нелегалност и се превърнали в *бруха*. В центъра на тази религия е Девата от Гуадалупе, всезнаещата и всеможеща богиня, която изпълнява желанията на хората, ако е умиловивена подобаващо.

Всеки *бруха* има записани молитви към нея в *либрета*, нещо подобно на Книгата със заклинанията при традиционното магьосничество. Свещениците практикуват самостоятелно, но понякога се събират на групи и организират сборища.

Тъкмо четях една статия в *Списание за съдебномедицински науки* и си водех записки, когато госпожа Флауърз ми се обади. Слайдъл и Риналди бяха пристигнали.

Сутринта, когато излязох от вкъщи, имаше лек вятър, който караше листата по дърветата да шумят, а след това ги завърташе и ги подгонваше по тротоарите и тревните площи. Слайдъл изглеждаше така, сякаш бе преминал през тесен тунел. Вратовръзката беше прехвърлена през рамото му, а косата — отметната на една страна.

— Какво става, докторе? — Той пооправи вратовръзката си и прокара ръка по темето си.

Това помогна донякъде.

— Две бедрени кости — и двете от чернокожо момиче.

— От същия човек, от когото е черепът, ли са? — Ринали имаше безупречен вид, всяко косъмче от посивелите му коси беше на мястото си.

— Вероятно. Открихте ли нещо за фотографското студио?

Риналди поклати глава.

— Взех материал за ДНК тестове — показах им списъка с предметите. — Тук е описано всичко, което открих и в двата казана.

Риналди отвори куфарчето си и ми подаде един кафяв плик, върху който беше написано *Полицейско Управление на Шарлот-Мекленбург Кримнологична лаборатория*. Докато със Слайдъл преглеждаха списъка ми, хвърлих един поглед на снимките.

Всички предмети в мазето бяха така, както си ги спомнях, само че на снимките бяха по-добре осветени и се виждаха повече детайли. Сега, след като бях изчала толкова много, вече можех да определя, че статуята е на света Варвара.

— Снощи видя ли Линго по телевизията? — попита ме Слайдъл.

— О, да — отвърнах аз.

— Има ли нещо вярно в това, което каза?

— Погледни тук.

Показах му една от снимките, на която в едър план се виждаше парчето шперплат и изписаните по него знаци. Слайдъл взе снимката. Риналди застана до него.

— Виждаш ли някакви пентаграми и обърнати кръстове?

— Не.

— Много се съмнявам, че става въпрос за сатанинска секта.

— Чудесно. Знаем какво не е — Слайдъл театрално вдигна ръце.

— Тогава какво е, по дяволите, вуду ли?

— Повече ми прилича на сантерия.

— Това някакъв култ към лечители шамани ли е?

— И да, и не.

Обясних му основните понятия. Синкретизъм. *Ориша*. *Аш*. *Ебо*.

Риналди си водеше записки със скъпата си немска писалка.

Когато свърших с обясненията, извадих още една снимка от купчината и им показах статуята.

— Зад образа на света Варвара се крие бог Шанго. — Взех друга снимка и един след друг им показах нанизите с мъниста. — Редуването на червени и черни мъниста е символ на Елегуа. Редуването на червени и бели — Шанго. Жълти и бели — Ошун. Само бели — Обатала.

Намерих снимката, на която се виждаше статуята с две лица.

— Елегуа е богът, който е получовек-полуживотно.

— Опиши ни тези божества — помоли Риналди, готов да си води записки.

Трябваше ми малко време, за да подредя мислите си.

— Приличат много на католическите светци. Или на гръцките богове. Всеки има своя функция или сила. Шанго е богът на гръмотевиците, светкавиците и огъня. Бабалу Ай е пазителят на болните, особено на тези, които страдат от кожни болести. Всяко от божествата може да помогне с нещо или да накаже по някакъв начин. Например Обатала може да предизвика слепота, парализа или изкривявания при раждане.

— Ако прецакаш Бабалу, целият ще се покриеш с циреи, така ли?

— Може да се разболееш и от проказа или пък да развиеш гангрена — срязах го аз.

Никак не ми допаднаше сарказмът на Слайдъл.

— *Аш* съответства на християнската идея за Божията благодат — отбеляза Риналди.

— В известна степен — съгласих се аз. — Или манна небесна. Вярващите се стремят да придобият *аш*, защото по този начин имат силата да променят нещата. *Ебо* е също като покаяние или коленичене пред Господа.

— Или като нещата, от които се отказваш по време на пости.

Усмихнах се на сравнението, което Риналди направи.

— Ти католик ли си?

— Как мислиш, с име като Риналди?

— Всяка година се отказвах от шоколада.

— А аз — от комиксите.

— При тези синтетични религии има принасяне на животни в жертва, така ли? — попита Слайдъл.

— Синкретични. Да. Принасят се различни дарове при решаването на различни проблеми. При някои сериозни проблеми или трудни за изпълняване молби може да се наложи да се направи кърваво жертвоприношение.

Слайдъл вдигна ръце.

— Сантерия, вуду, кой, по дяволите, се интересува от такива неща? Ако питаш мен, това са луди хора.

— Доктор Бренан казва, че има съществени различия. — Риналди, гласът на разума. — Сантерия се е зародила в Куба, това е испаноговореща страна. А вуду — в Хаити, където се говори френски.

— Екс-кю-зе-мо-а. Колко такива откачалки има наоколо? Надявам се, малко.

— Последователите на сантерия са няколко милиона. А тези на вуду са около шейсет милиона, разпръснати по целия свят.

— Наистина? — Слайдъл се замисли. — Но молбите им са от типа „нека да спечеля на лотария“, „направи така, че хлапето да не го боли коремчето“, „помогни ми да го вдигна“, нали така?

— Повечето последователи на сантерия и вуду са абсолютно безобидни, но тези религии си имат и своята тъмна страна. Чувал ли си за Пало Майомби?

И двамата поклатиха отрицателно глави.

— Пало Майомби съчетава религиозните вярвания в Конго с тези на Йоруба и католицизма. Неговите последователи са наричат *палерос* или *майомберос*. В центъра на техните ритуали не са *ориша*, а мъртвите. *Палеросите* използват магия, за да манипулират, държат в плен и контролират хората, като често ги подчиняват на престъпните си цели.

— Продължавай — сега в гласа на Слайдъл нямаше никакъв присмех.

— Силата на *палеро* идва от неговия казан, който се нарича *нганга*. В него живеят духовете на мъртвите. Много често в *нганга* се поставят човешки черепи и дълги кости.

— Откъде ги взимат? — попита Риналди.

— Повечето ги купуват от специализирани магазини за материали по биология. Понякога ги крадат от гробищата.

— Как е попаднало тава хлапе тук? — Слайдъл беше вперил поглед в черепа.

— Не знам.

— А защо има останки от животни?

— *Палеро* отправя молба. Докарай болест на някого, причини катастрофа или смърт. Когато духът от *нганга* изпълни молбата, получава кръв в знак на благодарност.

— Човешка кръв? — удиви се Риналди.

— Обикновено от коза или от птица.

— Но има случаи и на човешки жертвоприношения?

— Да.

Слайдъл размаха пръст.

— Хлапето от Матаморос.

Кимнах.

— Марк Килрой.

Риналди подчерта нещо в бележника си. После го подчерта още веднъж.

Слайдъл понечи да каже нещо. Телефонът му иззвъня. Отказа се и включи телефона си.

— Казвай.

Тъкмо излизаше през вратата, когато Лараби се появи с напрегнато изражение на лицето.

— Какво се е случило? — обърнах се към Лараби.

— Кога? — дочух гласа на Слайдъл откъм коридора.

— Току-що ми се обадиха, че са открили труп в езерото Уайли — отвърна ми Лараби — Ще имам нужда от помощта ти.

— Кучи син! — Слайдъл очевидно беше ядосан.

— Защо ще имаш нужда от мен? — попитах Лараби.

— Ще се заемем с това — заяви Слайдъл и затвори телефона.

— Защото жертвата е без глава — отвърна Лараби.

10

Лараби и Хоукинз потеглиха с микробуса. Слайдъл ми предложи да пътувам с него, но като знам каква мръсотия е в колата му — отказах. Очевидно не съм така толерантна като Риналди, затова се качих в собствената си кола.

Двайсет минути след като напуснах съдебномедицинската лаборатория, се отправих по Стийл Крийк Роуд. Следвах инструкциите на Хоукинз, завих на югозапад по Шоптън Роуд, пресякох Амхор Крийк, след което последваха множество завой през няколко малки горички, които засега бяха пощадени от брадвите на строителните предприемачи. Въпреки че не можех да определя къде точно се намирам, имах усещането, че резерватът „Макдауъл“ е някъде на юг, а Гастон Каунти — на запад.

Завих още веднъж наляво и забелязах полицейската кола, а зад нея — неспокойните сини води на езерото. Един униформен полицай беше приседнал на задната част на колата. Спрях на банката и се отправих към него.

Уайли е едно от единайсетте езера по продължението на река Катауба, простира се от язовира Маунтън Айлънд на север до язовира Уайли на юг. Погледнато на картата, то прилича на силно разклонена вена, която като змия се извива от Тар Хийл до Палмето Стейт.

Въпреки че на югозападния бряг е построена атомна електроцентрала, районът около езерото е изпъстрен със скъпи жилищни квартали — Ривър Хилз, Палисейдз^[1], Санктчуъри^[2].

Ограда срещу кого? Често си задавах този въпрос. Убежище от какво? От фосфоресциращия костур и осмокраките жаби ли?

Каквато и да беше заплахата, в тази част на езерото нямаше укрепени сгради зад високи огради. И двете къщи, покрай които минах, бяха облицовани с пластмасови плочи, имаха алуминиеви сенници и ръждясали навеси. Някои приличаха повече на бараки,

останки от онова време, когато гражданите на Шарлот се изнесоха „към реката“, за да избегнат шумотевицата на градския живот. Само ако знаеха какво е положението сега.

Когато ме забеляза, полицаят се изправи и застана като на пост. Имаше мършаво лице и слабо тяло, а черните му очила бяха като взети от „Матрицата“. От пет метра успях да прочета името му — Радке, върху малката метална плочка на десния джоб на ризата му.

Махнах му за поздрав. Не ми отвърна.

На брега на езерото, зад Радке, забелязах нещо голямо, увито в найлон.

Казах му името си и обясних коя съм. Радке малко се поотпусна и посочи с глава към купчината на брега.

— Трупът е там. Това заливче като магнит привлича всякакви боклуци.

Вероятно на лицето ми се е изписало нещо. Учудване? Упрек?

Радке се изчерви и скръсти ръце на гърдите си.

— Нямах предвид жертвата. Искях да кажа, че тук водата изхвърля много неща. Има много силно подводно течение на това място.

Обърнах поглед към езерото. По празниците, когато времето е хубаво, тук е пълно с лодки. Днес няколко се носеха плавно по водата.

— Претърсихте ли околността?

— Обходих брега, по двайсетина метра в двете посоки. Огледах между дърветата. Нищо необичайно.

Тъкмо щях да задам следващия си въпрос, когато чух шум от мотор на кола, след това — хрущенето на чакъл. Обърнах се и видях един форд „Таурус“ да паркира съвсем близо до бронята на моята мазда.

Двете врати се отвориха. Риналди се измъкна от едната и закрочи към нас, изправен като бастун. Слайдъл излезе с пухтене от другата врата и тежко запристъпя след Риналди. Марковите му очила проблясваха всеки път, когато главата му се поклащаше наляво-надясно.

— Добър ден — Слайдъл кимна на Радке.

В отговор Радке също кимна.

Още кимвания. Риналди — Бренан. Бренан — Риналди.

— Какво имаме тук? — Слайдъл оглеждаше езерото, брега, гората и преценяваше обстановката.

— Обезглавен труп.

— Това вече го чухме.

— Един мъж го открил, докато разхождал кучето си.

— Голям късметлия.

— Според мен кучето е късметлия.

— Отбеляза ли това в доклада си, Радке?

— На кучето му беше все едно дали ще го споменем в доклада или не.

Слайдъл не обърна никакво внимание на тези приказки.

— Какво каза, че е правил на брега?

— Ами просто си е свършило работата.

Марковите очила се приближиха до очилата от „Матрицата“.

— Много смешно, Радке. Това, дето го каза за кучето. Обаче проблемът е в това как подбираш момента. Трябва да се упражняваш повече. Планирай шегичките си така, че да не ми губят времето.

Радке сви рамене и извади един бележник.

— Мъжът се казва Фандърбърк. Живее нагоре по пътя. Разхожда кучето си в седем сутринта, по обяд и после отново около шест следобед. Каза, че трупът се е появил във вторник, между сутрешната и обедната разходка.

— Той проверил ли е какво има в найлона?

— До днес — не. Помислил си, че е боклук. Освен това кучето е искало да си подремне — настъпи кратка пауза. — Казва се Диггър.

— Ще си го запиша.

— С две „г“. — Беше абсолютно сериозен.

Радке ми харесваше.

— Той ли е отворил найлона?

Радке поклати глава.

— Видял един крак да се подава и се обадил на 911.

Оставих мъжете да си говорят и тръгнах към тялото, опитвах се да запечатам обстановката в съзнанието си.

Земята беше спечена и много твърда. Гъстата борова гора стигаше на около два метра от брега. Самата брегова линия беше стръмна, кална и покрита с боклуци.

Огледах внимателно разхвърляните предмети — кутийки от бира и безалкохолно, обвивки от сандвичи, найлонови опаковки за половин дузина бутилки бира, една подгизнала маратонка, парче стиропор, омотана корда за риболов.

Трупът лежеше върху, а не под боклука, и изглеждаше покъртително малък на фона на езерото и небето. Мухите се въртяха над синия найлон, сякаш танцуваха някакъв побъркан балет.

Сложих ръкавиците си, приближих се и клекнах. Бръмченето на мухите стана още по-силно, спускаха се напред-назад, а телата им блестяха в зелено на слънчевата светлина.

Повечето хора се отвращават от мухите. И с пълно право. Също като тези, които се блъскаха в лицето и косата ми, повечето видове мухи се хранят с гниеща органична материя. И не са особено взискателни към менюто си. Все им е едно дали са фекалии, или шоколадови бонбони — всичко става за ядене. Същото се отнася и до месото — човешко или някакво друго.

Въпреки че са отвратителни, все пак има полза от тези мършоядни насекоми. Единственото, което правят, е да ядат и да се възпроизвеждат, но по този начин ускоряват процеса на разлагане на органичната материя. Играят ключова роля в програмата на природата за рециклиране, като работят усилено за това мъртвите отново да се превърнат в пръст. От гледна точка на специалиста по съдебна медицина мухите са безценни!

Но в този момент не им обърнах никакво внимание.

Както и не обърнах внимание на обекта на техния интерес. Забелязах само, че е обвит в син найлон. Не можех да преценя дали трупът нарочно е бил увит в найлона, или случайно се е омотал в него, докато е бил във водата.

Но липсата на миризма ми направи впечатление. Това беше твърде странно, като се имат предвид високите температури. Ако тялото беше престояло тук от вторник сутринта, вътре под найлона сигурно вреше и кипеше.

Изправих се и огледах непосредствено около трупа. Нямаше отпечатъци от обувки. Нито следи от автомобилни гуми. Нямаше и признаци трупът да е бил влачен.

Наблизо нямаше изхвърлени обувки или дрехи. Нито наскоро преобърнати камъни.

Нямаше я и главата.

След по-малко от минута шумът от мотор и гуми заглуши бръмченето на мухите.

Погледнах към пътя.

Лараби крачеше към мен, в едната си ръка носеше фотоапарат, а в другата — куфарчето с принадлежности за работа на терен. Хоукинз отваряше задните врати на микробуса. И двамата бяха облечени в найлонови гащеризони.

Когато Лараби дойде при мен, мухите направо полудяха.

— Мухи месарки. Мразя ги.

— Защо?

— Заради шума, който издават. Направо ме влудява.

Предадох на Лараби информацията, която Радке ни беше съобщил.

Съдебномедицинският следовател погледна часовника си.

— Ако Фандърбърк е прав, значи трупът е престоял тук приблизително четирийсет и осем часа.

— Четирийсет и осем часа на това място — казах аз и посочих земята.

Хората имат навика да местят труповете. Водата също. Периодът, в който е настъпила смъртта, можеше да варира от четирийсет и осем часа до четирийсет и осем дни.

И в двата случая обаче трябваше да има миризма.

— Точно така — съгласи се Лараби и отпъди една муха от челото си.

Докато Хоукинз правеше снимки, ние с Лараби тръгнахме да обходим брега. До нас вълните съвсем безучастно се плискаха в калния бряг.

Когато привършихме, навлязохме в гората, движехме се един до друг, търсехме с очите и краката си. Не забелязахме нищо подозрително. Главата я нямаше.

Когато се върнахме при тялото, Хоукинз все още правеше снимки. Слайдъл и Риналди бяха при него. И двамата държаха кърпички пред носовете си, въпреки че беше съвсем ненужно.

Едната кърпичка беше ленена, върху нея имаше монограм. Другата беше от червена изкуствена материя. Странно какви неща забелязва човек.

— Мисля, че това е достатъчно — каза Хоукинз и остави фотоапарата да виси на врата му. — Да го отворим ли?

— Отбележи върху найлона къде правиш разрезите. — Гласът на Лараби беше съвсем безучастен.

Предполагам, че и той също като мен вършеше всичко това без желание.

Когато Хоукинз се приближи до тялото, мухите се вдигнаха като облак.

Следователят извади молив и прокара черта по найлона, след това на същото място направи разрез. Ако се наложеше да се направи сравнение между това парче найлон и ролката, от която е бил отрязан, белегът, оставен от ножа на Хоукинз, можеше ясно да се разграничи от следата, оставена от убиеца.

Трупът лежеше със задните части нагоре, краката му бяха подпъхнати под него, а гърдите и лицето бяха обърнати към земята. Това — в случай че имаше лице. Тялото завършваше с чукан на нивото на раменете, покрит с яйца на мухи. В ануса също се забелязваше значителна активност на насекомите.

— Гол, както го е майка родила. — Думите прозвучаха през червената кърпичка.

Хоукинз отново започна да прави снимки. Ние с Лараби си сложихме маски и се приближихме.

— Изглежда млад — обади се Риналди.

Съгласих се. Имаше стройни крайници, слабо окосмяване по тялото, а по краката не се забелязваха подувания, мазоли, удебелени нокти или някакви други признаци на напреднала възраст.

Слайдъл се наведе настрани и надникна под надигнатите задни части.

— Всичко си му е на място.

Въпреки грубия израз наблюдението на Слайдъл беше правилно. Гениталиите бяха на зрял мъж.

— Без съмнение момчето е от бялата раса — отбеляза Риналди.

Кожата беше прозрачнобяла, а нежните косъмчета — светлоруси.

Застанах на колене. Мухите отново затанцуваха. Лараби ги отпъди с ръка и клекна до мен.

Отблизо можех да видя светложълтата кост, която блестеше на мястото на отрязания врат. Месото беше ярко розово. В това имаше

нещо странно.

— Раната изглежда червена като бифтек — Лараби изрече мислите ми на глас.

— Така е — съгласих се аз. — Главата не е паднала от само себе си. Била е отрязана. Ако смъртта е настъпила преди два дни, цялото тяло е учудващо добре запазено.

Лараби опипа нараняването на нивото на десетото ребро, в дясната мускулна маса, успоредно на гръбначния стълб.

— Имаш ли някаква представа какво може да е причинило това?

Лараби имаше предвид шестте назъбени успоредни линии, които се пресичаха от седма под ъгъл от деветдесет градуса.

— Може да се е получило при допир с нещо във водата... — Аз самата не вярвах на думите си.

— Възможно е — измърмори Лараби и огледа последователно двете обърнати нагоре длани. — Няма рани, получени при самоотбрана. Може би ще успеем да вземем добри пръстови отпечатъци — каза той и се обърна към Хоукинз. — Опаковай ръцете внимателно.

— И този труп е изплувал от водата? — попита Слайдъл.

— Да, не прилича на другите трупове, извадени от вода — съгласих се аз.

— Не е бил нападнат от водни хищници — отбеляза Лараби.

— Може би е престоял в езерото съвсем за малко.

Лараби сви рамене, очевидно беше съгласен с мен.

— Във всеки един случай няма нужда да проверяваме дали има вода в белите дробове. Ако не е бил изхвърлен от водите на езерото, то със сигурност не е дишал, когато е попаднал там.

— За какъв период от време говорим? — попита Слайдъл.

— Тялото е престояло на това място достатъчно дълго, за да го открият мухите и да снесат яйцата си. Някои от яйцата вече са се излюпили.

Малкото ларви, които забелязах, бяха току-що излюпени, освен това нямаше какавиди и празни обвивки.

— Можеш ли да го обясниш така, че и ние глупаците да разберем?

— Мухите са открили трупа след няколко минути, особено като се имат предвид огромните открити рани. До няколко часа са снесли

яйцата си. Излюпването става след дванайсет до четирийсет и осем часа, в зависимост от температурата.

— Тези дни беше топло — отбеляза Риналди.

— Това би ускорила нещата.

— И какъв е изводът? — настоя Слайдъл, този път с известно раздражение в гласа.

Струваше ми се, че нещо не е наред в разказаното от Фандърбърк. Не споделих мнението си с останалите.

— Не съм ентомолог — заявих аз. — Ще събера проби за анализ.

Освен липсата на миризма и слабата активност на насекомите имаше още нещо, което ме тревожеше. Ако тялото е било изхвърлено там, където лежеше сега, или ако е престояло за кратко време във водата, това можеше да обясни защо не е било нападнато от водни хищници. Но според думите на Фандърбърк то е било на брега от вторник сутринта. Животните наоколо би трябвало отдавна да са се възползвали от това изобилие на храна. Защо тогава нямаше никакви белези от тяхната активност?

Слайдъл тъкмо щеше да изкоментира нещо, когато двама криминолози се появиха от гората. Жената беше висока, с пухкави бузи и плитки, прихванати с фиби на главата. Мъжът беше загорял от слънцето и носеше скъпи маркови тъмни очила.

Лараби им разказа накратко за какво става въпрос. И на двамата не им се слушаха многословни обяснения. Напълно разбираемо. Чакаше ги дълъг следобед, в който щяха да събират и описват веществените доказателства и останките.

Изчакахме ги, докато поставяха маркерите, правеха снимки и измервания. След като подготвителната работа беше свършена, и двамата обърнаха поглед към съдебномедицинския следовател.

Лараби ме погледна и ме покани с жест.

Доближихме се до трупа, аз заставах при бедрата, а Лараби — при раменете.

Зад гърба си чух воя на моторница, която първо се приближи към нас, но после се оттегли. Няколко вълни се плиснаха в брега.

— Готова ли си? — Лараби беше свъсил мрачно вежди над маската.

Настъпи моментът на истината. Щяхме да обърнем тялото.

Кимнах.

Заедно преобърнахме трупа и го поставихме по гръб.

Всички присъстващи бяхме ветерани, отдавна свикнали с убийства, физическо насилие и всички други ужаси, които едно човешко същество може да причини на друго. Съмнявам се обаче, че някой от присъстващите бе виждал нещо подобно.

Риналди изрече това, което всички си мислехме в момента:

— Мили Боже!

[1] palisade (англ.) — ограда, предимно военна (Б.пр.) ↑

[2] sanctuary (англ.) — убежище (Б.пр.) ↑

11

Поради допира със земята от тази страна нямаше много мухи. Въпреки това няколко храбри дами бяха успели да се наместят под тялото. Върху бледия гръден кош, по който нямаше никакви косми, се виждаше бял кръг. Подобен, но по-малък, кръг имаше и на корема. Там вреше и кипеше от живот.

— Какво, по дяволите, е това? — приглушеният глас достигна до нас през червената кърпичка.

Наведох се по-близо и забелязах, че яйцата на мухите не бяха равномерно разположени, а сякаш струпани на определени места, така че да образуват фигури. Внимателно побутнах най-външните яйца към останалите, които сякаш обрамчваха и пресичаха на кръст кръга.

Усетих как изстивам от ужас.

Яйцата образуваха обърната петолъчка.

— Това е пентаграма — промълвих аз.

Останалите стояха безмълвни.

Продължих да прочиствам овала с пръст, докато фигурата стана съвсем ясна: 666.

— Това никак не ми прилича на урок от неделното училище — гласът на Слайдъл издаваше отвращението му.

— Как...? — Риналди не завърши въпроса си.

— Мухите са също като нас — обадох се аз. — Ако имат избор, винаги избират най-лесния път. Отверстия. Открити рани.

Слайдъл разбра какво исках да кажа.

— Раните са били издълбани в плътта на момчето.

— Точно така.

— Преди или след като са му отсекли главата? — в гласа му вече се усещаше гняв.

— Не знам...

— Значи Линго е прав.

— Не трябва да правим прибързани...

— Имаш ли някакво друго обяснение?

Нямах.

— Да вървим.

И Слайдъл се отдалечи с каменно изражение на лицето.

— Това не е израз на неуважение — каза Риналди, сякаш се извиняваше. — Племенницата му имаше някакви проблеми в гимназията.

Спря и се поколеба дали да продължи. Реши да не го прави.

— Както и да е, иска му се да реши случая от Грийнлийф час по-скоро. Открихме Кенет Роузбъро — хлапака, който наследил къщата.

— Племенникът на Уанда Хорн — добавих аз.

— Да — Риналди отново предпочете да премълчи. — Искаш ли да извикаме куче търсач да претърси наоколо? Може би ще успее да открие главата.

Кимнах.

— Ще се обадя да изпратят.

Когато се върнах, от колата, където бях отишла да взема куфарчето си с принадлежности, Хоукинз снимаше, а криминалистите обхождаха района. Покрай брега вече бяха поставени оранжеви маркери, които отбелязваха евентуални веществени доказателства. Фасове. Обвивки от бонбони. Салфетки. Повечето от тези неща щяха да се окажат безполезни, но на този етап никой не знаеше кое от тях има връзка със случая и кое се е озовало тук случайно.

Отворих куфарчето си и извадих принадлежностите си. До мен съдебномедицинският следовател извади термометър и го постави в ануса на жертвата. Или по-скоро в купчината снесени яйца. Не бях съвсем сигурна. В следващите два часа събирахме и надписвахме веществени доказателства. Лараби се занимаваше с трупа, аз — с буболечките.

Първо направих снимки в едър план, в случай че нещо се превърне в нещо друго, докато стигне до ентомолога. Веднъж бях допуснала подобна грешка.

Събрах малко от яйцата с помощта на влажна четка за рисуване. Половината сложих в разреден спирт. Нека почиват в мир. Останалата част исках да запазя живи, за да могат да се развият и достигнат зрялост и така ентомологът да определи вида им. Тези късметлии поставих в стъкленици, в които имаше говежди черен дроб и влажна салфетка.

След това се заех с личинките. Тъй като малкото ларви, които открих, очевидно бяха от същия вид като току-що излюпените, не ги разделих по големина, а само според мястото, от — където ги събрах — врата, ануса, почвата около трупа. Както и при яйцата, половината поставих в стъкленици с въздух, храна и достатъчно място за развитие. Другата половина отиде първо в топла вода, а след това — в спиртен разтвор.

След това улових и опаковах напълно развити екземпляри. После събрах представители на всички насекоми, които успях да открия на метър около трупа. В списъка ми влязоха два черни бръмбара, нещо кафяво и пълзящо и една шепа мравки. Осите ги пропуснах.

След като запечатах и написах пликчетата с насекомите, събрах проби от почвата и си записах някои неща относно хабитата: сладководно езеро, борова гора, слабокиселинна почва, надморска височина сто и петдесет — сто и шейсет метра, температура между осемнайсет и двавет и осем градуса, ниска влажност, слънчево време.

И накрая си записах някои данни за трупа. Гол. Обърнат по корем, с повдигнати задни части, ръцете — изправени от двете страни на тялото. Липсваща глава. Рани, издълбани в гръдния кош и корема. Минимална степен на разлагане. Не е бил нападател от водни или други животни. Струпвания от яйца на мухи по врата и ануса. Вътрешна температура: 36.1 градуса. Причина за смъртта — неизвестна.

Беше станало четири и половина, когато приключих. Лараби и Хоукинз стояха облежнати на микробуса и пиеха минерална вода.

— Жадна ли си? — попита ме Хоукинз.

Кимнах.

Извади една бутилка от хладилната чанта и ми я подаде.

— Благодаря.

Стояхме, пиехме вода и гледахме към езерото. Лараби заговори пръв:

— Слайдъл е убеден, че си имаме работа със сатанисти.

— Днес е голям ден за съветник Линго — не можах да прикрия презрението в гласа си.

Хоукинз поклати глава.

— Старият Бойс държеше речи по-малко от двавет и четири часа, след като открихте онези неща в мазето.

— Ама ти не знаеш ли? Линго има директна телефонна връзка с Бога.

Лараби изсумтя.

— Помниш ли убийството близо до Арчдейл? — Хоукинз очевидно говореше на Лараби. — Една лесбийка беше заловила партньорката си в изневяра и я беше намушкала. Едва бяха прибрали трупа и Линго вече държеше проповеди за това какво зло е хомосексуалността.

— Обаче и дума не продума, когато миналата седмица един шофьор на камион пръсна мозъка на гаджето на бившата си жена. Това си беше истинско праведно хетеросексуално убийство — отбеляза Лараби. — Даже имаше библейски мотив. Ако не е моя, няма да е на никой друг.

— Ако Линго подразбере какво става тук, веднага ще го вкара в сапунената опера, която разиграва в момента — Хоукинз изхвърли празната бутилка в найлоновото пликче до хладилната чанта. — Ще я нарече „Дяволът идва в Джорджия“.^[1]

— Ако направи това, ужасно ще сбърка — обадих се аз.

— Ти не смяташ ли, че тук са намесени сатанисти? — попита Лараби.

— Тук — да. Но в мазето — определено не.

Описах му какво бях открила там.

— Никак не ми се вярва, че е било работа на баптисти — изкоментира Хоукинз.

Повторих накратко това, което вече бях разказала на Слайдъл и Риналди за синкретичните религии. Сантерия. Вуду. Пало Майомби.

— Кой от тях принася животни в жертва?

— Всички.

— А сатанистите?

— И те.

— Ти на какво би заложила? — попита Лараби и изхвърли бутилката си.

— Цветните мъниста, монетите и статуята на католическата светица ме карат да мисля, че е сантерия. Дървените пръчки и нгавга са атрибути на Пало Майомби.

— А човешките останки?

Вдигнах безпомощно ръце.

— Каквото ти харесва повече. Вуду. Сантерия. Пало Майомби. Сатанизъм. Но в мазето нямаше обърнати петолъчки или кръстове, нито символа 666, нито черни свещи или тамян. Нищо, типично за ритуалите на сатанистите.

— Не е като при това хлапе тук — Лараби посочи с глава към езерото.

— Не е.

— Смяташ ли, че има връзка?

Представих си обезобразеното тяло на брега на езерото.

Казанът с черепа и бедрените кости.

Не можех да отговоря.

По пътя към магистралата се разминах с две коли. Зарадвах се, когато видях първата. Но не и втората.

В джипа забелязах кучето търсач, за което Риналди беше споменал. Пожелах му да има повече късмет от мен при издирването на главата.

Същата жена, която бях видяла пред къщата на Грийнлийф във вторник вечерта, седеше зад волана на хондата. Какво име бяха написали под снимката в „Обзървър“? Алисън Сталингз.

— Няма що, чудесно! — казах си аз и ударих с юмрук волана от яд. — Коя, по дяволите, си ти, Алисън Сталингз?

Хвърлих поглед към номера на колата ѝ и пожелах на Радке успех. Надявах се да успее да я задържи далече от трупа.

Точно когато излизах на шосе 1–77, мобилният ми телефон иззвъня. Трафикът започваше да се сгъстява, но все още не се движехме броня до броня, както щеше да стане в по-късните часове.

Номерът, изписан на екрана, ми беше непознат. Кодът на района беше 704.

Обадих се, водена от любопитство.

— Хайде, мустанги, давайте! — чух мъжки глас.

Отборът на мажоретките в гимназията се наричаше „Мустанги“. Бях изморена, замислена и, честно казано, разочарована, че разговорът

е местен и следователно не се обажда Райън. Затова отговорът ми не прозвуча никак любезно:

— Кой се обажда?

В отговор последва първият стих от химна на гимназия „Мейерз Парк“.

— Здравсти, Чарли.

— Пие ли ти се кафе?

— Моментът не е подходящ.

— В шест часа? В седем? В осем? Когато кажеш.

— Цял ден работих на открито. Мръсна съм и съм уморена.

— Доколкото си спомням, всякак изглеждаш чудесно.

Обичам надпреварите. Работя здраво, но и здраво се забавлявам. Някои хора успяват да правят тези неща и въпреки това да изглеждат като извадени от кутийка. Аз не съм една от тях. В края на тенис турнирите Чарли изглеждаше сякаш като излязъл от модно списание. Аз приличах на зле накъдрен пудел.

— Благодаря. Ще си помисля.

— Кати ми каза, че обичаш агнешки котлети.

Този обрат на разговора ме завари неподготвена.

— Аз...

— Те са моят специалитет. Искаш ли да направим така? Ти си вземи един душ, а в това време аз ще напазарувам. Ще се срещнем в седем у нас. Ти ще си почиваш, а аз ще приготвя салатата и ще сложа котлетите на скарата.

Браво, това се казва директен подход!

— Разбира се, и Кати е поканена. Ще ѝ кажа, преди да си тръгне от работа.

Подозирах, че в този момент тя седеше до него.

— Беше много изморителен ден — настоях аз.

— Като си вземеш един душ, ще се почувстваш като нова.

— Но въпреки това старата ще трябва да отиде утре рано сутринта на работа — това и на мен не ми прозвуча никак убедително.

— Виж какво. Ти обичаш агнешки котлети, аз също. На теб не ти се готви. Аз нямам нищо против да го направя.

Сега вече ме хвана натясно.

— Трябва да се върна обратно в лабораторията и да изпратя някои буболечки с препоръчана поща.

— Мъртви мравки — затананика си той мелодията от „Розовата пантера“.

— Повечето са мухи — не се въздържах и се усмигнах.

Последва мелодия от Къртис Мейфийлд. Без думи.

— „Супермухата“ — опитах се да отгатна.

— Браво! — поздрави ме Чарли.

— Не мога да остана до късно.

— Не бих ти позволил да го направиш.

Една кола влезе в лентата ми и ме засече. Рязко натиснах спирачка. Телефонът падна в скута ми. Вдигнах го и го сложих отново до ухото си, като в това време държах волана с една ръка.

— Чуваш ли ме?

— Помислих, че си ми затворила телефона — каза Чарли.

Сега, като си помисля, може би трябваше да го направя.

Хвърлих дрехите си в пералнята и веднага влязох под душа. Когато излязох оттам, заварих Бърди да гони една муха месарка по пода на банята. Изяде я, преди да успее да го спра.

— Това беше отвратително, Бърд.

Котаракът изглеждаше горд от постъпката си. Или самодоволен. Или вгълбено разсъждаваше върху нюансите в цветовете на мухите.

Усмигнах се и обилно нанесох лосион от портокалов цвят по тялото си.

Чарли беше прав. Почувствах се като нова. Дори ми стана весело. Излизането навън се оказа добра идея. Новите приятелства са здравословно нещо.

Мозъчните ми клетки, които отговарят за спомените, накараха в съзнанието ми да се появят различни образи, неясни като снимки, оставени на дъжда.

Буикът.

Чарли по къси панталони. Само по къси панталони.

Аз по шорти и потник с нещо лъскаво отпред. Пеперуда. Или май беше птица. Косата ми — подстригана на етажи, както беше модерно през седемдесетте.

Тапицерията дразнеше изгорелия ми от слънцето гръб.

Може би не беше чак толкова прекрасна идея.

Нови приятелства със стари познати, поправих се аз. Приятели.
Просто приятели.

Аха! — реагираха мозъчните ми клетки.

Отидох в спалнята, пуснах новините и отворих гардероба.

— ... магьосници и прелюбодейци, и убийци, и идолопоклонници, и всички, които почитат и си служат с лъжата. Тези думи от Апокалипсиса никога не са били по-верни. Луцифер е тук, пред портите на града ни.

Замръзнах на мястото си, дори не успях да извадя гащите си от чекмеджето.

[1] The Devil Goes Down to Georgia — популярна песен на Чарли Даниелс (Б.пр.) ↑

12

Бойс Линго стоеше на стъпалата на новата съдебна палата, а камерите и микрофоните бяха насочени към лицето му. Зад него беше застанал мъж на средна възраст със съвсем късо подстригана коса, бузи като на Брад Пит и издадена брадичка. Консервативният му начин на обличане ме караше да си мисля, че сигурно е помощник на Линго. Тъмносиньо сако, бяла риза, синя вратовръзка, сиви панталони. Двамата с Линго бяха като клонирани.

Съветникът беше впил поглед право в обективите на камерите.

— Днес беше открито още едно тяло. Още една невинна жертва е било убита, главата ѝ е отсечена, а тялото — осквернено. Защо е необходима цялата тази жестокост? В служба на Сатаната. И какво казват властите по въпроса? „Без коментар“.

Стиснах в юмрук ръката, с която държах бикините си.

— Няма коментар относно обезглавеното тяло, което беше идентифицирано преди три дни — момче на дванайсет години, извадено от водите на река Катауба. Няма коментар и за човешкия череп, открит миналия понеделник в едно мазе в Трети район.

Замръзнах на мястото си.

— Наистина няма коментар! — Линго театрално поклати глава в пресилен ужас. — Защо е необходимо да предупреждават обществото за безбожната поквара, която нахлува в града ни?

Линго замълча и изчака ефекта от думите си.

— Граждани на Шарлот-Мекленбург, ние не можем да приемем отговора „без коментар“. Трябва да ги принудим да ни отговорят. Необходими са бързи и решителни действия. Трябва да настояваме тези убийци, тези поклонници на дявола да бъдат открити и строго наказани. Нека да ви разкажа една история. Една тъжна история. Една ужасяваща история. През 2001 година в Лондон откриват малко обезглавено тяло в реката.

Наричат детето Адам, защото и до ден-днешен името му остава неизвестно. Това, което е известно обаче, е, че малкият Адам е бил

вкаран в Англия незаконно от трафикантите на хора, за да бъде използван за човешко жертвоприношение.

Линго размаха пръст към камерата.

— Трябва да пазим децата си. Злото трябва да бъде изкоренено. Виновните трябва да бъдат арестувани и съдени с цялата строгост на закона. Слугите на дявола трябва да бъдат прогонени от града ни. В града ни няма място за такива като Нощния убиец^[1]. За Андреа Йейтс^[2]. И за случаи като този в Колумбайн^[3]. Нито пък за бедния малък Адам.

Бърди ближеше лосиона с мирис на портокалов цвят от крака ми. Не можех да откъсна поглед от Линго. Ричард Рамирес? Андреа Йейтс? Ерик Харис и Дилън Клеболд?

— От всички нас зависи да настояваме с цялата си воля тези убийства да бъдат разследвани незабавно. Трябва да бъдем твърди. Трябва да накараме братята и сестрите ни, които са част от правозащитните органи, да надянат доспехите на воини Христови и да се борят с Принца на мрака. Всички ние трябва да обединим мислите и делата си и да прочистим славния ни град от този разяждащ тумор.

Предаването свърши и на екрана отново се появи говорителят. Той заговори за Антон Ла Вей, основател и върховен жрец в Църквата на Сатаната до смъртта си през 1997 година, автор на *Сатанинската Библия*. Зад него се появи списък с уеб сайтове:

„Деца и тийнейджъри за Сатаната“;

„Синагога на Сатаната“;

„Църква на Сатаната“;

„Супер бърз път до ада“;

„Сатанинска мрежа“;

„Писма до дявола“.

Бърди побутна крака ми.

Пуснах бикините, които все още стисках, вдигнах котката и я притиснах до гърдите си. Обзе ме някакво лошо предчувствие.

Програмата завърши с кадри от документалния филм, направен за Ла Вей през 1997 година — „Говорим с дявола“.

В този момент стационарният ми телефон иззвъня.

— Ти ли си говорила с Линго?

— Разбира се, че не съм — бях не по-малко гневна от Слайдъл.

— Онзи стар надут гущер току-що даде пресконференция.

— Хванах по-голямата част.

— Обвини ченгетата, че прикриват какво става. И нареди на средностатистическия гражданин да се подготви за линч в името на Господ. Това само ще разбута гнездото с осите.

До голяма степен бях съгласна със Слайдъл, въпреки че той малко преувеличаваше.

— Как се е сдобило с тази информация това копеле?

— Днес, точно когато си тръгвах, видях Алисън Сталингз да пристига на местопроизшествието.

— Мадамата, която се навърташе наоколо на Грийнлийф Авеню?

Никой, освен Слайдъл, не би употребил думата „мадама“. Погледнато обаче от друга страна, явно знаеше още една френска дума освен экс-кю-зе-мо-а.

— Точно така.

— Обадох се. Сталингз не работи за „Обзървър“.

— Тогава защо се появява всеки път, когато работя на терен?

— Ще се постарая да разбере причината.

За момента и двамата замълчахме. В слушалката чувах телевизора на Слайдъл, включен на същата програма като моя.

— Мислиш ли, че Сталингз информира Линго?

— Възможно е.

— И каква полза има тя от това?

— Той е знаменитост. Може би и тя иска да е като него. Или пък е фотограф на свободна практика и продава снимките си на всеки, който е готов да ги купи. Може би смята, че Линго ще раздуха историята и ще я превърне в нещо голямо, а покрай това и тя ще се сдобие със слава и пари.

Оставих Слайдъл да продължи с разсъжденията си по въпроса.

— А откъде получава информацията си Сталингз?

— Може би има скенер и с него подслушва полицейските честоти.

— Как може човек като нея да се сдобие с полицейски скенер? — Слайдъл произнесе думата „полицейски“ с много дълго „ей“ и огромно презрение.

— От магазините на Рейдио Шак.

— Я стига! Откъде ще знае как се работи с такава джаджа?

Винаги съм се учудвала как е възможно Слайдъл да е толкова неграмотен по отношение на техниката. Бях чувала слухове, че Скини все още няма телефон с тонално набиране вкъщи.

— Това не е последна дума на техниката. Скенерът просто улавя честотите и се спира на тези, които в момента се използват, така че можеш да чуеш какво върви по тях. Също като бутона SCAN на радиото в колата ти. — Не можех да повярвам, че Слайдъл за първи път чува за това. — Сталингз може да е прихванала молбата на Риналди да изпратят куче търсач. А може и самият Линго да има такъв скенер.

Изчаках го да смели тази информация. След това попита:

— Кой е този Антоан Ла Вей? — гласът му прозвуча рязко.

— Антон. Основателят на Църквата на Сатаната.

— Наистина ли има такава?

— Да.

— И колко души членуват в нея?

— Никой не може да ти отговори със сигурност.

— За какво друго хлапе говори Линго?

— Ансън Тайлър. Тук обаче Линго е много далече от истината.

Цялата горна част на тялото на Тайлър липсва, не само главата.

— Къде е изчезнала?

— Когато един труп се носи по водата, тежките части висят надолу. Една човешка глава тежи около четири-пет килограма... — Спрях. Дали метричната система говореше нещо на Слайдъл? — Колкото една пуйка. Така че главата се отделя от тялото много лесно.

— Това не е отговор на въпроса ми.

— Изчезналите части са там, където течението ги е отнесло.

— Значи според теб няма връзка между хлапето от река Катауба и това, което открихме днес?

— Казвам само, че главата на Ансън Тайлър се е отделила по естествени причини, а не е бил обезглавен. По скелета не се виждаше нито един белег от рязане.

— Ами черепът в казана?

— Там нещата са по-сложни.

— Откри ли някакви белези по него?

— Не.

— А по бедрените кости?

— Не.

— Това за хлапето в Лондон вярно ли е?

— Да.

— Разкажи ми по-подробно.

— През 2001 година от Темза, точно под Тауър Бридж, изваждат трупа на момче на възраст между четири и шест години. Главата и крайниците липсват. Ченгетата го наричат Адам. Аутопсията показва, че съвсем отскоро е попаднал в тази част на света.

— И как стигат до този извод?

— По храната в стомаха му и полените в белите му дробове. Освен това става ясно, че през последните четирийсет и осем часа преди смъртта си е поел отвара от бобеното растение калабар, което расте в тропическа Африка.

— И?

— Отровата от това растение предизвиква парализа, но в същото време жертвата е в пълно съзнание. Използва се често при магьоснически ритуали в Западна Африка.

— Продължавай — гласът на Слайдъл беше твърд като стомана.

— Освен това костите на Адам бяха изследвани, за да се определи географският му произход.

— Как става това?

— Растителните храни носят в себе си белези от почвата, в която са отгледани — опитвах се да му го обясня по възможно най-простия начин. — Пробите, взети от Адам и сравнени с тези от различни места по света, показват, че той е от околностите на град Бенин в Нигерия. Следователите заминаха за Африка, но не откриха почти нищо.

— Някой беше ли арестуван?

— Не. Но имаше заподозрени. Повечето от тях бяха нигерийци, някои обвинени в трафик на хора.

— Но не е имало достатъчно доказателства, за да им се повдигнат обвинения — Слайдъл никога не е бил ревностен защитник на гражданските права на индивида.

Сега очевидно говореше с отвращение.

— Точно така.

Докато два идентични гласа съобщаваха спортните новини в спалнята ми и в другия край на града, в апартамент, който дори не

исках да си представя, се чудех как да постъпя. Трябва ли да съобщя на Слайдъл най-тревожните подробности и така да рискувам да го подведа в неправилна посока? Или да си премълча и да рискувам да забавя следствието?

— Трябва да ти кажа още нещо — продължих аз. — Властите в Лондон твърдят, че през последните години около триста чернокожи момчета са отпаднали от системата — не са ходили на училище и нищо не се знае за тях. Само за две от тях има някакви сведения.

— Къде, по дяволите, са семействата им?

— Когато ги разпитват, настойниците и роднините на момчетата твърдят, че са напуснали Обединеното Кралство и са се върнали в Африка.

— Но никой не може да го потвърди.

— Точно така.

— И полицаите смятат, че тези момчета са били убити?

— Някои са на това мнение.

Погледът ми се плъзна към часовника на радиото. Шест и половина. Бях гола, негримирана, с мокра, оплетена коса, приличаща на водорасли.

А трябваше да бъда у Чарли след трийсет минути.

Налагаше се да побързам. Но исках да разбера какво Слайдъл и Риналди са открили за собственика на къщата на Грийнлийф.

— Какво научихте за Кенет Роузбъро?

— Това момченце, Кени, се пише музикант и живее във Вашингтон. Твърди, че в момента, в който леля Уанда е гушнала букета, той пуснал обява и дал къщата под наем.

Докато Слайдъл ми говореше, аз се опитвах да си обуя бикините с една ръка.

— Роузбъро никога ли не е живял в тази къща?

— Не.

— Колко наематели е имал?

— Само един. Почтен гражданин на име Томас Куерво. Или както са го наричали приятелите и бизнес партньорите му — Ти-Бърд.

— Какъв е бизнесът му?

— Държи някакво магазинче на Саут Булевард — изсумтя Слайдъл. — „Ла Ботаника буена салуд“. Лекарства с растителен

произход, витамини, билки. Не мога да повярвам, че хората си дават парите за такива боклуци.

Въпреки че до известна степен бях съгласна със Слайдъл, в момента не бях в настроение да разсъждавам върху холистичната теория на лечение.

— Куерво има ли криминално досие?

— Освен лекарства, тонизиращи мозъка, и прахчета против газове, от време на време Ти-Бърд е продавал и по-силни вещества.

— Наркопласъор ли е?

— Съвсем дребен играч. Продавал е малки количества марихуана. Нарушил е обществения ред в нетрезво състояние.

Опитах се да направя едно движение, познато ми от карате, и бикините ми се омотаха във вдигнатия ми крак. Залитнах и ударих лакътя си в стената.

— По дяволите!

Бърди се скри под леглото.

— Какво, за Бога, правиш?

— Роузбъро защо е решил да продаде къщата? — оставих бикините настрана и започнах да разтривам лакътя си.

— Ти-Бърд е изчезнал. Дължал е наем за месеци назад.

— Къде е изчезнал?

— Роузбъро твърди, че много би искал да узнае.

— Попита ли го за мазето?

— Този въпрос ще му го задам, когато си поговорим утре сутринта.

— Мога ли да наблюдавам разпита?

— Хм... — Последва мълчание, след което той изсумтя: — По дяволите, защо пък не?

[1] Нощният убиец — Ричард Рамирес — сериен убиец, извършил 14 убийства в периода 1984–85 г. (Б.пр.) ↑

[2] Андреа Йейтс — през 2001 г. удавя петте си деца в банята си, в дома си в Тексас (Б.пр.) ↑

[3] Колумбайн — през 1999 г. Ерик Харис и Дилън Клеболд убиват 13 души в гимназията в Колумбайн и се самоубиват (Б.пр.) ↑

13

Паркирах колата си на границата между Четвърти и Първи район. Докато вървах по Чърч Стрийт, не можех да не забележа колко добре изглежда тази част от центъра на Шарлот.

Жилището на Чарли се намиреше в средната от девет съвсем нови къщи. Точно по диагонал от нея беше Мак Кол център за визуални изкуства, студио и галерия, наскоро създадени в една реставрирана църква.

Малко по-надолу от мястото, което доскоро се използваше за поклонение, се виждаха купчини развалини, които съвсем ясно показваха, че наскоро тук е била разрушена някаква постройка. Старата сграда „Ренесанс Плейс Апартамент“ е била съборена, за да отстъпи място на нов лъскав небостъргач.

Знам, че имаше планове малко по-нататък, на югоизток, да бъдат съборени още няколко сгради, включително Центърът за обслужване на клиенти на община Мекленбург, както и любимият ни възобновен Сиърс Гардън център. Всички ние от лабораторията не бяхме съгласни с тези промени.

*C'est la vie, според традициите на град Шарлот. Новият градски пейзаж се появява на мястото на стария.

Точно в 7:23 позвъних на вратата на Чарли. Влажната ми коса беше високо вдигната на конска опашка. Прическата ми отиваше. Освен това бях успяла да си сложа спирала и руж.

Домакинът, който се отзова на моето позвъняване, изглеждаше изключително добре. Изтъркани дънки. Мокасини, обути на бос крак. Жилетка с цип, леко разкопчана на гърдите.

— Извинявай, че закъснях.

— Но проблемо — Чарли леко докосна бузата ми.

Миришеше хубаво. На „Бърбъри“?

В съзнанието ми отново изплува буикът.

Чарли огледа внимателно клина и новата ми туника, купена от „Макс Мара“, и кимна одобрително.

— Точно така. Ти наистина всякак изглеждаш чудесно.

— Това вече го каза днес, малко по-рано.

— Животът ме е научил на сдържаност.

— Сдържаност?

— Ако дам воля на остроумието си, всички жени от града няма да ме оставят на мира. Случи се така, че веднъж изрекох три остроумни фрази в една-единствена вечер. След това ченгетата трябваше да издигат барикади, за да ме предпазят.

— Колко неприятно за съседите.

— Получих писмено оплакване от асоциацията на собствениците в квартала.

Вдигнах поглед нагоре.

— Ще ходиш или ще се возиш? — попита Чарли.

Погледнах го учудено.

— Къщата е на четири етажа.

— И вероятно има асансьор? — опитах се да отгатна.

Чарли се усмихна скромно, сякаш искаше да каже „Какво да се прави?“.

— На последния етаж ли отиваме?

— Кухнята е на втория.

— Тогава да се качим пеша.

Чарли ме поведе нагоре и ми обясни разположението на стаите. Кабинет и гараж на първия етаж, трапезария, кухня и хол — на втория, спални — на третия, стая за партита и тераса — на четвъртия.

Мебелите бяха съвременни и скъпи, решени в кафяво-бежова цветова гама. Или както биха се изразили дизайнерите: „в умбра и екрю“.

Но в цялостната обстановка се долавяше и присъствието на домакина. По стените имаше картини — повечето модерни, някои по-традиционни, но очевидно стари. Дървени и метални скулптури. Африкански дърворезби. Маска от, както предположих, Индонезия.

Докато се качвахме, хвърлих поглед на снимките, подредени наоколо. Семейни събирания — лицата на някои от членовете на семейството бяха с цвета на кафе, на други — по-скоро приличаха на маслина.

Снимки на висок черен мъж с фланелката на „Селтикс“. Чарлз Хънт — от времето, когато е играл в НБА.

И още снимки, поставени в рамки. В планината на ски. Пикник на брега на океана. На екскурзия с лодка. На повечето от тези снимки Чарли седеше или стоеше до висока слаба жена с дълга черна коса и кожа с цвят на канела. Това ли беше съпругата, починала на 11 септември? Отговор на въпроса ми даде сватбен портрет, поставен на полицата на камината в хола.

Стана ми тъжно и отклоних поглед. А може би се почувствах неловко? Чарли ме наблюдаваше. Погледът му се премрежи, но не каза нищо.

Цялата кухня беше от неръждаема стомана и истинско дърво. Върху гранитния плот се виждаха резултатите от кулинарните усилия на Чарли.

Посочи небрежно към чиниите.

— Агнешки котлети с розмарин. Мариновани тиквички. И салатата „А ла Хънт“.

— Впечатляващо.

Погледнах към масата. Беше сложена за двама.

Чарли забеляза погледа ми.

— За съжаление Кати имаше някаква друга уговорка.

— Аха — сигурно трябваше да си измие косата.

— Вино? Мартини?

Очевидно дъщеря ми не беше споменала нищо за богатото ми минало.

— „Перие“, моля.

— Лимон?

— Чудесно.

Беше отворил вратата на хладилника и вадеше нещо от него. И макар да знаеше, че съм изпила полагащия ми се дял бира още в гимназията, не ме попита какво е отношението ми към алкохола сега. Това ми хареса.

— Да излезем ли на терасата? Изгледът не е никак лош.

Никога не съм обичала есента. Според мен в този сезон има някаква сладка горчивина, сякаш природата за последно си поема въздух, преди да върнем часовниците назад, и животът отстъпва, за да настъпи дългата студена зима.

Забравете за песента на Джони Мърсър „Есенни листа“. Оригинален заглавие на френски е много по-правилно. „Les feuilles

mortes“. Мъртви листа.

Може би професията ми ме караше да мисля така. Всеки ден се срещах със смъртта. Кой знае? Харесвам минзухарите, нарцисите и малките жълти пиленца.

Въпреки това изразът на Чарли — „не е лош“, се оказа абсолютно неправилен. Вечерта блестеше като жива. Такива моменти настъпват, когато летният полен вече го няма, а листопадът все още не е в разгара си. По небето светеха милиони звезди. Осветените небостъргачи караха града да прилича на творение, излязло от света на Уолт Дисни.

Докато Чарли печеше котлетите, си приказвахме, като внимателно подбирахме темите на разговор. Естествено, започнахме с общите спомени.

Купони на открито. Пролетна ваканция на Мъртъл Бийч. Най-много се смяхме, когато си спомнихме какви фигури сме правили и пускали във водата.

Никой от нас не спомена за буика.

След като котлетите и зеленчуците бяха опечени, слязохме в трапезарията. Настанихме се удобно и разговорът ни се насочи към по-сериозни теми.

Чарли ми разказа за тийнейджъра, чиято защита беше поел. Момчето страдаше от слаба форма на умствено изоставане и беше обвинено, че е убило баба си и дядо си.

Аз му разказах за костите, открити в казана, за Ансън Тайлър и за последните публични изяви на Бойс Линго. И защо не? На практика Линго и Сталингз бяха извадили всичко наяве.

— Значи Линго намеква, че има връзка между случаите? — попита Чарли.

— Така е. Но греши. Преди всичко, Ансън Тайлър не е бил обезглавен. И въпреки че раните по трупа от езерото Уайли говорят за сатанистки ритуали, то нищо в мазето на Грийнлийф Авеню не ни навежда на такава мисъл. Домашните животни, статуята на света Барбара, изображението на Елегуа, казаните. Всичко това говори, че тук имаме някаква форма на сантерия.

— Не му обръщай внимание. Линго се готви да се кандидатира за щатския сенат и затова има нужда от публични изяви.

— Кой би гласувал за този глупак?

Чарли реши, че въпросът ми е риторичен, и попита:

— Искаш ли десерт?

— Разбира се.

Изчезна и след малко се появи с две огромни парчета пай.

— Моля те, кажи ми, че не си го правил ти.

— Бананов крем, купих го от деликатесния магазин. Въпреки безбройните ми дарби, за съжаление и моите възможности имат граници — заяви Чарли и седна.

— Слава Богу!

Хапнах малко и отново се върнах към Линго. Този път наистина откачих.

— Истериите на Линго за сатанистите и за убийствата на деца ще накарат хората да се побъркат от страх. Още по-зле. Думите му могат да вдъхновят десните екстремисти да започнат да горят кръстове по дворовете на хората от рода Ешкенази или Атбасканите. Някоя откачалка, която се смята за светец, започва да говори по радиото и в следващия момент хората започват да се събират в местните бакалници и да организират погроми. — Размахах вилицата си, за да прозвуча поубедително. — Статуи? Мъниста? Кокосови орехи? Ще забравят всичко това. Когато се спомене мазето, в главата им ще се появява само образът на Сатаната.

Чарли протегна ръце с длани, обърнати към мен.

— Остави оръжието и да забравим всичко това.

Оставих вилицата на чинията си. След това промених решението си, вдигнах я и отново се захванах с пая. Знаех, че по-късно ще се мразя заради това.

— Линго наистина те е ядосал — отбеляза Чарли.

— Знае как да го направи. — Едва не се задавих с трохите и банановия крем.

— Изпусна ли парата?

Опитах се да възразя. Замълчах засрамено.

— Извинявай. Прав си — добавих след малко.

И двамата ядохме мълчаливо. След това той попита:

— Какви са тези Атабаскани?

Погледнах го. Чарли се усмихваше.

— А Ешкенази?

— Знаеш какво имам предвид. Малцинствени групи, за които обществото не знае много.

— Като алеутите ли? — предположи той.

— Да, защо не?

И двамата се засмяхме. Чарли се протегна към мен и спря, като че ли сам се изненада на жеста си. Посочи с пръст, очевидно се беше почувствал неудобно.

— Имаш сметана по горната си устна.

Избърсах се със салфетката.

— И така — казах аз.

— И така — повтори той.

— Беше ми много приятно.

— На мен също. — Не можех да изтълкувам изражението по лицето на Чарли.

За момент настъпи неловко мълчание.

Станах и започнах да събирам чиниите.

— Така няма да се разберам — Чарли бързо се изправи и взе чиниите от ръцете ми. — В моята къща аз определям правилата.

— Звучи диктаторски — отбелязах аз.

— Така е — съгласи се той.

Час по-късно лежах свита в леглото си. Сама. Може би заради инцидента с бикините ми Бърди се държеше на разстояние.

В стаята беше тихо. Лунната светлина се отразяваше в гардероба.

Би трябвало да заспя веднага, наоколо цареше покой, а изминалият ден бе напрегнат и уморителен. Вместо това мислите нахлуваха в главата ми и не ми даваха мира.

Беше ми приятно в компанията на Чарли. Разговорът ни течеше леко и не се чувстваше никакво напрежение, както се опасявах по-рано.

Изведнъж осъзнах нещо. През по-голямата част от времето говорех аз. Това добре ли беше? Чарли Хънт мълчалив и замислен по характер ли беше? От тихите води, дето са най-дълбоки? А плитките води въобще не са тихи, така ли?

Очевидно Чарли разбираше защо толкова се ядосвам на Линго. Въпреки че наистина изпуснах парата, той се отнесе към мен като към

малко дете, което е кисело, защото не си е dospало.

Диалогът ни беше единствено в сегашно време. Не споменахме минали бракове, нещастни любовни истории, загинали съпруги. Не си казахме нищо за годините между случката в буика и настоящия момент.

Спомних си сватбения портрет. И изражението на Чарли, когато ме погледна. Какво точно съзрях в очите му? Негодувание? Вина? Скръб по съпругата му, убита от фанатици?

Не че имах намерение да си споделям тайни с Чарли Хънт. Не споменах Пийт и неговата двайсет и няколко годишна годеница Самър. Нито пък Райън и любовницата му отпреди много години, или пък дъщерята, която му създаваше толкова проблеми. Бяхме постигнали безмълвно съгласие. И двамата се движехме по ръба на миналото, но не споменавахме нищо за него. Така беше добре.

Райън.

Не очаквах Райън да се обади. Въпреки това нещо в мен трепна, когато на влизане у дома видях червената лампичка на телефона ми да свети.

Три души се бяха обаждали. Кати. Пийт. После някой беше затворил, без да остави съобщение.

Дъщеря ми искаше да си поговорим за излизането по магазините в събота. Това никак не ме учуди.

Бившият ми съпруг искаше да излезем на вечеря, за да ме представи на Самър. Това беше толкова вероятно, колкото да ядем свински пържоли по време на пости.

Мислите отново се завъртяха в главата ми.

Райън.

Беше ли щастлив с Лутиша? Наистина ли всичко между нас беше приключило? А на мен пукаше ли ми от това?

Отговорът на този въпрос беше много лесен.

А трябваше ли да ми пука?

Пийт.

Не исках да мисля за него.

Чарли.

Достатъчно.

Трупът от езерото Уайли.

Нещо ми беше направило впечатление, какво беше то? Наличието на малко количество ларви, като се има предвид какво беше казал Фандърбърк? Липсата на миризма и белези от хищни животни? Липсващата глава? Символите, издълбани в меките тъкани?

Да, да.

Дали случаят от езерото Уайли имаше някаква връзка с този от мазето на Грийнлийф Авеню? Ако беше така, то каква беше връзката? Първият случай като че ли беше работа на сатанисти. Вторият беше дело на последователи на сантерия или някоя нейна разновидност като Пало Майомби.

Какво се беше случило с главата на хлапето от езерото Уайли?

Пред очите ми изплува образ. Парче мозък в казана в мазето.

Човешки ли беше? Да не забравя да попитам Лараби.

По-песимистично настроените ми мозъчни клетки оформиха следната мисъл:

Мозъкът на Марк Килрой е бил открит да плува в казан.

Адолфо де Хесус Констанцо и последователите му бяха клон на Пало Майомби. Не бяха сатанисти.

Кенет Роузбъро.

Дали Роузбъро казваше истината за къщата на Грийнлийф Авеню? А наемателят? Къде беше сега Ти-Бърд Куерво?

Куерво. Това на испански не значеше ли гарван? Томас Гарванът. Ти-Бърд^[1]. Умно.

Каква ли история щеше да ни разкаже Роузбъро на следващата сутрин?

Обезобразеното хлапе от езерото Уайли.

Костите в казана.

Ученическата снимка.

Бойс Линго.

Чарли Хънт.

Сватбеното тържество на Пийт.

Примирието между Райън и Лутиша.

И така нататък.

И така нататък.

Объркани образи. Объркани мисли.

Но не толкова объркани, колкото щяха да станат в бъдеще.

- [0] C'est la vie — (фр.) — това е животът (Б.пр.) ↑
- [1] bird (англ.) — птица (Б.пр.) ↑

Централното полицейското управление на Шарлот-Мекленбург се помещава в Централата на правораздавателните органи — огромно правоъгълно бетонно здание, което се извисява на ъгъла на „Четвърта“ и „Мак Дауъл“. По диагонал от него се намира новата Съдебна палата на община Мекленбург — сцената на последните публични изяви на Бойс Линго.

Кабинетите на детективите са на втория етаж. Точно в осем часа показах личната си карта, минах през охраната и се качих в асансьора, където като сардели бяха натъпкани полицаи и цивилни и всички стискаха в ръцете си чаши от „Старбъкс“ или „Кафе Карибу“. Разговорите се въртяха около предстоящите празници.

Денят на Колумб. Напълно бях забравила, че понеделник е неработен ден.

Няма да отидеш нито на пикник, нито на барбекю. Сега разбираш ли колко си зле?

Кенет Роузбъро се появи деветдесет минути по-късно от часа, определен му от Слайдъл. Закъснението му напълно развали настроението на Скини.

За това допринесе и помията, която трябваше да мине за кафе, оставена в стаята на отдел „Убийства“. Докато чакахме, двамата със Слайдъл изпихме цяла кана. Риналди го нямаше. Показваше снимката на училищни фотографии, така че сама трябваше да се справя с лошото настроение на партньора му.

Това, от своя страна, развали и моето настроение.

В 9:37 телефонът на бюрото на Слайдъл най-сетне извънтя. Роузбъро беше в стая за разпит номер три. Видео- и аудио системите работеха.

Преди да влезем в стаята, двамата със Слайдъл спряхме, за да огледаме племенника на Уанда Хорн през един прозорец, който от другата страна приличаше на огледало.

Роузбъро седеше, клатеше босите си крака, обути в сандали, скръстил изящните си дълги пръсти на масата. Изглеждаше около двайсет и пет годишен, тежеше приблизително шейсет килограма, а главата му имаше странно издължена форма и се крепеше на врата му като папагал на пръчица за кацане.

— Чудесна прическа — изсумтя Слайдъл.

Косата на Роузбъро беше подстригана така, че по главата му се очертаваха концентрични кръгове.

— Това се нарича „завъртане на триста и шейсет градуса“ — обясних аз. — Също като на Нели.

Слайдъл ме погледна, очевидно не ме разбра.

— Рапърът Нели — поясних.

Нищо в погледа му не се промени.

— Страхотна риза — опитах се да променя темата.

Беше жълто-зелена на цвят и толкова голяма, че можеше да побере поне петима.

— Алоха, хавайска — Слайдъл подръпна панталоните си.

Коланът се вдигна над паласките, където би трябвало да бъде кръстът му.

— Хайде да поизпотим това копеле.

Когато влязохме в стаята, Роузбъро се надигна от мястото си.

— Сядай! — изрева Слайдъл.

Роузбъро седна обратно на стола.

— Радвам се, че успя да дойдеш, Кени.

— Движението беше много натоварено.

— Трябваше да тръгнеш по-рано — Слайдъл изгледа Роузбъро така, сякаш беше калта под ноктите му.

— Изобщо нямаше нужда да идвам. — Тонът на Роузбъро издаваше нещо средно между раздражение и досада.

— Ето тук си съвсем прав! — Слайдъл шумно остави една папка на масата и седна срещу младия мъж. — Но ти, като истински примерен гражданин, нямаш нищо против това малко неудобство, нали?

Роузбъро раздвижи слабите си рамене.

Заех мястото си до Слайдъл.

Роузбъро обърна поглед към мен:

— Тази мацка коя е?

— Доктор Бренан ми помогна да разчистя мазето ти, Кени. Имаш ли нещо да кажеш по въпроса?

— Колко ви дължа? — ухили се той самодоволно.

— Мислиш, че е смешно, така ли?

Раменете отново се раздвижиха.

Слайдъл се обърна към мен:

— Ти чу ли нещо смешно?

— Все още не — отвърнах аз.

— И аз не чух нищо смешно — Слайдъл отново насочи вниманието си към Роузбъро. — Знаеш ли, че имаш сериозен проблем, Кени?

— Всеки си има проблеми. — Отговорът прозвуча съвсем равнодушно.

— Не всеки има къща на Грийнлийф Авеню.

— Казах ви вече. Не съм стъпвал в тази къща от деветгодишен. Останах безкрайно изненадан, когато разбрах, че старата дама ми я е оставила.

— Любимият племенник на леля.

— Единственият племенник на леля. — Гласът му все още звучеше равнодушно.

— Тя няма ли свои деца?

— Един син. Арчи.

— И къде е Арчи напоследък? — През цялото време на разпита в гласа на Слайдъл се долавяше подигравка.

— В гробището.

— Това е изненадващо. Аз те питам къде е Арчи, а ти ми отговаряш „в гробището“. Дойде ти ей така, без да се замисляш.

— Слайдъл отново се обърна към мен. — Не е ли страхотен? Как само отговаря с по една дума.

— Страхотен е — съгласих се аз.

— Арчи умря в катастрофа, когато беше на шестнайсет години.

— Моите съболезнования за загубата. А сега нека си поговорим за мазето.

— Доколкото си спомням, там имаше паяци, плъхове, стари ръждясали инструменти и огромно количество плесен. — Изведнъж Роузбъро щракна с пръсти, сякаш се беше сетил нещо.

— Точно така. Обвинявате ме, че не съм създал добри условия на живот на домашните ми любимци. Изложил съм животните на опасност, нали така?

— Наистина си нетърпим, Кени. Обзалагам се, че мечтата ти е да участваш в някое комедийно шоу. — Следващият въпрос на Слайдъл отново беше насочен към мен: — Ти какво мислиш? Някоя вечер, докато прехвърляш каналите, дали няма да попаднеш на Кени с микрофон в ръка?

— Зайнфелд също е започнал като комедиант.

— Има само един проблем. — Слайдъл впи поглед в Роузбъро и стана ясно, че въобще не се шегува. — Никъде няма да отидеш и нищо няма да станеш, докато не положиш малко повече усилия тук, разбра ли ме, тъпако?

По лицето на Роузбъро се четеше единствено безразличие.

— Хайде сега, разправай за къщата! — Слайдъл взе химикалка, готов да записва в бележника си с жълтеникави листа.

— Доколкото знам, мазето се използваше за пералня и като склад за зимнина. Освен това мисля, че имаше и нещо като работилница.

— Грешен отговор.

— Нямам никаква представа за какво говориш, човече.

— Говоря ти за убийство, глупак такъв.

За първи път равнодушието на Роузбъро се пропука.

— Какво?

— Откажи се, Кени. Може би ще се позовеш на правото на свобода на вероизповеданието.

— От какво да се откажа?

— Джон Гейси. Джефри Дамлер^[1]. Правило номер едно, глупако. Никога не оставяй човешки останки в собственото си жилище.

— Човешки останки? — Сега вече Роузбъро наистина беше заинтригуван.

Слайдъл го изгледа свирепо.

Роузбъро ококори очи и се обърна към мен:

— За какво говори той?

Слайдъл отвори папката, извади една по една снимките от мазето и ги остави на масата. Казанът. Статуите на света Барбара и на Елегуа.

Мъртвото пиле. Черепът на козата. Човешките останки.

Роузбъро разгледа снимките, но не ги докосна. Мина доста време, след това прокара ръка през устата си.

— Всичко това са глупости. Няма как да знам какво е правил наемателят ми в мазето. Казах ви вече. Кракът ми никога не е стъпвал там.

Слайдъл замълча. Както обикновено ставаше в такива случаи, Роузбъро се почувства длъжен да продължи да говори.

— Вижте какво. Получих писмо от някакъв адвокат, в което ми съобщаваше, че къщата е моя. Подписах документите и пуснах обява. Обади ми се един мъж на име Куерво. Съгласих се да му дам къщата под наем за една година.

— Не го ли проучи?

— Не давам под наем апартамент в „Тръмп Тауър“. Договорихме се за цената. Куерво ми плати в брой.

— Кога стана това?

Роузбъро впери поглед в тавана и започна да чопли една раничка на ръката си.

— През март миналата година.

— Имаш ли копие от договора за наем?

— Така и не написахме договор. Куерво си плащаше всеки месец и не създаваше проблеми. Мина известно време и съвсем забравих за договора. Което, както се оказва, е било много глупаво от моя страна.

— Как ти плащаше Куерво?

— Вече ви казах. В брой.

Слайдъл му направи знак с ръка да продължи да говори.

— Изпращаше ми парите по пощата. Хич не ме интересуваше дали има банкова сметка. Освен това не можех да пътувам до Шарлот всеки месец.

— И данъчните служби изобщо не са влизали в уговорката ви, нали така?

Роузбъро вдигна ръце и ги прокара през косата си.

— Плащам си данъците.

Пърхот като снежинки се посипа от главата му и започна да се натрупва на масата.

— Спри това — нареди му Слайдъл. — Гади ми се, като те гледам.

Роузбъро отпусна ръце в скута си.

— Разкажи ми за Куерво.

— Пичът беше латино. Стори ми се доста приятен човечец.

— Има ли жена? Семейство?

Роузбъро отново сви рамене.

— Не сме близки приятели.

— Легален емигрант ли е?

— Аз да не съм гранична полиция?

Слайдъл извади още една снимка от папката. Доколкото можех да преценя, беше тъмна и неясна.

— Това той ли е?

Роузбъро хвърли един поглед към снимката и кимна.

— Продължавай — Слайдъл отново взе химикалката.

Предположих, че по-скоро се прави, че си води записки.

Роузбъро отново раздвижи рамене. Вероятно го правеше несъзнателно.

— От юни насам спря да плаща, престана и да отговаря на мобилния си телефон. През септември вече се ядосах ужасно и дойдох тук, за да го изхвърля от къщата. — Роузбъро поклати глава, разочарован от бившия си наемател. — Копелето се беше изнесло. Наистина ме прецака.

— Направо ще ме накараш да се разплача, Кени. Да постъпи така с такъв добросъвестен гражданин като теб. Куерво беше ли си изнесъл багажа?

Роузбъро поклати глава.

— Беше оставил много неща. И все боклуци.

— Имаш ли телефонния му номер?

Роузбъро извади мобилния си телефон, включи го и започна да търси номера.

Слайдъл си записа цифрите.

— Продължавай.

— Нямам какво повече да кажа. Наех брокер на недвижими имоти и продадох къщата. Това е цялата история.

— Не съвсем... — След като порови из купчината, Слайдъл извади снимка на човешкия череп. — Кой е това?

Роузбъро погледна снимката и бързо отмести погледа си.

— Мили Боже! Откъде да знам!

Слайдъл извади от папката копие от ученическата снимка и я показа на Роузбъро.

— А това?

Стори ми се, че в момента мислите на Роузбъро бясно препусаха. Какво целеше да постигне? Да запази присъствие на духа? Да схване цялостната ситуация? Да намери обяснение? Или изход от положението?

— Никога не сам виждал това хлапе през живота си. Виж какво. Може да съм се опитал да спестя малко данъци, но, за Бога, нищо не знам за тези неща. Кълна се! — Погледът му се местеше бързо от Слайдъл към мен и обратно. — От пет години живея в Уилмингтън. Можете да го проверите.

— Така и ще направим — обеща Слайдъл.

— Ако искате, можете да ме подложите на детектор на лъжата. Сега. Готов съм да го направя в този момент.

Без да каже нито дума, Слайдъл събра снимките, остави папката на масата и се изправи.

Последвах го.

Двамата се отправихме към вратата.

— Ами аз? — захленчи Роузбъро. — Какво ще стане с мен?

— Не си уговаряй никакви прослушвания за комедиант — отвърна Слайдъл, без да се обръща.

— Какви са впечатленията ти? — зададох въпроса си, след като вече се бяхме върнали в кабинета на Слайдъл.

— Малък хленчещ сополанко. Но според мен казва истината.

— Значи мислиш, че Куерво го е направил?

— Или лелята.

Поклатих глава.

— Уанда е починала преди година и половина. Почти сигурна съм, че пилето е било убито през последните няколко месеца. Ще се обадя на ентомолога и ще разбера дали той е готов да изкаже някакво предварително мнение.

— Ако не е Уанда, то тогава е Куерво. При положение, че Роузбъро не ни приказва врели-некипели.

— Може ли да погледна снимката?

Слайдъл я изрови от папката.

Наистина беше с много лошо качество. Мъжът имаше големи зъби, силно набръчкана кожа и гъста сива коса, сресана назад.

— Ако Куерво е латиноамериканец, тогава наистина може да става дума за сантерия — отбеляза Слайдъл. — Или онова там, другото нещо.

— Пало Майомби.

Надявах се, че не е това. Или поне не във вида, практикуван от Адолфо да Хесус Констанцо.

— А какво ще правиш с Роузбъро?

— Ще го оставя да се поуспокои, след това отново ще си поговоря с него. Страхът действа добре на мозъчните клетки.

— А после?

— Ще го пусна да си ходи и ще се заема с Куерво. Ще започна от мобилния му телефон.

— И имиграционните власти. Куерво може да не е документиран. Слайдъл ме изгледа странно, като чу термина, който използвах.

— Може би фактът, че е тук нелегално, обяснява желанието на Роузбъро да получава наема в брой.

— Риналди обади ли се?

Слайдъл провери гласовата поща на мобилния си телефон и поклати глава.

— Отивам в лабораторията — заявих аз. — Съобщи ми, ако Риналди е открил нещо. Ако ли не, може би ще се наложи да покажем снимката на момичето по телевизията. Ще ти се обадя, когато с Лараби приключим с аутопсията на трупа от езерото Уайли.

— Добре, имаме план за днес — съгласи се Слайдъл.

Не знаехме, че не бяхме единствените, които имаха план. План, който щеше да влезе в смъртоносен сблъсък с нашия.

[1] Джон Гейси и Джефри Дамлер — серийни убийци (Б.пр.) ↑

В края на седмицата много хора получаваха заплати и използваха тази възможност, за да се напият. В резултат на това от края на работния ден в петък, докато станеше време за черква в неделя, броят на скандалите, побоищата и нещастните случаи нарастваше неимоверно. Затова много често в началото на седмицата в моргата настъпваше пълна лудница. Обратното — в края на седмицата положението беше доста спокойно.

Тази петъчна сутрин обаче нещата не стояха така.

На две преки от лабораторията вече усещах, че нещо не е наред. Малкото места за паркиране пред сградата бяха пълни и колите се подреждаха покрай бордюрите на „Колидж“ и „Файфър“.

Приблжих и разпознах надписите върху тях. Всички те принадлежаха на местните телевизионни станции.

Влязох на скорост в паркинга, паркирах, затръшнах вратата на колата и се спуснах към сградата. Входът беше блокиран от телевизионни екипи, репортери от вестниците и фотографи. Наведох глава, разтворих лакти и се спуснах напред.

— Доктор Бренан! — извика някой.

Продължих да си пробивам път, без да му обърна внимание. Всички мускули в тялото ми бяха напрегнати от яд. Докато се бутах в тълпата, чувах, че ме викат по име. Най-после успях да се измъкна от навалищата.

Застанал на най-горното стъпало, Бойс Линго държеше реч. Както и преди, мъжът с късо подстриганата коса стоеше до него.

— Ние сме толерантно общество. — Любезната усмивка на Линго изчезна и изражението му стана сурово. — Но в този момент не можем да проявим снизхождение. Който допуска да се служи на Сатаната, ще допусне и всички други прояви на злото. Пиянство, разврат, идолопоклонничество, хомосексуализъм. И всякакви други перверзни, насочени срещу здравите семейни ценности.

Излязох напред и протегнах ръце встрани.

— Пресконференцията свърши.

Камерите се обърнаха към мен. Микрофоните се насочиха към устата ми.

Чух шепот. Споменавах името ми. *Антрополог.* От Университета на Северна Каролина.

— Присъствието ви тук ни пречи да изпълняваме служебните си задължения.

Линго замръзна на мястото си, свали ръце и сплете пръсти точно пред гениталиите си.

— Моля всички да се разотидат.

— Вярно ли е, че главата на Ансън Тайлър е била отрязана? — провикна се един репортер.

— Не е вярно — отвърнах троснато и веднага съжалих, че се оставих да ме въвлекат в разговор.

— Какво можете да ни кажете за случая Тайлър? — чу се женски глас.

— Без коментар. — Тонът ми беше леден.

— Ами трупът, открит в езерото Уайли? — провикна се някой от дъното на тълпата.

— Без коментар.

— Съветник Линго казва, че по тялото са били издълбани сатанистки символи.

— Без коментар.

Хвърлих злобен поглед към Линго, направо бях бясна от яд.

— Защо не признаете истината, доктор Бренан? — попита Линго с тона на загрижен защитник на човешките права.

— Ти не можеш да разпознаеш истината, дори да те ухапе по задника.

Хората наоколо ахнаха от изненада. Някои се изкикотиха.

— Гражданите на Шарлот заслужават да получат отговор.

— Гражданите на Шарлот не заслужават да бъдат плашени напразно от такива като теб.

В сравнение с плътния баритон на Линго моят глас звучеше пискливо.

Той се усмихна благо — като любящ родител, който прощава на непослушното си дете. Искаше ми се да изритам лицемерното копеле надолу по стълбите.

— За Ла Вей ли става въпрос? За Църквата на Сатаната? — изкрещя някой.

— Вярно ли е, че тези хора измъчват и убиват животни?

— Колко хора участват в това сборище?

— Разпръснете се или ще извикам полицията да опразни района.

Някой не обърна внимание на заплахата ми.

— Има ли заподозрян?

— Защо всичко се пази в тайна?

Някой завря микрофон точно пред мен. Избутах го настрана. Микрофонът се върна обратно и одра бузата ми.

В този момент изпуснах нервите си.

— Нищо не се пази в тайна! И, по дяволите, няма никаква конспирация!

Фотоапаратите бърза защракаха.

— В момента ви манипулират — излязох напред, грабнах една телевизионна камера и я насочих към тълпата. — Погледнете се! Това е лов на вещици!

Чух, че стъклената врата зад мен се отвори.

— Тръгвай!

Някой ме хвана за китката.

Измъкнах ръката си и направих жест с пръстите си, сякаш ги отпъждах.

— Побързайте! Може би ще успеете да откриете някоя изнасилена монахиня. Или пребита баба, изядена от пудела си.

— Спокойно — прошепна някой.

Обърнах се и видях Лараби, който се опитваше да ме избута към входа на сградата.

Успях да дам още едно предложение, преди вратата да се затвори зад гърба ми.

Десет минути по-късно вече се бях поуспокоила.

— Много ужасно ли се държах?

Лараби обобщи само най-важното.

— Боже, каква бъркотия! — въздъгнах.

Лараби кимна.

— Микрофоните уловиха ли думите ми?

— О, да.

— Мили Боже!

— Да се надяваме, че няма да стигне до ушите на шефа.

В Северна Каролина има изградена цялостна система от съдебномедицински следователи, кабинетът на главния е в Чапъл Хил.

— Ужасно ще се ядоса.

— Така е — съгласи се Лараби.

— Какво ще правим сега?

— Сега ние с теб ще направим аутопсия на хлапето от езерото Уайли.

И точно това направихме.

В три часа рентгеновите снимки вече бяха закачени на светлинните екрани, пръстовите отпечатъци бяха поставени върху една от работните маси, пробите от органите — затворени в буркани, а костните проби — поставени във вани от неръждаема стомана. С черния дроб, панкреаса, стомаха, бъбреците и мозъка се зае съдебномедицинският следовател. Костите на ключицата, лонното съчленение, шийните прешлени и двусантиметровия отрязък от тялото на бедрената кост останаха за мен.

Пентаграмата и символът 666 изглеждаха призрачно бледи в стъклениците с формалин. По гръдния кош и корема, откъдето бяха изрязани, зееха сиво-розови дупки.

Обикновено, когато привършим с огледа, с рязането и меренето, асистентът затваря трупа, подрежда пробите и почиства, така че патологът да може да продължи нататък с изследванията.

Днес и двамата с Лараби не бързахме да си тръгнем. Бяхме объркани и озадачени.

— Всичко е обърнато с главата надолу — каза Лараби, докато Хоукинз връщаше обратно органите по местата им в отворения гръден кош. — Има по-голямо аеробно разлагане, отколкото анаеробно.

— Като че ли тялото е започнало да се разлага отвътре навън, а не обратното — отбелязах аз.

— Точно така. И изобщо степента на разлагане е много малка, като се има предвид, че смъртта е настъпила преди най-малко четирийсет и осем часа.

— През цялата седмица температурата беше около двайсет и пет градуса — продължих аз. — Тази част на брега е огряна от слънцето поне десет часа на денонощие. Найлонът не беше стегнат около трупа.

Като имаме предвид всичко това, степента на разложение трябваше да е много по-напреднала.

— Права си, доста по-напреднала — съгласи си Лараби.

— Освен това трябваше да има следи от хищни животни.

— Така е.

Хоукинз върна черния дроб на мястото му. Чу се звук като от нещо меко и мокро.

— Освен това няма нищо, което да ни показва, че тялото е престояло във водата.

— Няма.

— Тогава какво изобщо става тук?

— Не знам.

Хоукинз взе малка крива игла и започна да затваря гръдния кош на момчето. Кожата се опъна, когато придърпа краищата на разреза, направен във формата на буквата Y.

— Според стомашното съдържание момчето се е нахранило няколко часа преди смъртта си. Боб. Чушки. Някакъв цитрусов плод, най-вероятно лимон.

— Да се надяваме, че ще можем да го идентифицираме по пръстовите отпечатъци — обадох се аз.

— Значи, според теб, е на възраст между шестнайсет и осемнайсет?

Кимнах. Предварителното ми заключение беше базирано на състоянието на ключицата, лонното съчленение и рентгеновите снимки.

— Не е нещо необичайно. Тийнейджъри изчезват всеки ден — Лараби посочи с глава някъде към централната част на града. — Повечето са някъде там, живеят на улицата. В момента, в който родителите започнат да го търсят, хлапето се покрива. И когато някой изчезне, приятелите му от улицата просто решават, че се е преместил.

Хоукинз се обърна към Лараби. Следователят кимна.

Асистентът премести тялото от масата на количката до нея, освободи с крак спирачката и я изкара в коридора. Вратата зад него изщрака и се затвори.

— Ще огледам прешлените — казах аз. — Ако има арестуван заподозрян, следите от рязане могат да се окажат полезни.

— Само в случай че престъпникът е запазил инструмента, с който го е извършил, и полицаите го открият. Мислиш ли, че е използван трион?

— Белезите показват, че острието е било назъбено. Ще огледам всичко под лупа.

Лараби свали ръкавиците си.

— Ще се свържа със Слайдъл да провери дали може да открие пръстовите отпечатащи в системата.

В този момент се сетих.

— Погледна ли мозъка?

Лараби кимна.

— Не съм невроанатом, но ми се струва, че мозъкът е човешки.

— Можем да опитаме с тест за преципитация.

Имах предвид процедура, при която антитела, получени при инжектирането на заек с човешка кръв, се поставят върху плака с разтворен гел, който съдържа неизвестната проба. Ако там, където се срещнат двете проби, се образува линия на преципитация, то тогава неизвестната проба не принадлежи на човешко същество. Тестът може да се извърши по отношение на всички животински видове — куче, елен или всякакво друго живо същество, за което имаме съмнение. Въпреки че обикновено се използва кръв, предположих, че и сивото мозъчно вещество може да свърши работа.

— Заслужава си да опитаме — съгласи се Лараби.

— Ще се заема с това.

Минах покрай празната маса, взех ваните си и се отправих към смрадливата стая.

Оказа се, че съм права относно белезите от рязане.

Въпреки че шийните прешлени не запазват по най-добрия начин характерните следи на острието, четвъртият прешлен беше прерязан напречно и по него имаше запазени няколко резки. Всички те бяха вдлъбнати, с един и същ радиус на извивката, която се простираше навън, а не се завърташе около точката на прерязване. По петия прешлен се виждаше една-единствена следа от опит за прерязване и тя беше широка 0,225 сантиметра. Повърхностите на всеки разрез бяха

еднакви и гладки, като полирани. Почти нямаше отчупване на костта при навлизането и излизането на острието от нея.

Всичко това говореше, че е бил използван мощен ръчен циркуляр.

След като направих снимки на прерязаните прешлени, позвъних на ентомолога, на когото във вторник сутринта бях изпратила проби от мазето на Грийнлийф Авеню. Беше ги получил. И ги беше прегледал.

Разказа ми за мухите, които бях взела от пилето, и за празните обвивки от какавиди, извадени от главата на козата. После ми разказа за насекомите от рода „Колембола“ и „Дерместиде“, както и за хлебарките, които бях намерила в пръстта. Съобщи ми някакви цифри и проценти на статистическа вероятност.

Попитах го какъв е изводът от всичко това.

Окончателният извод все още не е направен, но по негово мнение пилето е било убито преди приблизително шест седмици.

Разказах му в общи линии за трупа от езерото Уайли и му съобщих, че съм му изпратила още проби.

Той каза, че съм направила много добре.

Обясних му, че според нас тялото е било изхвърлено на брега, но въпреки това искаме да изключим възможността да е изплувало от водите на езерото. Помоли ме да му изпратя найлона, в който беше увит трупът. Обещах му да го направя.

Хапнах набързо един сандвич и след това започнах да правя тънки изрезки от костта на момчето от езерото Уайли. Надявах се, че ако Слайдъл удари на камък с пръстовите отпечатащи, хистологичните проби ще ми помогнат да определя по-точно възрастта на жертвата.

Обикновено тази процедура е изключително досадна. Използва се много тънко диамантено острие, с което напречно на костта се изрязват проби с дебелина сто микрона. През 1967 година Генералната конференция по мерки и теглилки официално отмени микрона. Сега той се нарича микрометър. Това няма абсолютно никакво значение. Все още е равен на 0,00004 от инча или една милионна част от метъра. Ето защо наричаме тези парчета тънки изрезки.

Поставяме ги на предметни стъкла и ги наблюдаваме с помощта на светлинен микроскоп с увеличение 100X. След това започваме да броим.

Ето какво трябва да знаем предварително. Костната тъкан е динамична, непрекъснато нараства и се възобновява. През целия ни живот все по-голям брой костни елементи могат да се наблюдават под микроскоп. Ето защо крайният брой на остеоните, техните фрагменти, ламелите и каналните системи ни дават ценна информация, когато трябва да определим възрастта на индивида.

Бройката, която установих, потвърждаваше предварителната ми прогноза, че момчето е на възраст между шестнайсет и осемнайсет години. Това не ме изненада.

Но имаше нещо друго неочаквано.

Докато броях, забелязах странна промяна в цвета на някои от хаверсовите канали. Това са малки тунелчета, през които кръвоносните съдове и нервите навлизат във вътрешността на костите.

Какво беше това, дали не беше навлязъл някакъв микроорганизъм? Или оцветяването беше причинено от почвата? Отлагане на минерали? Или микрофрактури?

Удвоих степента на увеличение и въпреки това нарушенията не се виждаха ясно. Тези дефекти можеха да носят много информация, а можеха и изобщо да нямат никакво значение. Това означаваше, че ми е необходимо много увеличение. За целта ми трябваше сканиращ електронен микроскоп.

Грабнах мобилния си телефон и се обадох на колега от оптоелектронния център в университета на Северна Каролина. Един весел глас ми съобщи, че собственикът на телефона ще се върне във вторник, и ми пожела приятно прекарване на празниците.

Освен че бях изморена и изнервена, това ме накара още веднъж да се почувствам като най-загубения човек на земята.

Оставях съобщение, като гласът ми въобще не звучеше толкова весело, когато сигналят ми показва, че някой иска да се свърже с мен. Довърших съобщението и натиснах бутона, за да приема разговора.

Слайдъл бил пред външната врата. Чакал. При това нетърпеливо.

Погледнах часовника. Госпожа Флауърз си беше тръгнала преди няколко часа.

Прекосих фоайето и го пуснах да влезе.

— Вече щях да умра от старост пред вратата.

— Работя едновременно по два случая — отвърнах аз, без да обръщам внимание на остроумната му забележка.

— Определи ли възрастта на хлапето от езерото Уайли?

— Между шестнайсет и осемнайсет.

— С какво е била отрязана главата?

— С мощен ръчен циркуляр.

— Наистина?

— Наистина.

Слайдъл нацупи устни, кимна и извади един лист от джоба си.

— Това тук ще ти хареса.

Протегнах ръка.

Прав беше.

Хареса ми.

Слайдъл беше получил заповед за обиск в магазина на Куерво.

— Впечатлена съм. — В действителност беше така.

— Ърскин Б. Слайдъл не оставя магарето си в калта. И, между другото, Томас Куерво е гражданин на САЩ.

— Наистина?

— Изглежда мама е успяла да се добере до брега, родила е малкия Томи тук, извадила му е документи и е офейкала обратно в Еквадор. През осемдесетте Куерво редовно е посещавал страната. През деветдесет и седма се е установил тук за постоянно. Имиграционните власти не разполагат с негов адрес нито тук, нито на юг от границата.

— Това не ме изненадва.

— След втория ми, напълно безсмислен разговор с Роузбъро, реших да наобиколя малката аптека на Куерво. Магазинчето беше затворено, но показах снимката му на хората наоколо. Не можеш да си представиш, все едно бях в Тихуана.

Слайдъл направи някакъв жест, чието значение не разбрах.

— Най-накрая открих някакви омбрез — произнесе го хоумбрейз, — които казаха, че го познават бегло. Момчетата не говореха английски много добре, но, както се сещаш, като им размахах няколко двайсетачки, комуникационните им умения веднага се подобриха. Изглежда, че сеньор Куерво се е занимавал не само с продажба на тонизиращи вещества и водорасли. Този човек е някакъв важен религиозен лечител.

— Сантеро?

— По-скоро онова, другото нещо.

— Палеро?

Слайдъл кимна.

Пало Майомби.

Марк Килрой.

Опитах се да потисна тази мисъл.

— Къде е сега Куерво?

— Киско и Панчо не дадоха точен отговор. Казаха, че магазинът е затворен от няколко месеца. Предполагат, че Куерво може да си е заминал за Еквадор.

— Той има ли роднини тук, в Шарлот?

— Не, според двамата амигос.

— Как успя да убедиш съдията да издаде заповед?

— Изглежда, че старият Ти-Бърд е имал и друга причина да се покрие. Не се е съобразил с една друга заповед на съдията.

— Не се е явил, когато е бил призован от съда, така ли? — опитах се да отгатна.

— За притежание на наркотици. На двацет и девети август.

— Откри ли нещо чрез мобилния телефон?

— Справката показва, че след двацет и пети август не е имало нито входящи, нито изходящи разговори. Проследяването на отделните номера ще отнеме малко време.

— Сега ли ще претърсиш магазина?

Слайдъл поклати глава.

— Утре. Днес ще се занимая с пръстовите отпечатъци, които ми даде Лараби.

Звучеше разумно. В случая с момчето от езерото Уайли определено ставаше въпрос за убийство. Докато в случая с казаните от мазето на Грийнлийф Авеню дори не бяхме убедени, че е извършено престъпление.

Взех отпечатъците от аутопсионната зала и ги предадох на Слайдъл.

— Искам и аз да присъствам — заявих аз.

— Аха — отвърна той.

Приех го като знак на съгласие.

Когато Слайдъл си тръгна, погледнах часовника си. Осем и четирийсет. Очевидно социалният живот на Скинни беше също толкова „богат“, колкото и моят.

Прибирах черепа обратно, когато изведнъж нещо ми прищрака. Знаете какво имам предвид. Сигурна съм, че ви се е случвало. По комиксите го рисуват като балончета, които излизат от главите на хората.

Отпечатъци.

Восък.

Какъв е шансът?

Възможно е.

Взех един скалпел и изрязах пресичащи се линии във восъка, който покриваше върха на черепа, така че се образува квадрат със страна около пет сантиметра. След като го почовърках малко, от восъка се отдели една люспа.

Повторих процеса още няколко пъти, докато накрая целият восък лежеше на парчета в табличка от неръждаема стомана. Едно по едно прегледах всички парчета под микроскопа.

Бях отметнала вече три четвърти от тях, когато го забелязах в една вдлъбнатина, залепена за дясната теменна кост. Идеален пръстов отпечатък.

Защо беше върху долната повърхност? Дали восъкът не го беше отпечатал от повърхността на черепа? Дали пръстът на извършителя не беше влязъл в контакт с топлия восък, докато го е изливал върху черепа, или докато го е накапвал от запалената свещ?

Сега това нямаше никакво значение. Имахме отпечатък и той можеше да ни доведе до извършителя.

Позвъних на Слайдъл, чувствах се горда. Отговори ми гласовата му поща. Оставих съобщение.

Направих снимки на отпечатъка. Светлината първо падаше директно върху него, а после под ъгъл. След това два пъти проверих всяко парченце восък и от двете му страни. Нищо не открих.

Часовникът показваше 10:22.

Време беше да си вървя. Тъкмо излизах от паркинга, когато Слайдъл се обади.

Имаше по-голяма новина от моята.

— Джеймс Едуард Клапек. Наричали го Джими. Бил е на седемнайсет години. Изглежда по-добре с глава. Но не много.

Коментарът на Слайдъл ме ядоса повече от обичайно. Все пак ставаше дума за убито дете. Нищо не му казах.

— Родителите му живеят на изток, близо до Джаксънвил — продължи Слайдъл. — Баща му е служил във флотата, сега работи в бензиностанция. Майката работи в магазина за военни в базата в

Лежун. Позвъних тук-там и разбрах, че малкият Джими е напуснал семейството си през февруари.

— Родителите му знаели ли са, че живее в Шарлот?

— Да. Хлапето им се обаждало на всеки няколко месеца. Последният път е било в началото на септември. Не можах да ми кажат точно на коя дата. Имай предвид, че те не са от хората, които биха получили покана от МЕНСА^[1].

Учудих се, че Слайдъл е чувал за МЕНСА, но нищо не казах.

— И не са дошли до Шарлот, за да приберат сина си?

— Според таткото хлапето вече било на шестнайсет и можело да прави каквото си поиска. — Слайдъл замълча за миг. — Така каза, но всичко ми стана съвсем ясно. Джими е бил гей и старият Клапек не е искал да има нищо общо с него.

— Защо мислиш така?

— Нарече го педал.

Всичко беше съвсем ясно.

— Защо отпечатъците на Клапек са вкарани в системата?

— Бил е мъжка проститутка. Знаеш как става — висят около гей баровете и причакват клиента. Чудесен начин на живот. Оправят някого, припечелват малко пари и изчезват.

Значи момчето от езерото Уайли имаше същата съдба като повечето деца, които бягат от къщите си. Хлапето напуска дома си и очаква, че като Кен Киси и приятелите му ще обикаля страната с автобус и ще се друса с наркотици. Вместо това се озовава на улицата, започва да рови по кофите за боклук и се научава на някои трикове. Може да ти се скъса сърцето, но е лесно да предвидиш, че точно така стават нещата.

— Говори ли с майката?

— Не.

— Спомена ли в какво състояние е трупът?

Настъпи кратко мълчание. След това Слайдъл проговори:

— Може би ще успеем да открием главата и така няма и да разберат.

Значи злият Скинни все пак имаше сърце.

Разказах му за отпечатъка по восъка.

— Заслужава си да го проверим — заяви Слайдъл. — Джими се е навъртал в НоДа между „Трийсет и шеста“ и „Норт Дейвидсън“.

НоДа. „Норт Дейвидсън“. Това е вариантът на СоХо в Шарлот.

— Риналди ще отиде там и ще покаже снимката му, да видим какво са готови да споделят приятелчетата му. Ще го накарам, преди да тръгне натам, да мине да вземе восъка с отпечатъка и да го остави в лабораторията.

— В колко часа ще отидеш в магазина на Куерво?

— В осем. Точно. И знаеш ли какво, докторе?

Изчаках да чуя какво ще ми каже.

— Стой далече от камерите.

През нощта един фронт се спусна от планините и избута топлото юрганче, легнало над платото Пиемонт. Когато на сутринта се събудих, усетих мириса на мокри листа и чух тропота на дъжда по прозореца. Навън клоните на магнолията се огъваха силно на вятъра.

Магазинът на Куерво се намираше на юг от центъра на града, в един от далеч не най-престижните квартали в Града на кралицата. Наоколо беше пълно с типичните за петдесетте и шейсетте години южняшки магазинчета, ресторанти, в които се продаваха пилета и бургери, автосервизи, места, където набързо можеш да хапнеш скара. Имаше и магазини, предназначени за наскоро пристигналите тук. Тиенда Лос Амигос^[2]. Панадерия и Пастелерия Мигел^[3]. Супермеркадо Мексикано^[4]. Всички те се намираха в търговски комплекси, чиито най-славни години отдавна бяха отминали.

„Ла Ботаника буена салуд“ не правеше изключение. Беше тухлена, с тъмнокафяви прозорци. От едната ѝ страна имаше салон за татуировки, а от другата — солариум. Будка за сладолед, застрахователна агенция, магазин за водопроводни части и пицария допълваха гледката.

На тесния асфалтиран паркинг пред магазините бяха спрели един очукан мустанг и една древна корола. И двете коли блестяха, като че ли бяха лъснати от гордите си нови собственици. Всъщност проливният дъжд беше измил добре старите таратайки.

Паркирах и пуснах радиото. Отпивах кафе от чашата си и слушах съботното предаване.

Минаха десет минути, а от Слайдъл нямаше и следа. Това се казва точно в осем.

Дъждът караше неоновите лампи на салона за татуировки да приличат на оранжеви и сини ленти. През мокрото стъкло наблюдавах един бездомник, който ровеше в кофата за боклук, а подгизналият му пуловер висеше до коленете.

По радиото вървеше репортаж на Скот Саймън за мутирала жаби, когато погледът ми се премести към страничното огледало. В очертанятията му видях Слайдъл. Надписът под него гласеше: *Обектите в огледалото може да изглеждат по-близо, отколкото са в действителност.*

Каква отрезвяваща мисъл.

Загасих двигателя и излязох.

Слайдъл също закусваше в движение — сандвич с наденица и портокалов сок.

— Ама че проливен дъжд — каза той с пълна уста.

— Аха. — Косата ми беше напълно мокра и водата се стичаше по лицето ми.

Вдигнах качулката на суичъра си.

— Идват ли криминалистите?

— Реших първо да поогледаме наоколо и да преценим дали да ги викаме.

Слайдъл обичайно процедираше така: оглеждаше обектите сам, без никой да му пречи, и едва тогава викаше криминалистите.

Набързо налапа остатъка от сандвича си, изпи си сока, смачка опаковката и я натика в кутийката от безалкохолно. След това извади връзка ключове и ги размаха.

— Един глупак от офиса на комплекса ми ги даде.

Отводнителният канал се беше задръстил и паркингът се бе превърнал в плитко езеро. Двамата със Слайдъл преджапахме до магазина.

Изчаках го, докато пробваше ключ след ключ в ключалката. Един автобус мина покрай нас и гумите му разплискаха вода на всички страни.

— Искаш ли да опитам? — предложих.

— Открих го.

И продължи да трака с ключовете.

Дъждът обливаше якето на Слайдъл и се стичаше по козирката на шапката му. Суичърът ми натежа и започна да се удължава като пуловера на клошаря.

Някъде далече започна да вие аларма на кола.

Най-накрая нещо изщрака. Слайдъл натисна. Вратата се отвори и се чу лекото извъняване на камбанки.

Вътре в магазина беше мрачно и толкова много миризми се смесваха, че беше трудно да се определи на какво точно мирише. Чай. Мента. Прах. Пот. И други, едва доловими. Плесен. Карамфил. Джинджифил.

Очите ми все още не можеха да се нагодят към тъмнината, когато Слайдъл намери ключа на лампата.

Магазинът беше с големина приблизително шест на шест метра. По стените, подредени в редици, имаше алуминиеви рафтове. Слайдъл се отправи към един от тях.

Аз се отправих към друг и безразборно се зачетох в етикетите. Лекарства за повишаване на енергичността. За стимулиране на мозъка. За възстановяване на зъбите и венците.

Завъртях се и огледах продуктите зад гърба ми. Маски за разкрасяване. Масла за плодовитост. Мехлеми от алое. Тинктури от американски бряст, берберис, копър, хвойна.

— Виж това, ще ти хареса — гласът на Слайдъл прозвуча силно в тихия полумрак. — Лекарство против паркинсон. Слага край на треперенето, как ли пък не! — Чух шума от стъкло, което се удря в метал, след това стъпки. — А, ето още нещо интересно. Страстно масло. Древна хиндуистка рецепта. С това масло онази ти работа ще стане и даже ще ти се усмихне.

Въпреки че по принцип бях съгласна с него, предпочетох да си замълча.

В дъното на магазина пред рафтовете имаше дървен щанд. Върху него беше поставена стара каса за маркиране на продадените продукти. Точно зад нея имаше врата, пред която висеше завеса.

Слайдъл се приближи към мен, презрително свъсил вежди.

— Всичко изглежда съвсем нормално — казах аз.

— Аха — промърмори Слайдъл, вдигна подвижната дъска и мина зад щанда. — Я да видим какво държи в задното помещение Принцът на страстите.

Когато прекрачихме прага, все едно навлязохме в друго време, в друго място. Дори миризмите се промениха. Цялостното впечатление от помещението зад завесата беше като от място, пълно с растения, животни и отдавна умрели неща.

Тук нямаше прозорци и слабата светлина се процеждаше от предното помещение. И този път Слайдъл откри ключа за лампата.

На светлината на единствената крушка успях да преценя, че стаята е с размери приблизително три на пет метра. И тук, както и отпред, по всички стени бяха поставени рафтове. Само че този път дървени, не алуминиеви. Тези вдясно бяха разделени на квадрати, с големина около дващест на дващест сантиметра. В центъра на всеки квадрат имаше малко пакетче.

На рафтовете отляво имаше сандъчета — като тези, в които едно време са се съхранявали брашно или семена.

В дъното на стаята стоеше дълга маса. На нея бяха наредени приблизително дващест стъклени буркана, а в центъра беше поставена стара аптекарска везна. В някои от бурканите имаше неща, които ми изглеждаха познати. Джинджифил. Кора от дърво. Магарешки бодил. В други имаше някакви тъмни, безформени предмети, чийто произход не можех да определя.

Пред масата бяха поставени два сгъваеми стола. Точно по средата между тях стоеше голям железен казан.

— Опа, виж това! — възкликна Слайдъл.

Вдясно от вратата имаше полуотворена врата.

Слайдъл се приближи до нея и започна да опипва стената с пръсти. След секунди жълтеникавата светлина освети тоалетна и умивалник, покрити с ръждиви петна.

Тъкмо отивах към шкафа с отделения като на картотека, когато звънецът иззвъня.

Замръзнах на мястото си. Погледите ни със Слайдъл се срещнаха. Направи ми знак с ръка да го последвам.

Приближихме се безшумно до вратата и застанахме от лявата ѝ страна. Ръката на Слайдъл се плъзна към бедрото му. Притиснахме се плътно до стената и зачакахме.

Чухме стъпки, които прекосиха магазина.
Някой отметна завесата.

[1] МЕНСА — дружество на хора с висок коефициент на интелигентност (Б.пр.) ↑

[2] Tienda Los Amigos (исп.) — магазин „Приятелите“ (Б.пр.) ↑

[3] Panaderia y Pasteleria Miguel (исп.) — хлебарница и сладкарница „Мигел“ (Б.пр.) ↑

[4] Supermercado Mexicano (исп.) — мексикански супермаркет (Б.пр.) ↑

И мумията на Хатшепсут да се беше появила на вратата, нямаше да се изненадам толкова.

Момичето беше младо, около шестнайсет-седемнайсетгодишно, с кожа с цвят на индийско орехче, с коса, разделена в средата на път и подпъхната зад ушите. Само обиколката на талията ѝ беше различна от тази на училищната снимка. Доколкото можех да преценя по размера на корема ѝ, можеше да роди всеки момент.

Момичето огледа стаята, изражението ѝ беше напрегнато и съсредоточено.

— Esta aquí, señor?^[1] — прошепна тя.

Затаих дъх.

— Señor?

Слайдъл отпусна ръка. Найлонът прошумоля.

Момичето бързо извърна глава към нас и широко отвори очи. Бутна настрана завесата и побягна.

Без да се замислям, профучах покрай Слайдъл и се спуснах през магазина. Докато минавах покрай рафтовете, тя вече излизаше навън.

Дъждът продължаваше да се лее и да шурти по тротоара. Наведох глава и се спуснах след жертвата си. При всяка стъпка маратонките ми вдигаха вода от тротоара.

Имах преимущество. Не бях бременна. Когато стигнахме до пицарията, вече бях толкова близо до нея, че успях да се протегна и да я хвана за жилетката. Тя се обърна назад и на няколко пъти удари ръката ми.

Заболя ме, но продължих да стискам дрехата ѝ.

— Нека поговорим — изкрещях през шума от проливния дъжд.

Момичето спря да блъска с юмрук китката ми и се вкопчи в ципа на жилетката си.

— Моля те!

— Остави ме на мира! — изкрещя тя и се опита да се измъкне от дрехата си.

Чух, че някой тича през локвите зад гърба ми.

— Стой на място, малка госпожице! — Слайдъл звучеше като кит, който се опитва да си поеме въздух.

Момичето отчаяно започна да се мята насам — натам. Пръските от косата ѝ попадаха право в лицето ми.

— Оставете ме! Нямайте никакво право...

Слайдъл я завъртя и притисна ръцете ѝ до тялото.

Тя се опита да ритне назад. Петата ѝ достигна крака му.

— По дяволите!

— Бременна е — извиках аз.

— Кажете го на нещастния ми пищял.

— Всичко е наред — започнах аз, надявах се гласът ми да звучи успокояващо. — Няма от какво да се боиш.

Момичето ме изгледа злобно, личеше си, че е бясна.

Усмихнах ѝ се.

Тя се извъртя и отново ритна Слайдъл.

— Както искаш — изпъшка той. — Можем да го направим по цивилизования начин, а може да ти сложа белезниците и така да те откарам в управлението.

Момичето замря, очевидно се чудеше кое от двете да избере. След това приведе рамене и сви ръце в юмруци.

— Добре. Сега ще те пусна, но гледай да не правиш глупости.

Всички стояхме и дишахме тежко. Слайдъл пусна момичето и отстъпи крачка назад.

— Добре. Сега ще отидем и ще седнем в колата тихо и спокойно.

Момичето се изправи и предизвикателно вирна брадичка. Забелязах, че на врата ѝ виси малко златно кръстче. Под него вената пулсираше силно.

— Разбрахме ли се? — попита Слайдъл.

— Както кажеш.

Слайдъл отново хвана момичето за ръката и ми направи знак да ги последвам. Тръгнах след тях. Гледах как дъждовните капките падат в насъбралата се вода.

Слайдъл накара момичето да седне на мястото до шофьора. Докато той обикаляше колата, за да отиде до другата врата, аз

преместих една смачкана кутия от пица, опаковка от китайска храна, чифт стари маратонки и едва тогава успях да седна на задната седалка. Вътре в колата миришеше на мръсно бельо, носено поне една седмица.

— Божичко! — момичето вдигна лявата си ръка и закри носа си. Нямаше брачна халка.

— Нещо да не е умряло тук? — попита тя.

Слайдъл се вмъкна зад волана, затръшна вратата, облегна се назад и като насочи ключа от колата към нея, попита:

— Как се казваш?

— А ти как се казваш?

Слайдъл ѝ показва значката си.

Момичето шумно въздъхна.

— Как се казваш? — повтори Слайдъл.

— Защо питаш?

— За да знам как да те открия, ако изчезнеш.

Тя вдигна поглед.

— Името ти?

— Пати Ла Бел.

— Закопчай си колана — Слайдъл дръпна колана си и го закопча, след това сложи ключа в стартера.

Момичето вдигна ръце, сякаш искаше да го спре, след това ги сложи върху корема си.

— Спокойно.

Слайдъл се отпусна назад.

— Как ти е името? — повтори той.

— Такийла.

— Добре като начало.

Тя въздъхна.

— Фрийман. Такийла Фрийман. Ако искаш, ще ти го кажа буква по буква.

Слайдъл извади бележник и химикалка.

— Телефонен номер, адрес и името на родител или настойник.

Такийла написа нещо, след това подхвърли листчето на таблото.

Слайдъл го взе и го прочете.

— Коя е Изабела Кортес?

— Баба ми.

— От латиноамерикански произход. — Прозвуча повече като заключение, отколкото като въпрос. — С нея ли живееш!?

Последва отсечено кимване.

— На колко години си, Такийла?

— На седемнайсет. — Каза го, сякаш се защитаваше.

— Ходиш ли на училище?

Тя поклати глава:

— Не си губя времето с глупости.

— Аха. Омъжена ли си?

— И това са глупости.

Слайдъл посочи към корема ѝ.

— Има ли си татко?

— Не. Аз съм Дева Мария.

— Какво? — процеди Слайдъл.

— Защо ме измъчваш?

— Как се казва бащата?

Последва дълбока въздишка.

— Клифтън Лаудър. Живее в Атланта. Не сме скарани, нито сме се разделили, нито нещо подобно. Клиф има деца там.

— На колко години е Клиф Лаудър?

— На двасет и шест.

Слайдъл издаде някакъв звук, все едно беше куче, което се дави с храната си.

— Има ли госпожа Лаудър в Атланта? — попитах аз.

Такийла посочи с палец към мен.

— Коя е тази?

— Отговори на въпроса ми. Господин Прекрасен има ли си съпруга?

— Момичето повдигна рамене.

Усетих как ме обземат различни емоции. Гняв. Мъка. Отвращение. Най-вече отвращение. Слайдъл го каза съвсем точно:

— Кой е този изрод, дето обикаля училищните дворове и търси с кого да се натиска?

— Казах ти, че не ходя на училище.

— Чудесно си планирала бъдещето си. Големият Клиф участва ли във вземането на решения?

— Той се държи добре с мен.

— Да, бе. И бас държа, че е отличен танцьор. Онзи глупак те е докарал до това положение, госпожичке. И след това те е зарязал.

— Казах ти вече. Не ме е зарязал.

— Господин Лаудър ще ти помага ли за бебето? — опитах се да вкарам малко съчувствие в гласа си.

Последва ново свиване на раменете.

— Кога е рожденият ти ден? — в гласа на Слайдъл нямаше ни най-малко съчувствие.

— Защо? Ще го запишеш в тефтерчето си ли? И ще ми изпращаш картичка всяка година?

— Просто се чудех на колко години си била, когато сте се носили във вихъра на любовта. Ако тогава не си била навършила шестнайсет, той може да бъде съден за изнасилване на малолетна.

Такийла сви устни и се намръщи.

Реших да променя темата.

— Разкажи ни за Томас Куерво.

— Не познавам никакъв Томас Куерво.

— Току-що излезе от магазина му — сопна се Слайдъл.

— За Ти-Бърд ли говорите?

— За него.

Отново сви рамене.

— Бях излязла да се разходя и видях, че вратата на Ти-Бърд е отворена.

— Да се разходиш. В този порой.

— Исках да си купя масло от иглика, за да намажа корема си с него.

— За да не ти се появят стрий и да загрозят външния ти вид.

— Защо си толкова злобен?

— Не знам, сигурно ми е по рождение. Къде е Ти-Бърд?

— Откъде, по дяволите, да знам?

В следващата една минута всички мълчахме. Дъждът тропаше по покрива на колата и се стичаше по стъклата.

Наблюдавах как вятърът понесе един найлонов плик през улицата и го залепи на предното стъкло. След това наруших тишината:

— С баба си ли живееш, Такийла?

— И какво от това?

— Чувала съм, че Ти-Бърд е чудесен лечител.

— Доколкото знам, в това няма нищо незаконно.

— Така е — съгласих се аз. — Не е незаконно.

— Откъде Ти-Бърд има твоя снимка? — намеси се Слайдъл.

— Каква снимка?

— Снимката, която е на бюрото ми. Ако искаш, можем да отидем до управлението и да я погледнем заедно.

Такийла разпери пръсти и ококори очи.

— Божичко, колко се уплаших!

Слайдъл стисна зъби и мускулите на челюстите му се издуха. Хвърли бърз поглед към мен. Намигнах му: „Успокой се!“

— Ти-Бърд е изчезнал от няколко месеца — започнах аз — и полицията се безпокои, че може да му се е случило нещо лошо.

За първи път се обърна към мен и ме погледна. По погледа ѝ разбрах, че е разтревожена.

— Кой би искал да нарани Ти-Бърд? Той само помага на хората.

— Как им помага?

— Ако някой има нужда от нещо по-специално.

— Ти християнка ли си? — попитах аз и посочих кръстчето на врата ѝ.

— Що за тъп въпрос? Защо искаш да знаеш?

— Ти-Бърд е сантеро, нали така?

— Едното няма нищо общо с другото. Ако искаш да се помолиш, отиваш в черквата. Ако искаш да се случи нещо, отиваш при Ти-Бърд.

— Какво нещо да се случи.

— Ами, например, ако кашляш. Или искаш да си намериш работа. Каквото и да е.

Изведнъж се досетих.

— И ти отиде при Ти-Бърд, защото си бременна.

Такийла сви рамене и не каза нищо.

Какво ли е искало това момиче от сантерото? Да направи аборт? Да роди здраво бебе? Да роди момиче, а не момче?

Наведох се напред между седалките и поставих ръка върху рамото ѝ.

— Дала си на Ти-Бърд ученическата си снимка, за да я използва в някакъв ритуал, нали така?

Изведнъж съпротивата ѝ изчезна. В момента просто изглеждаше уморена и мокра. И бременна. И много, много млада.

— Исках Клиф да се погрижи за мен и бебето.

— А той не е искал да изостави жена си — опитах се да отгатна.

— Ще си промени мнението — каза тя и неволно погали корема си.

— Имаш ли някаква представа къде може да е отишъл Ти-Бърд?
— попитах тихо.

— Не.

— Той има ли семейство?

— Не съм чувала нищо за никакво семейство.

— Кога го видя за последен път?

— Някъде през лятото.

— Има ли нещо друго, което можеш да ни кажеш?

— Това го знам от баба ми. Тя казва, че ако искаш нещо, Ти-Бърд може да го превърне в действителност.

Такийла склучи пръсти над нероденото си дете и погледна към Слайдъл.

— Ще ме обвиниш ли в някакво престъпление?

— Не напускай града — заяви той. — Може би ще трябва да си поговорим отново, и то съвсем скоро.

— Следващият път ще се приготвя като за парти. — Такийла отвори вратата, измъкна се от колата и закрачи по тротоара.

Изведнъж ми мина една мисъл. Дали не сме я обидили? По дяволите! Знаех каква е съдбата на момичета като нея. Щеше да отглежда детето си сама. Щеше да работи за минимална заплата. Животът ѝ щеше да е изпълнен с много надежди, а портмонето ѝ винаги щеше да е празно.

Излязох от колата.

— Такийла.

Тя се обърна към мен, ръката ѝ лежеше на корема.

— Ако искаш, мога да се обадя, да разбера каква помощ можеш да получиш.

Погледът ѝ се спря върху лицето ми.

— Но не мога да ти обещаю нищо със сигурност — добавих аз.

Тя се поколеба, след това каза:

— И аз, госпожо.

Написах телефонния си номер и ѝ подадох визитката си.

— Такийла, това е личният ми номер. Можеш да ми се обадиш по всяко време.

Гледах я как се отдалечава. В това време Слайдъл се измъкна от колата. Двамата се отправихме обратно към Ботаника.

— Значи детето от казана не е детето от снимката.

— Така е — съгласих се аз.

— Тогава, коя, по дяволите, е тя?

Реших, че въпросът му е риторичен, затова не отговорих.

— Няма значение. Този нещастник все пак е използвал черепа и бедрените кости на някое хлапе. Според мен Куерво не се занимава само с лекуване на трипер.

Започнах да отговарям нещо, но Слайдъл ме прекъсна:

— Ами Джими Клапек? Няма никакво съмнение, че е бил убит. Но казваш, че това е работа на сатанистите, а Куерво не е такъв, нали така?

Вдигнах ръце, не знаех какво да отговоря.

— И къде, по дяволите, е Риналди? — Слайдъл извади мобилния си телефон.

Мислите напираха в главата ми, докато се движех бързо в дъжда.

Такийла Фрийман.

Джими Клапек.

Ти-Бърд Куерво.

Сантерия.

Пало Майомби.

Сатанизъм.

Нямах никаква представа, че до края на деня щяхме да идентифицираме още двама души, да решим един стар случай и да се сблъскаме с още една странна религия.

[1] Esta aquí, señor? (исп.) — Тук ли сте, господине? (Б.пр.) ↑

След час претърсване не открихме нищо подозрително в магазина на Куерво. В Ботаника нямаше нито черепи, нито убити животни, нито намушкани с игли кукли.

— Значи Ти-Бърд е държал кости само в бърлогата си на Грийнлийф.

Върнах на място буркана, който оглеждах, и обърнах поглед към Слайдъл. С прилепналата си от дъжда коса и с мокрите дрехи приличаше на героя от „Черната лагуна“, който цял ден лежи на дивана и гледа телевизия. Честно казано и аз не изглеждах особено добре.

— Има логика в това — обадох се аз. — Никой не знае за мазето, там се е чувствал сигурен.

— Казаните са типични за това „пало“ нещо.

Не бях сигурна дали Слайдъл ми зададе въпрос или просто разсъждаваше на глас.

— Пало Майомби. Но според това, което Такийла ни разказа за Куерво, той по-скоро е бил някакъв домашен сантеро.

— Ако е безобиден, защо държи казани?

— В сантерия няма твърди правила.

— Какво значи това?

— Може би Ти-Бърд просто обича казани.

— И трупове на животни — Слайдъл подритна казана с върха на обувката си.

Той издрънча силно.

— Защо този е празен?

— Не знам.

— И къде, по дяволите, е Куерво?

— Може да е в Еквадор — предположих аз.

— Ако питаш мен, може да си остане там завинаги. Аз трябва да работя по случая на Клапек.

И е тези думи Слайдъл изчезна зад завесата.

Последвах го.

Навън дъждът беше поспрял и в момента валеше ситно, но непрекъснато. Телефонът на Слайдъл извъня, докато заключваше вратата на магазина.

— Да.

Дочух гласа, който му говореше нещо.

— Може ли да се вярва на хлапето?

Гласът продължи да говори.

— Заслужава си да си поизтъркаме обувките.

Да си поизтъркаме обувките? Едва се сдържах да не се разсмея.

След това Слайдъл предаде разговора ни с Такийла Фрийман и описа претърсването на Ботаника. Гласът отново заприказва нещо, този път по-дълго.

— Не, по дяволите — Слайдъл погледна към мен. — Да. И тя си има своите специални моменти.

Последва ново, още по-дълго изказване.

— Адресът валиден ли е?

Слайдъл отново хвърли поглед към мен. Не можех да си представя какво казва човекът от другата страна.

— Ти се заеми с Рик. Аз ще отскоча до Пайнвил. Ще се чуем по-късно следобед.

Гласът отсреща отново каза нещо.

— Разбрано.

Слайдъл затвори телефона.

— Риналди ли беше? — попитах аз.

Той кимна.

— Едно от приятелчетата на Клапек го видяло с някакъв мъж в нощта, когато изчезнал. По-възрастен, носел бейзболна шапка. Не бил от редовните клиенти. Хлапето казало на Риналди, че от вида му го побили тръпки.

— Какво значи това?

— Как, по дяволите, мога да знам? Спомняш ли си Рик Нелсън. Рокаджията, който загина в самолетна катастрофа през осемдесетте години.

— Участваше в сериала „Ози и Хариет“.

— Точно така. Спомняш ли си „Пътуващият мъж“ — онзи, дето имал мацки навсякъде по света. Фройлайн в Берлин, сеньорита в Мексико. Страхотна песен.

— Какво общо има Рик Нелсън със свидетеля на Риналди? — попитах бързо, страхувайки се, че Слайдъл може да почне да пее.

— Онова генийче казало, че мъжът, който си тръгнал с Клапек, приличал на Рик Нелсън с бейзболна шапка. Много умно, нали?

— Какво има в Пайнвил? — попитах отново.

Слайдъл се ухили и завъртя глава на една страна.

Никак не ми се играеха игрички, затова повторих жеста му.

— Риналди каза, че си добра.

— Така е — съгласих се веднага. — Какво има в Пайнвил?

— Ейса Фини — Слайдъл се усмихна широко. Между долните му десни предкътници имаше нещо зелено. — Името му излязло веднага, щом Риналди вкарал в системата отпечатъка, който му...

— Отпечатъкът от воська ли?

— Същият.

— Защо Фини е в системата? — почувствах се въодушевена от новината.

— Преди шест години е бил задържан за нарушаване на обществения ред в нетрезво състояние — обясни Слайдъл. — Глупакът решил, че да се изпикаеш на гроб е форма на изкуство.

— Кой е той?

— Някакъв компютърен гений. На двайсет и четири години е. Живее в Пайнвил, работи в дома си. Готова ли си да чуеш всичко?

Показах с жест, че нямам търпение.

— Фини има собствена уеб страница.

— Милиони хора по света имат собствени уеб страници.

— Милиони хора по света не твърдят, че са вещици.

— Искаш да кажеш сантеро? Като Куерво?

— Риналди каза „вещица“.

Нещата нещо не се връзваха. Сантерия няма нищо общо с вещиците.

— Сега ли тръгваме?

Слайдъл мълча толкова дълго, че бях сигурна, че ще ме отреже. Затова отговорът му ме изненада.

— Ще отидем само с една кола — каза той. — С моята.

Пайнвил е малко заспало градче, сгушено между Шарлот и границата с Южна Каролина. Също както Града на кралицата дължи съществуването си на пътища и реки. Във времето преди Колумб

единият път е минавал на запад, към племената Катауба, а другият е бил Великата пътека на търговията. Реките са Шугър Крийк и Литъл Шугър Крийк.

Ферми. Черкви. После железопътната линия минавала оттук. Фабрики се откривали и закривали. Единствената гордост на града е, че там се е родил Джеймс К. Полк — единайсетият президент на САЩ. Това е станало през 1795 година. Оттогава почти нищо не се е случило в градчето. През деветдесетте години беше построено ново околоръстно шосе, което превърна Пайнвил в един от кварталите-спални на Шарлот.

Къщата на Фини беше построена след прокарването на шосето, жълта на цвят, с черни капаци на прозорците. Хубава и спретната.

Пред нея беше паркиран тъмносин форд „фокус“. Двамата със Слайдъл слязохме от колата и тръгнахме по пътеката.

Верандата пред къщата беше от бетон, а входната врата — метална и боядисана в черно, също като капациите. В средата на вратата имаше малка скулптура — пеперуда, чиито крила бяха обвити в дантела.

Слайдъл натисна звънеца. Отвътре се чува приглушени звуци на арфа.

Изминаха няколко секунди.

Слайдъл отново натисна звънеца и този път го задържа.

Арфата прозвуча по-дълго.

Чухме някакъв шум, след това вратата се отвори.

Косата падаше над челото на Фини като вълна, която се блъска в брега. Над слепоочията му се виждаха следите от току-що прокарания гребен. Имаше дълги мигли и се усмихваше накриво като лошо момче. Мъжът приличаше на рок звезда и можеше да мине за красив, ако по кожата му нямаше ужасни белези от акне.

— Ти ли си Ейса Фини? — попита Слайдъл.

— Не ме интересува какво продавате, нищо няма да купя.

Без да се усмихва, Слайдъл му показва значката си. Фини я огледа внимателно.

— Какво искате?

— Да поговорим.

— Днес не е...

— Сега.

Фини внимателно направи крачка назад.

Двамата със Слайдъл влязохме в малко антре. Покритият с плочки под блестеше от чистота.

— Елате с мен.

Тръгнахме след Фини, минахме през бедно обзаведен хол, който очевидно служеше и за трапезария, и влязохме в кухнята в дъното на къщата. В центъра на помещението имаше маса, която имитираше дърво, и столове около нея. На масата имаше подложка и върху нея стояха половин бурканче кисело мляко и купичка с овесени ядки, от която стърчеше лъжица.

— Точно обядвах.

— Не искаме да ти пречим — каза Слайдъл.

Фини седна на стола си. Аз се настаних срещу него. Слайдъл остана прав. Това беше тактически ход при разпит — преимуществото на по-високия.

Фини потропваше с пръсти по масата. От нерви? Или се ядосваше, че Слайдъл излезе по-умен от него, като остана прав?

Слайдъл скръсти ръце, но не каза нищо. Още един тактически ход — мълчание.

Фини постави салфетката върху коленете си. Взе лъжицата. После я върна обратно в купата.

Огледах се наоколо. Кухнята блестеше от чистота. Върху плота беше поставено каменно хаванче с чукало в него. До тях имаше саксия с подправки, осветени от неонова лампа.

Над умивалника се виждаше изящна дърворезба, която представляваше гола мъжка фигура с рога, от лявата страна на мъжа имаше елен, а от дясната — бик. Около една от ръцете му беше увита змия с глава на овен.

Фини проследи погледа ми.

— Това е Цернун. Според келтите той е бащата на животните.

— Разкажи ни за него — гласът на Слайдъл беше леден.

— Цернун е съпругът на майката Земя.

— Ахъ.

— Той въплъщава мъжкия аспект на баланса в природата. На тази дърворезба той е изобразен заобиколен от елен, бик и змия — символи на плодородие, власт и мъжественост.

— Възбуждат ли те тези неща?

Фини отмести поглед към Слайдъл.

— Моля?

— Секс. Власт.

Фини започна да чопли бузата си.

— Какво искате да кажете?

— Сам ли живееш, Ейса?

Още един от триковете при разпит — смяна на темата.

— Да.

— Хубава къща.

Фини не отговори.

— Сигурно струва доста пари.

— Имам собствен бизнес. — От чесането бузата на Фини беше станала огненочервена. — Дизайнер съм на видеоигри. Освен това поддържам няколко уеб страници.

— Говори се, че твоята собствена е особено добра.

— Затова ли сте тук?

— Ти ни кажи.

Ноздрите на Фини потрепнаха.

— Все същото невежество и тесногърдие.

Слайдъл наклони глава на една страна.

— Вижте, това не е никаква тайна. Аз съм последовател на уика.

— Уика? — презрително изрече Слайдъл. — Като вещиците и последователите на дявола?

— Да, ние смятаме, че сме вещици. Но не сме сатанисти.

— Това много ме успокои.

— Уика е религията на новите езичници, нейните корени са далеч преди християнството. Почитаме един бог и една богиня. Спазваме осемте сабат в годината и есбат при пълнолуние. Живеем според строг етически кодекс.

— Той включва ли убийство?

Фини смръщи вежди.

— Уика включва специфични ритуали, магьосничество, билкарство, гадателство. Последователите на уика използват магиите само за постигането на нещо добро.

Слайдъл издаде някакъв звук, не се разбра какво искаше да каже.

— Както много други последователи на нетрадиционни религии, ние непрекъснато сме преследвани. Тормозят ни и физически, и

психически, стрелят по нас, дори е имало случаи на линчуване. В момента за това ли става въпрос? Отново ли ни преследвате?

— Аз задавам въпросите — гласът на Слайдъл беше леден. — Какво знаеш за мазето на Грийнлийф Авеню?

— Абсолютно нищо.

Наблюдавах дали Фини се опитва да се измъкне. Забелязах само възмущение.

— При теб има ли казани и мъртви пилета?

— При уика не се правят животински жертвоприношения.

— А човешки черепи?

— Никога не бихме използвали такова нещо.

— Познаваш ли мъж на име Ти-Бърд Куерво?

Като че ли в погледа на Фини се появи някакво напрежение.

— Той не е един от нас.

— Не те питах това.

— Може би съм чувал името.

— В каква връзка?

— Куерво е сантеро. Лечител.

— Заедно ли танцувате на лунна светлина?

Фини навири брадичка:

— Всъщност сантерия и уика нямат нищо общо.

— Отговори на въпроса ми.

— Не познавам този човек.

Стори ми се, че отново присви очи.

— Нали не се опитваш да ме излъжеш, Ейса?

— Не съм длъжен да стоя тук и да търпя тормоза ви. Знам си правата. „Детмер срещу Ландон^[1]“, 1985 година. Районният съд във Вирджиния признава, че уика е напълно законна религия и последователите ѝ могат да се ползват от всички права, предвидени в закона. Решението е потвърдено през 1986 година от Федералния апелативен съд. Трябва да свикнете с това, детектив. Ние сме признати от закона и никой не може да ни спре да изповядваме религията си.

В този момент чух мелодията на мобилния си телефон. Видях, че Кати се обажда. Станах, отидох в хола и затворих вратата.

— Здравей, Кати.

— Знам какво ще ми кажеш, мамо. Че не си спазвам обещанията. Права си, случвало се е да ти вържа тенекия. Но ме поканиха на един

страхотен пикник и, ако нямаш нищо против, много, ама наистина много бих искала да отида.

В първия момент не разбрах за какво ми говори. След това се сетих. Събота. Пазаруване.

— Няма проблем — говорех тихо, за да не ме чуят.

— Къде си?

— Хайде, върви, забавлявай се.

Гласовете стигаха до мен през затворената врата, този на Слайдъл звучеше грубо, а на Фини — обидено.

— Сигурна ли си?

О, да.

— Напълно.

Докато разговаряхме, огледах заглавията на книгите, подредени по дървените полици на стената. „Да достигнеш до ръба на кръга: посвещаване в ритуалите на уика“; „Живот в уика“; „Истинският езичник“; „Езическите пътеки“; „Земните тела и магическата им същност: съвременните езичници в търсене на общността“; „Съвременен американско сборище на вещици“; „Книга за магическите талисмани“; „Азбука на магиите“.

Две книги на долната полица привлякоха вниманието ми. „Сатанинска Библия“ и „Сатанинска вещица“ — и двете написани от Антон Ла Вей. Какво беше мястото на тези книги в цялата история?

— Чарли каза, че онази вечер си била върхът.

— Мм, да.

Погледът ми се спря върху статуетка на богиня с вдигнати ръце, каменна купа с кристали и кукла, направена от царевична шума. Чух леко потракване и вдигнах поглед. Там, на кука, забита в най-горния рафт на библиотеката, беше закачена миниатюрна керамична птичка, от която висяха конци с нанизани мидени черупки по тях.

Кати каза нещо, което мозъкът ми не възприе. Погледът ми остана закован върху един едва забележим предмет зад висящите раковини.

— Чао, мила. Забавлявай се.

Пуснах телефона в джоба си, придърпах един стол до библиотеката, качих се на него и протегнах ръка към най-горната полица.

[1] Ландон — римски папа — 913–914 г. (Б.пр.) ↑

19

Едва си поемах въздух, докато си повтарях наум някои подробности.

По мандибулата нямаше нито резци, нито кътни зъби. Мъдреците се бяха показали наполовина. По зъбите почти нямаше следи от износване. Костта беше здрава, с цвят на чай.

Всички детайли съответстваха на черепа от Грийнлийф Авеню.

Върнах се обратно в кухнята. Фини обясняваше как се създават сценарии за видеоигрите. Слайдъл гледаше така, сякаш току-що е погълнал нещо живо и много гадно.

Когато отворих вратата, и двамата обърнаха поглед към мен.

Без да кажа нито дума, поставих челюстта и двете книги на Ла Вей върху масата.

Фини ме изгледа и силно се изчерви.

— Имате ли заповед да претърсвате вещите ми?

— Всичко това беше поставено на видимо място на библиотеката — заявих аз.

— Ти ни покани да влезем — каза рязко Слайдъл. — Нямаме нужда от заповед за обиск. Тези книги твои ли са? — продължи той настоятелно.

— Опитвам се да погледна нещата от различни гледни точки.

— Сигурен съм, че е така.

— Ще я огледам обстойно — обещах аз. — Но съм сигурна, че това е липсващата долна челюст от черепа, който открихме в мазето на Ти-Бърд Куерво.

Фини отмести поглед от мен. Но не преди да забележа потрепването на долния му клепач.

— Така че, глупако, сега трябва да ни обясниш как челюстта се е озовала при теб, като се има предвид, че не познаваш Куерво и никога не си бил в онази стая на ужасите на Грийнлийф Авеню.

Фини вдигна поглед и видя страшната физиономия на Слайдъл.

— Знаеш ли какво си мисля в този момент? — Слайдъл продължи, без да изчака отговора му. — Мисля си, че ти и твоите приятели сте убили това хлапе на някое от извратените си сборища, след това сте скрили на сигурно място черепа и бедрените ѝ кости, за да си играете отвратителните игрички.

— Какво? Не.

Слайдъл се доближи до масата и се наведе над ухото на Фини, като че ли искаше да сподели с него нещо много лично.

— Загубен си, тъпако! — изсъска той.

— Не! — проплака Фини. Гласът му беше висок и писклив като на момиче, а не като на възрастен мъж. — Искам адвокат.

Слайдъл дръпна Фини, изправи го на крака, завъртя го и му закопча белезниците.

— Не се притеснявай. В този град има повече адвокати, отколкото крокодили в реката.

— Това е насилие.

Слайдъл прочете правата на Фини.

По пътя към града Фини седеше с наведена глава, свити рамене и ръце, закопчани зад гърба.

Слайдъл се обади на Риналди, разказа му за челюстта и за ареста на Фини и отложи срещата им за по-късно. Риналди му съобщи, че и неговото проучване дава добри резултати.

Помолих Слайдъл по пътя към управлението да ме остави до колата ми. При магазина на Куерво попаднахме на нещо твърде неприятно. Алисън Сталингз стоеше там, залепила чело на витрината. В ръката си стискаше дигитален фотоапарат „Никои“.

— И това ако не е прекрасна картинка!

Слайдъл бутна вратата с рамо, измъкна се от колата и тръгна с тежки стъпки по асфалта. Отворих прозореца си. Фини вдигна глава и започна любопитно да се озърта.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Проучване — ухили се Сталингз.

След това вдигна фотоапарата към Слайдъл и го снима.

Той се пресегна към апарата. Сталингз го вдигна нависоко, снима колата и го пхна в раницата си.

— Стой далече от колата и арестанта — изрева Слайдъл.

— Да вървим — извиках аз, съзнавайки, че вече беше твърде късно.

Сталингз се спусна право към колата, наведе се и впери поглед в задната седалка. Слайдъл я последва, беше станал червен като рак.

Преди да успея да реагирам, Фини се показа през отворения прозорец и се разкрещя:

— Аз съм Ейса Фини. Не съм направил нищо лошо. Нека хората знаят това. Това е религиозно гонение.

Натиснах копчето. Фини продължи да вика, докато прозорецът се затваряше.

— Аз съм жертва на полицейски произвол!

Дишайки тежко, Слайдъл се хвърли на шофьорската седалка и затръшна вратата.

— Млъквай!

Фини веднага замълча.

Слайдъл включи на скорост. Колата тръгна назад. Превключи скоростите и излетяхме от паркинга. Гумите вдигаха вода от локвите.

Докато Слайдъл предявяваше обвинение на Фини, аз отидох в лабораторията, за да се убедя, че челюстта наистина е взета от черепа, който открихме в казана. Рентгенови снимки. Биологичен профил. Състояние на костите. Съответствие на ставите. Измервания. Резултати от Фордиск 3.0. Всичко съвпадаше.

Когато приключих, извадих втория лъв кътник и го поставих в пликче. В случай на нужда можеше да се направи ДНК тест и да се сравни челюстта с черепа. Процедурата беше абсолютно безсмислена, освен ако юристите в съда не я изискаха. Нямаше никакво съмнение, че и черепът, и мандибулата са принадлежали на едно и също чернокожо момиче.

Оставаха два въпроса за разрешаване. Коя е била тя? Как част от нея се е озовала в казана, а друга — в къщата на Ейса Фини?

Когато пристигнах в полицейското управление, Фини беше в същата стая за разпит, където Кенет Роузбъро се беше потил вчера. Обвиненият беше използвал правото си на един телефонен разговор.

Със Слайдъл ядохме сандвичите си, докато изчакахме пристигането на адвокатата.

Той се появи точно когато погълзах последната хапка пуйка с чедър.

За малко да се задавя.

Чарли Хънт изглеждаше дори още по-добре от четвъртък вечер. Двуредното сако от мериносова вълна и кожени обувки швейцарски модел бяха заменили дънките и мокасините. Днес носеше куфарче. Освен това беше обул чорапи.

Чарли се представи първо на Слайдъл, след това и на мен.

За миг си стиснахме ръцете.

Слайдъл прочете обвинението — незаконно притежание на човешки останки. След това описа вещественото доказателство и поясни връзката между Фини и мазето на Куерво. За всеки случай спомена и възможна връзка с убийството на Джими Клапек.

— На какво се основава тази връзка? — попита Чарли.

— Слабост към книгите на Антон Ла Вей.

— Бих искал да поговоря десет минути насаме с клиента си.

— Той е особняк — изказа мнение Слайдъл.

— Такъв е и комедиантът Емо Филипс — отвърна Чарли. — Но това не значи, че е убиец.

Тримата се отправихме към стаята за разпит номер три.

— Нямам нищо против да наблюдавате — Чарли последователно ни изгледа право в очите. — Но няма да използвате микрофони.

Слайдъл сви рамене.

Чарли влезе в стаята. Ние със Слайдъл застанахме до стъклото, което пропускаше светлина само в едната посока.

Фини стоеше изправен. Мъжете се ръкуваха и след това седнаха. Докато говореше, Фини не спираше да жестикулира. През това време Чарли кимаше и си водеше бележки.

Осем минути по-късно Чарли дойде при нас.

— Клиентът ми има информация, която е готов да сподели с вас.

— Както и преди, Чарли се обърна и към двама ни.

Това определено ми харесваше.

— Идва му умът в главата — изкоментира Слайдъл.

— В замяна на това иска пълен имунитет срещу всичко, което има да каже.

— Този нещастник може да е убил дете.

— Кълне се, че не е наранил никого.

— Всички така казват.

— Вярваш ли му? — попитах аз.

Погледът на Чарли остана впит в мен много дълго време.

— Да — каза накрая той. — Вярвам му.

— Как се е озовала челюстта при него? — попита Слайдъл.

— Готов е да ви обясни всичко.

— Каква е връзката му с Куерво?

— Твърди, че никога не са се срещали.

— М-м-м... Да. А пък мен ще ме изберат за крал на модата.

— Това би се предавало по наследство — подхвърлих.

Слайдъл ме изгледа въпросително.

— Монархът не се избира чрез гласуване.

Чарли прокара ръка през устата си.

— Глупости на търкалета — Слайдъл отново се обърна към Чарли. — Ако момчето се разприказва, ще получи имунитет за челюстта и нищо повече. Ако даде достоверни показания в съда, ще получи имунитет по обвинението за притежаване на човешки останки. Аз обаче предполагам, че лъже. Ако открия, че по негова вина е паднал и един косъм от главата на някой, лошо му се пише.

— Така е справедливо — съгласи се Чарли.

— Ще направим и аудио — и видеозапис.

— Добре — съгласи се отново Чарли.

Тримата влязохме в стаята за разпит. Чарли седна до Фини. Ние със Слайдъл се разположихме срещу тях.

Слайдъл предупреди фини, че разговорът ни се записва.

Фини погледна към адвоката си. Чарли кимна и му каза, че може да започва.

— Гимназията за мен беше същински ад. Единственият ми приятел беше едно момиче на име Дона Скот. Самотна душа, също като мен. Отхвърлена от останалите. Някак си се подразбираше, че ние с Дона ще станем приятели, тъй като останалите ни съученици не искаха да контактуват с нас. Освен това и двамата обичахме компютърните игри. Повечето от времето си прекарвахме в интернет.

— Тази Дона Скот в Шарлот ли живее?

— Семейството ѝ се премести в Лос Анджелис през лятото, преди да завършим. Точно тогава ѝ хрумна онзи план. — Фини сведе поглед към треперещите си ръце. — Идеята ѝ дошла от играта „Grave Grab“. Доста е тъпа, но тя я харесваше, затова я играехме. Казано с две думи, играта беше да тичаш из едно гробище и да разкопаваш гробове, като в същото време внимаваш да не те убият зомбитата.

— Какъв беше планът на Дона? — попитах аз.

— Да откраднем нещо от някой гроб. Не си представях, че в действителност ще го направим, но реших, че ще е интересно да отидем до гробището. — Фини пое дълбоко въздух и шумно го издиша през носа си. — Дона си падаше по всичко, свързано с Готик модата. Аз — не, но обичах да си прекарвам времето с нея.

— Изпълнихте ли плана си? — попитах аз.

Фини кимна.

— Дона беше много въодушевена от това, че ще се мести, а аз се чувствах ужасно тъпо. Идеята ѝ беше да разделим поравно това, което ще откраднем. Тя ще задържи едната половина, а аз — другата. Знаете какво имам предвид. Когато хората пишат бележки или чертаят карти и после ги скъсват през средата, а след години се срещнат, да могат отново да съберат двете половини. Дона каза, че така ще останем духовно свързани.

— В кое гробище отидохте? — този път въпроса зададе Слайдъл.

— В гробището „Елмууд“.

— Кога?

— Преди седем години. През август.

— Разкажи ни за това.

— Дона избра „Елмууд“, защото там е погребан някакъв известен артист от каубойските филми.

— Рандолф Скот? — опитах се да отгатна.

— Да. Тъй като и нейната фамилия е Скот, тя реши, че ще е много готино, ако успеем да откраднем нещо от него.

Рандолф Скот беше мъж, бял, починал на осемдесет и девет годишна възраст. Това никак не съответстваше на профила на млада чернокожа жена.

— Успяхте ли? — попитах аз.

— Не. Срегнахме се вечерта и гледахме един късен филм, след това отидохме до „Елмууд“. Вратите бяха отворени. Дона носеше

фенерчета. Аз носех един железен лост.

Фини хвърли бърз поглед към адвокатата си. Чарли кимна.

— Опитвахме се да намерим гроба на Скот, но не успяхме. В крайна сметка се озовахме пред една гробница в съвсем друга част на гробището, където няма красиви богаташки гробове. Решихме, че там никой няма да ни забележи. Халките на катинара бяха ръждясали. Трябваше само да ги напъна няколко пъти с лоста.

— Там някъде имаше ли изписано име? — попитах аз.

— Не си спомням. Беше тъмно. Както и да е, влязохме вътре, отворихме един ковчег, грабнахме черепа, заедно с долната челюст, както и някакви други кости, и избягахме. Честно казано, направо бях откачил тогава, исках само да си тръгнем по-бързо. Дона каза, че съм бълзльо. А тя беше като побъркана.

— Ако съм те разбрал правилно, искаш да кажеш, че ти си задържал челюстта, а Дона — останалата част?

Фини кимна в отговор на въпроса на Слайдъл.

— Как тогава костите са попаднали при Куерво?

— Не знам.

— Знаеш ли къде можем да открием Дона?

— Не. Веднага след тази случка семейството ѝ се премести. Тя обеща, че ще пише или ще се обади, но така и не го направи.

— Искаш да кажеш, че след това никога вече не си я виждал и не си разговарял с нея?

Фини мрачно поклати глава.

— Как се казва баща ѝ?

— Бърч. Бърч Александър Скот.

Слайдъл си записа името. Подчерта го два пъти.

— Нещо друго има ли?

— Не.

В малкото помещение настъпи тишина. Фини заговори отново:

— Вижте, бях много объркано хлапе. Преди четири години открих уика. За първи път ме приеха. Хората ме харесват такъв, какъвто съм. Много се промених оттогава.

— Разбира се каза Слайдъл. — Станал си заклет евангелист като Били Греъм.

— Уика е религия, в центъра на която стои Земята. Ние вярваме в една богиня и един бог.

— А къде е мястото на Луцифер във всичко това?

— Тъй като вярваме в нещо по-различно от традиционната юдейско-християнска теология, невежите хора мислят, че почитаме Сатаната. Ако Бог въплъщава в себе си всичко добро, то трябва да има нещо, което да е олицетворение на всичко зло. Сатаната. Но ние, последователите на уика, не мислим така.

— Значи казвате, че дяволът не съществува?

Фини се поколеба и започна внимателно да подбира думите си.

— Уика съзнава, че природата е изградена от противоположности и че това противопоставяне е част от всеки един от нас. В съзнанието на всеки човек има и добро, и лошо. Вярваме, че в способностите на човек е да се издигне над разрушителните инстинкти, да вкара негативната си енергия в положителни мисли и действия и да разграничава нормалните хора от изнасилвачите, масовите убийци и другите социопати.

— И използвате магия, за да се възвисите, така ли? — в гласа на Слайдъл прозвуча заплаха.

— При уика магията се разглежда като религиозна практика.

— И при тази религиозна практика изрязвате символи в плътта на труповете?

— Вече ви казах. Последователите на уика не използват магия, която би унищожила или експлоатирала някого. Ние на никого не вредим. Защо ми задавате такъв въпрос?

Слайдъл описа трупа на Джими Клапек.

— И вие смятате, че аз съм убил това момче?

Слайдъл впи поглед във Фини.

— Когато бях на седемнайсет, ограбих един гроб. Веднъж ме задържаха за това, че се облекчих на публично място. Две тъпи шеги. Това е.

Слайдъл не отмести погледа си.

Фини погледна първо към Слайдъл, после към Чарли и накрая към мен.

— Трябва да ми повярвате.

— Честно казано, хлапе, не вярвам на нито една дума от това, което ни каза.

— Проверете го — Фини беше готов да се разплаче. — Намерете Дона. Говорете с нея.

— Бъди абсолютно сигурен, че ще го направим.

Решихме малко да си починем. Или поне Фини си почиваше през това време. Тъй като предполагаемото ограбване на гроб беше станало през 1999 година, данни за него имаше в компютъра на полицейското управление на Шарлот-Мекленбург. Използвахме годината и „Елмууд“ като ключови думи и след минути докладът беше пред очите ни.

През нощта на трети август неизвестно лице/лица незаконно е проникнало в гробница 109, която се намира в гробището „Елмууд“. Дежурният офицер разговаря с господин Алън Бъркхед, началник на администрацията на гробището. Господин Бъркхед заяви, че когато е пристигнал в гробището в седем часа и двацет минути на четвърти август, е открил, че гробница 109 е била разбита. Господин Бъркхед смята, че когато предишния ден е напуснал работата си в осемнайсет часа, гробницата е била в добро състояние. След като са влезли в нея, похитителите са отворили ковчега и са осквернили останките на Съзън Клоувър Редмон, като са взели черепа ѝ със себе си. Съдебномедицинският следовател беше уведомен за случая, но отказа да дойде, за да провери дали от ковчега не са били взети и други кости. По времето на инцидента гробището е било затворено и няма очевидци на случилото се. Регистрите показват, че гробницата е на името на Маршал Дж. Редмон (починал). Открихме член на фамилията Редмон — Томас Лорънс Редмон, който живее в Спрингфийлд, Охайо. Томас Редмон беше уведомен за случилото се и ще бъде държан в течение на събитията. Моля случаят да остане отворен за по-нататъшно разследване.

Прегледах набързо останалата част от информацията: *дежурен офицер: Уейд Дж. Хюлет. Адрес: 600, „Четвърта“.* *Пострадали: Гробище „Елмууд“: Маршал Дж. Редмон. Откраднати вещи: човешки череп и долна челюст.*

Слайдъл поясни, че сега Хюлет работи в отдела в Йистуей. Обади се по телефона и му казаха да изчака. След няколко секунди Хюлет отговори. Слайдъл включи високоговорителя.

— Да, спомням си. Нахлуване с взлом в „Елмууд“. Останало е в съзнанието ми, защото е единственото ограбване на гроб, което съм разследвал. Случаят не стигна доникъде.

— Имаш ли някакви предположения?

— Вероятно са го направили хлапета. Същата седмица заловихме извършителя на двойно убийство, така че тази проява на вандализъм не беше най-важното нещо по онова време. Нямаше никакви следи, нищо, с което да се захванем. Местните членове на фамилията Редмон бяха или измрели, или се бяха преместили. Съобщихме на единствения роднина, който тогава живееше в друг щат и хич не му пукаше за случилото се. В крайна сметка реших да изчакам и да видя дали черепът няма да се появи отнякъде.

— Появи ли се?

— Не.

Скочих от стола си.

— Защо съдебномедицинският следовател не е направил оглед на място?

— Попита ме какво е мнението ми. Казах, че според мен не е пипано нищо друго в или около ковчегата. Той обеща да се свърже с роднината от Охайо.

— И?

— Томас Редмон казал: „Затворете ковчегата и ми се обадете, ако откриете главата“.

— Колко хуманно от негова страна — обади се Слайдъл.

— Редмон никога не е идвал в Шарлот, не познава този клон на фамилията и нямаше никаква представа кой лежи в гробницата.

— Проверихте ли какво е записано в гробищните регистри за Съюзън Редмон? — попитах аз.

— Да. Нямаше много информация. Само името, мястото, където е погребана, и датата. Очевидно последният ковчег е бил неин.

— Кога е била погребана.

— През 1967.

— Колко души още са положени в тази гробница?

— Четирима.

— Нито един от другите ковчези ли не беше осквернен?

— Поне така ми се стори. Но не бяха в особено добро състояние.

Слайдъл благодари на Хюлет и прекъсна връзката. За няколко секунди задържа слушалката в ръка. След това се обърна към мен:

— Какво мислиш?

— Мисля, че Фини лъже за Куерво. Може би и за Клапек.

— Какво ще кажеш да посетим гробището?

„Елмууд“ не е най-старото гробище в Шарлот. Най-старото е „Сетлърз“. Намира се на „Пета“, между „Поплар“ и „Чърч“. Гробището „Сетлърз“ е пълно с герои от Войната за независимост. Там са погребани още и хората, подписали Мекленбургската декларация за независимост, както и богатите граждани и адвентистите, пристигнали тук след войната.

Гробището „Елмууд“ е сравнително ново. Открито е през 1853 година, а първото погребение е извършено две години по-късно. Както е отбелязано в документите, това е било детето на някой си Уилям Бийти. По онова време регистрите не са се водели съвсем точно.

За известно време там не са били извършвани много погребения. Продажбите на парцели са нараснали в края на века, тъй като с откриването на текстилните фабрики населението се е увеличило. Последният парцел е бил продаден през 1947 година.

Още от самото си начало това място е било предназначено да обслужва както мъртвите, така и хората, които водят активен начин на живот. И до днес „Елмууд“ си остава популярно място за кросове, разходки и неделни пикници. Но неговите стотици акра не предлагат само сенчести поляни и прекрасни азалии. Паметниците и подредбата на гробището отразяват промените, настъпили в американския Юг.

Също както в Галия навремето, *omnis divisa in partes tres*^[11]: „Елмууд“ — за белите, „Пайнууд“ — за черните и „Потърс Фийлд“ — за бедните, които не са могли да си купят парцел. Разбира се, те са били само бели.

Няма път, който да свързва „Елмууд“ с „Пайнууд“ и до „Пайнууд“ не може да се стигне през главния вход на „Елмууд“. Улица „Шеста“ — за белите, „Девета“ — за черните. Някъде през трийсетте е била издигната ограда, за да бъдат хората сигурни, че труповете,

разделени по расов принцип, както и техните посетители, никога няма да влязат в контакт едни с други.

Точно така. По онова време чернокожите американци е трябвало не само да работят, да се хранят, да пазаруват и да пътуват в определените за тях автобуси, но и да погребват близките си в оградени за целта места.

Години по-късно, въпреки че дискриминацията при продажбата на гробищни парцели беше премахната, оградата си остана. Най-после, през 1969 година, в резултат на кампания, водена от Фред Александър — първия черен общински съветник в Шарлот, старата разделителна линия беше премахната.

Днес всички са погребвани в едно и също гробище.

Преди да излезем от управлението, Слайдъл набра номера на Томас Редмон, който Хюлет му даде. Колкото и да е невероятно, мъжът вдигна телефона.

— Направете каквото е необходимо — каза Редмон. — Но, ако е възможно, направете го на място.

Очевидно той не беше от хората, които биха искали да разбудят духовете на мъртвите.

Освен това Слайдъл позвъни на телефона на Алън Бъркхед. Той все още отговаряше за „Елмууд“ и се съгласи да се срещне с нас.

Хюлет. Редмон. Бъркхед. Три от три. Днес наистина бяхме късметлии.

Бъркхед беше висок, с бяла коса и осанка на генерал. Когато спряхме пред вратата на гробището на „Шеста“, той ни чакаше с метален лост в едната ръка и чадър в другата. Беше заваляло отново — ситен, слаб дъждец. Тежките сиви облаци обаче бяха готови да се излеят над главите ни всеки момент.

Слайдъл набързо разказа на Бъркхед за какво става въпрос и след това влязохме в гробището. Дъждът ритмично барабанеше по козирката на шапката ми и по раницата, праметната през рамо.

Някои хора смятат, че тишината е празно пространство, което трябва да се запълни. Бъркхед беше един от тях. Или може би просто се гордееше с малкото си кралство. Докато се движехме, той непрекъснато ни обясняваше разни неща.

— „Елмууд“ е истинска културна енциклопедия. Тук са погребани най-бедните и най-богатите хора на Шарлот. Ветерани от

гражданската война лежат редом с роби.

Не и в района, в който се намираме в момента, помислих си аз, като видях надгробните обелиски в неокласически стил, масивните гробници, приличащите на храмови семейни крипти, украсени с прекрасно изваяни гранитни и мраморни паметници.

Докато вървахме, Бъркхед сочеше с лоста в различни посоки. Приличаше на екскурзовод, който показва гробниците на фараоните в некропола в Тива.

— Едуард Дилуърт Лата, предприемач. С. С. Макнич — бивш кмет.

Над нас се издигаха огромни дървета, листата им блестяха, а стволовете им бяха потъмнели от влагата. Под тях растяха кипариси, чемшир и цъфнали храсти. Надгробните паметници се простираха чак до хоризонта, сиви и тъжни под непрестанния дъжд. Минахме покрай един паметник на пожарникарите, покрай малка къщичка, направена от камък и дърво, покрай мемориал на воините от армията на Конфедерацията. Забелязах най-често срещаните гробищни символи — агнета и херувими за децата, цъфнали рози за онези, които са починали млади, кръстове за православните християни, компас и квадрат за масоните.

В един момент Бъркхед спря пред надгробен паметник, на който беше гравирани слон. Тържествено прочете надписа на глас:

— Издигнат от членовете на цирка на Джон Робинсън, в памет на Джон Кинг, убит в Шарлот, Северна Каролина, на двацет и втори септември хиляда осемстотин и осемдесета година от слона Чийф. Нека душата му почива в мир.

— Наистина ли? — изсумтя Слайдъл.

— О, да. Животното притиснало нещастния човечец до един вагон и го смачкало. Тогава този инцидент предизвикал много вълнения.

Погледът ми попадна върху женска мраморна статуя, няколко гроба по-нататък. Порази ме трогателната ѝ поза. Приближих се да я разгледам.

Жената беше клекнала, подпряла глава на една ръка, а другата беше отпусната надолу, стискаща букет рози. Детайлите по дрехите и косата ѝ бяха изработени много майсторски.

Прочетох надписа: Мери Норкот Ландън, починала през 1919 година. Била е на двајсет и четири години. Паметникът е бил издигнат от съпруга ѝ, Едуин Томас Канслър.

Пред очите ми изплува черепът, който сега се намираше в лабораторията. Наистина ли принадлежеше на Съзън Клоувър Редмон?

Мери е била съпруга на Едуин. Починала е толкова млада. Какво нещастие беше причинило преждевременната ѝ смърт? Какво беше сложило край на щастието, на мъките, на надеждите или страховете ѝ?

Дали скърбящите родители са положили с любов ковчега ѝ в гробницата? Дали са си спомняли как като малка е оцветявала книжки с картинки и се е качвала в училищния автобус с чисто нова кутия за обяд в ръка? Плакали ли са, покрусени от мисълта, че тя никога няма да осъществи мечтите си?

А може би най-много за нея е страдал съпругът ѝ? Или братята и сестрите ѝ?

Гласът на Слайдъл сложи край на разсъжденията ми:

— Ей, докторе, идваш ли?

Настигнах ги.

По-нататък, в източната част на гробището, редиците на гробовете се изправяха като на дъска за шахмат. Дъждът се засили. Този път бях с непромокаемо униформено яке. Грешка. Под тънкия найлон не ми беше нито топло, нито сухо.

Най-накрая влязохме в една доста по-скромна част на гробището. Дърветата бяха все така стари и величествени, но цялостният пейзаж беше някак по-близък до природата. Предположих, че сме пресекли границата, където някога се е издигала стената.

Бъркхед продължи да се вживява в ролята си на екскурзовод.

— Томас Х. Ломакс, епископ от африканската методистка епископална църква. Сизър Блейк, глава на древния египетско-арабски орден и водач на негрите масони през двајсетте години на миналия век.

Най-голямата забележителност в тази част на гробището беше една ниска постройка, изградена от червени и жълти тухли, с малка кула отпред. Издадените тухли образуваха декоративни мотиви с формата на диамант и изписваха името СМИТ над дървената врата.

— У. У. Смит, първият чернокож архитект в Шарлот — поясни Бъркхед. — Според мен гробницата на господин Смит е много показателна, защото е издържана изцяло в стила на неговите тухлени постройки.

— Колко мъртъвци има тук? — попита Слайдъл.

— Приблизително петдесет хиляди — Бъркхед явно не одобряваше начина, по който Слайдъл зададе въпроса си.

— Идеално място да снимаш филм за зомбита.

Бъркхед се направи, че не чу забележката, и посочи с лоста, който държеше в ръка.

— Ето там беше извършен онзи вандалски акт.

Заведе ни до малък бетонен куб, който се намираше сред половин дузина други гробове, на които беше изписано името Редмон. Същото име можеше да се види и над входа на гробницата.

Бъркхед ми подаде лоста, затвори чадъра си и го подпря на стената на гробницата. След това извади един ключ и започна да отключва катинара, който висеше на нивото на раменете ми от дясната страна на вратата.

Забелязах, че е по-лъскав и не така ръждясал като пироните и халките, забити в дървото. До него в касата на вратата се виждаха дълбоки следи.

След като отвори катинара, Бъркхед го пусна в джоба си заедно с ключа и бутна вратата с една ръка. Тя се отвори с изскърцване, достойно за холивудски филм.

И тримата едновременно извадихме фенерчетата си и ги включихме.

Бъркхед влезе пръв. Аз го последвах. Слайдъл остана последен.

Миризмата вътре беше силна и тежка. Миришеше на земя, стари тухли, прогнило дърво и изгнил плат. На молци, урина на плъхове, влага и плесен.

И на тежкия дъх на Слайдъл. Пространството беше толкова малко, че стояхме притиснати един до друг.

На светлината на фенерчетата, точно пред нас и вляво от вратата, видяхме вградени рафтове. На всеки от тях беше поставен прост дървен ковчег. Лошо, ако целта ти е да устоиш на времето и да останеш в историята. Чудесно, ако искаш по-бързо да се върнеш към

земята, от която си произлязъл. Всички ковчези изглеждаха така, сякаш бяха минали през трошачка.

Без да каже нито дума, Бъркхед извади един пресниман документ и пристъпи към рафтовете срещу вратата. По стената заиграха сенки, докато той поглеждаше към листа хартия, после към най-горния ковчег, а след това и към по-долния.

Знам какво правеше.

Мъртвите не винаги остават на местата си. Веднъж при ексхумация се случи така, че дядото се оказа три гроба встрани от този, в който се предполагаше, че е бил погребан. В друг случай, според документите, трупът, който търсехме, трябваше да е в последния ковчег вляво, а той се оказа във втория от горе на долу, вдясно.

Правилото в такива случаи е следното: направи всичко необходимо, за да си сигурен, че това е трупът, който търсиш.

Като знаех колко неясни са регистрите на старите гробища, предположих, че в момента Бъркхед сравнява снимки или кратки описания с това, което вижда в действителност — стила на ковчеза, декоративните елементи, вида на дръжките. Като се има предвид колко стари бяха ковчезите, много се съмнявах, че серийните номера и етикетите на производителите се четат.

След като се убеди, че е открил търсения ковчег, Бъркхед каза:

— Това са тленните останки на Мери Елинор Пиърси Редмон и Джонатан Ревелейшън Редмон. Джонатан е починал през 1937 година, а Мери — през 1948.

Бъркхед се премести до стената вляво и повтори процедурата. Както и преди, това му отне няколко минути.

— Най-отгоре е положен трупът на Уилям Бостън Редмон, погребан на 19 февруари 1959 година.

Свободната ръка на Бъркхед се премести към по-долния ковчег.

— Този ковчег е бил осквернен преди седем години. Сюзън Клоувър Редмон е погребана на 24 април 1967 година.

Също като останалите роднини и Сюзън беше положена във вечността в дървен ковчег. Страните и капакът му бяха хлътнали и по-голямата част от дървото лежеше върху парче шперплат, поставено между ковчеза и рафта.

От лявата страна на капака имаше пукнатина, дълга поне петдесет сантиметра. Отгоре някой беше заковал дървени летвички.

— Господин Редмон отказа да купи нов ковчег. Направихме, каквото можахме, за да поправим капака.

Бъркхед се обърна към мен:

— Тук ли ще огледате трупа?

— Такава е молбата на господин Редмон. Но може да се наложи да взема проби и да ги занеса в съдебномедицинската лаборатория за потвърждаване.

— Както желаете. За съжаление някъде през годините сме загубили ключа на ковчега.

Бъркхед пристъпи към единия край на рафта и направи знак на Слайдъл.

— Внимателно, детектив. Останките вече не тежат много.

Двамата мъже издърпаха напред шперплата и го поставиха на земята. Ковчегът изпълни цялото празно пространство, така че бяхме принудени да се отдръпнем до стената.

Беше толкова тясно, че едва можех да се завъртя. Успях някак да отворя куфарчето си и да извадя прожектор, лупа, формуляр, химикалка и отвертка.

Бъркхед се отдръпна в най-източния ъгъл и оттам ме наблюдаваше, приведен напред. Слайдъл застана на вратата, беше поставил кърпичка пред устата си.

Поставих маска на лицето си, клекнах до ковчега и започнах да отварям капака.

Пироните излязоха лесно.

[1] *omnis divisa in partes tres* (лат.) — всичко се дели на три части (Б.пр.) ↑

21

Ние южняците не бдим над мъртъвците веднага след смъртта им. Предпочитаме да се сбогуваме с тях непосредствено преди погребението. Според мен в това има много здрав разум. Кръвта от трупа е извадена, той е напарфюмиран и напълнен с восък, така че никога няма да ви изненада — да се изправи и да започне да се протяга. Но едновременно с това е положен пред вас, за да можете за последно да се простите с него.

За да стане по-лесно това последно прощаване с мъртвия, капациите на ковчезите са направени така, че да може да се отвори само горната им част. Фини и приятелката му се бяха възползвали от това и бяха откъртили само горните панти на ковчега.

Така са могли набързо да грабнат нещо и да избягат в нощта. На мен обаче ми трябваше достъп до цялото тяло.

Благодарение на този акт на вандализъм и на естествените процеси на разрушаване целият капак на ковчега на Съюзън беше хлътнал навътре. От опит знаех, че трябва да го отворим на части.

След като откъртих летвите, с които Бъркхед се беше опитал да го поправи, отстраних проядените от времето краища на капака. След това, също като Фини, натиснах с лоста.

Бъркхед и Слайдъл ми помагаха, като махаха дървените и металните части и ги слагаха по и без това ограниченото пространство на пода. Миризмата ни обгърна. Беше смесица от плесен и гниlost. Усетих, че ме побиват тръпки. Настръгнах.

Час по-късно ковчегът вече беше отворен.

Останките лежах скрити под разпръснати остатъци от драпериите и кадифето, с което е бил подплатен ковчегът. Всичко това беше покрито с бяло, подобно на лишей вещество.

След като направих снимки, си сложих ръкавиците. Притесняваше ме преценката на Хюлет, че нищо, освен главата, не е липсвало от ковчега. Ако това се окажеше вярно, откъде се бяха взели

бедрените кости, които намерих в казана на Куерво? Не споделих притеснението си с останалите.

Трябваша ми само няколко минути, за да отстраня драпериите на ковчега от горната част на тялото. Слайдъл и Бъркхед ме наблюдаваха и от време на време коментираха нещо.

Вероятно Сюзън Редмон е била погребана в синя копринена рокля. Сега избелелият плат обгръщаше гърдния ѝ кош и костите на ръцете ѝ. Приличаше на изсъхнала хартия от кухненска ролка. По възглавницата, където е била положена главата, имаше полепнали косми. Между дългите черни кичури забелязах една капачка за очи, поставена от човека, подготвил погребението, и три резеца.

По възглавницата нямаше нищо друго. Нямаше глава. Нямаше челюст.

Погледнах към Слайдъл. Той вдигна палците си нагоре.

Събрах проба от косата, след това взех и резците.

— Това зъби ли са? — обади се Слайдъл.

Кимнах.

— Разполагате ли със зъболекарския ѝ картон? — попита Бъркхед.

— Не. Но мога да проверя дали съвпадат с алвеолите и след това да ги сравня с кътниците и предкътниците, които все още си стоят на мястото.

Прибрах зъбите и косата и продължих с огледа.

Горната част на роклята на Сюзън беше разкъсана. През процепа видях хлътналия гърден кош, който лежеше върху гърдните прешлени. Над пожълтялата дантелена яка на роклята лежах разпръснати три шийни прешлена. Между мръсната подплата на ковчега и ръба на възглавницата забелязах още четири прешлена.

Съвсем внимателно магнах драпериите и открих долната част на тялото.

От маншетите на ръкавите на роклята се подаваха краищата на лъчевата и лакътната кост. Пръстите на ръката бяха заплетени между гънките на полата ѝ вдясно, до гърдния кош.

Роклята беше дълга до глезените и плътно прилепваше по костите на краката. Под подгъва се подаваха краищата на големия и малкия пищял. Костите на стъпалата лежах в почти анатомична позиция.

— Всичко е кафяво като черепа от Грийнлийф — отбеляза Слайдъл.

— Така е — съгласих се аз.

Скелетът беше потъмнял и придобил цвят на силен чай.

— Какво е това? — Слайдъл посочи с пръст разпръснатите кости на ръката.

— Карпални, метакарпални кости и фаланги, но са разместени. Вероятно, когато е била погребана, ръцете ѝ са били скръстени на гърдите или на корема.

Докато режех и дърпах разлагащия се плат, си представих как Дона, добила смелост от адреналина, е завряла ръка в закритата долна част на ковчега, как пръстите ѝ трескаво са опипвали наоколо, как е грабнала нещо и е хукнала навън.

— Кръстосаните ръце е най-често срещаната поза при погребения. Независимо дали са на гърдите, или на корема. Много често в ръцете на починалите се поставя някакъв любим техен предмет.

Бъркхед говореше само за да каже нещо. Нито аз, нито Слайдъл го слушахме. И двамата бяхме съсредоточени върху крехката коприна, която покриваше краката на Сюзън.

Щракнах още два пъти с ножицата, след това дръпнах остатъка от полата на роклята ѝ.

Между таза и коленете на Сюзън лежеше една самотна капачка на коляно.

— Значи Хюлет е прецакал нещата — обобщи Слайдъл.

— И двете бедрени кости липсват! — Не се и опитах да прикрия облекчението си.

— Ще въртя Фини на шиш, докато разбере какво точно е станало. Същото ще се случи и на лудата му приятелка. Свършихме ли тук?

— Не, не сме свършили тук — срязах го аз.

— Сега какво ще правим? — Слайдъл очевидно вече мислеше как да издири Дона Скот.

— Сега ще проверя дали този скелет съвпада с черепа и бедрените кости, които открихме в казана на Куерво.

— Трябва да се обадя по телефона.

Слайдъл се завъртя и излезе от гробницата. След секунди гласът му достигна до мен.

Разтворих разрязаните краища на горната част на роклята, вдигнах дясната ключица, почистих я и огледах медиалния ѝ край. Той беше почти сраснал, което означаваше, че скелетът е на млад човек, починал на не по-малко от шестнайсет години.

Взех в ръце лявата ключица и я огледах. Изводът беше съвсем същият.

Записвах някои неща във формуляра, когато Слайдъл се появи отново.

— Попитах Риналди какви са резултатите от запитването към полицейското управление в Лос Анджелис, което направих точно преди да дойдем тук. За Дона Скот и нейното татенце Бърч.

— Мислех, че Риналди провежда разследване в НоДа.

— Мъжките проститутки са се изпокрили. В момента е в управлението. Възнамерява да отиде пак там, но по тъмно, когато и те се появят.

Продължих анализа си, извадих и огледах дясната половина на тазовите кости. Формата ѝ беше типично женска. По лонното съчленение имаше дълбоки хоризонтални ръбове и бразди, а тънкият гребен на костта беше в процес на срастване с горния ръб на бедрената кост.

Отбелязах всичко това във формуляра. След това взех в ръка лявата половина на тазовите кости. По ръбовете и по повърхността на съчленяването се беше натрупал адипоцир — ронливо вещество, приличащо на сапун. Отне ми десет минути да го почистя, но установих, че характеристиките съвпадат с тези на дясната половина.

И това отбелязах във формуляра.

Тъкмо оглеждах краищата на ребрата, когато телефонът на Слайдъл иззвъня и наруши тишината. Той го измъкна от калъфчето на бедрото си и побърза да излезе навън. Както и преди, дочувах гласа му през отворената врата, но не можех да различа отделните думи.

Вторият разговор продължи по-дълго от първия. Връщах прешлените на мястото им, когато той отново влезе в гробницата.

— Риналди е получил отговор от полицейското управление на Лос Анджелис.

— Много бързо са отговорили — учудих се аз.

— Компютрите са прекрасно нещо, не си ли съгласна с мен?

Бъркхед стоеше неподвижно. Очевидно слушаше какво си говорим.

— Бърч Александър Скот е купил къща на Лонг Бийч през февруари 2001 година. През лятото се е преместил да живее там с жена си Анабел и с двете си дъщери — Дона и Трейси.

— Това съвпада с разказа на Фини — отбелязах аз.

— Обаче нещата не са се развили точно така, както Бърч си ги е представял. Две години след като се преселили там, той получил масиран инфаркт и починал. Жена му все още си живее в къщата.

— А какво е станало с Дона?

— Както винаги при нея нещата са доста неясни. През 2002 година се е записала във Факултета по кинематографични изкуства в университета на Южна Калифорния. — Слайдъл съобщи този факт с голяма доза присмех в гласа. — През 2004 напуснала, за да се омъжи за Хърб Розенбърг, който тогава е бил на четирийсет и седем години. Някога чувала ли си името му?

Поклатих глава.

— Той е някакъв много важен продуцент на свободна практика. Бракът им продължил две години. Сега Дона Скот-Розенбърг живее в Санта Моника. От юли прави проучвания за телевизионен сериал.

— Риналди открил ли е телефонния ѝ номер?

— О, да — Слайдъл размаха телефона си и изчезна отново.

— Коя е Дона Скот? — попита Бъркхед.

— Може би има нещо общо с оскверняването на тази гробница.

Прегледах една по една дългите кости.

Когато най-последно се изправих на краката си, вратът и раменете ме боляха ужасно.

Ключици. Таз. Ребра. Дълги кости. Всички отличителни белези показваха, че смъртта е настъпила във възрастта между петнайсет и осемнайсет години.

Възраст. Пол. Височина. Здравина. Оцветяване. Състояние на костите.

В казана на Куерво имаше останки от чернокожа жена, починала, преди да е навършила дваайсет години. Чернокожа жена, на която сега липсваха черепът, челюстта и бедрените кости.

Очевидно Сюзън Редмон беше момичето от казана.

Когато си тръгнахме от „Елмууд“, навън вече бе паднала нощ. Плътни облаци закриваха луната и звездите. На фона на тъмното небе се очертаваха още по-тъмните силуети на дърветата и надгробните камъни. Студеният дъжд продължаваше да вали и легиони дървесни жаби се надвикваха с армии скакалци. А може би бяха щурци. Няма значение. Шумът, който издаваха, беше наистина впечатляващ.

Бъркхед заяви, че е негово задължение да затвори ковчега и да заключи гробницата. Аз му обещах да върна челюстта, взета от Фини, както и черепа, и бедрените кости, намерени в казана, веднага щом шефът ми се увери, че това в действителност са изчезналите части на Съюзън Редмон. Той обеща, че ще се постарее да убеди братовчеда Томас да се бръкне за нов ковчег.

Слайдъл беше неспокоен и раздражителен. Въпреки че беше оставил няколко съобщения, Дона Скот-Розенбърг не му се беше обадила.

Докато си закопчавах колана в колата, Слайдъл отново се обади на Риналди.

Погледнах часовника си. Девет и петнайсет. Денят се беше оказал много дълъг и изморителен. Не бях хапвала нищо след сандвича с пуйка и чедър, който изядох в управлението.

Отпуснах се назад, затворих очи и започнах да разтривам слепоочията си.

— Мацката изобщо не се е забързала да ми се обади. Ще изчакам до сутринта и след това ще я попитисна. Сега да се съсредоточим върху случая с Клапек. Има ли нещо ново?

Риналди отговори нещо. От думите на Слайдъл можех да си направя извода, че отново е отишъл в НоДа.

— Така ли? Може ли да се вярва на думите му?

Риналди отвърна нещо.

— И е готов да се разприказва?

Слайдъл отново замълча и се заслуша.

— Ще се видим в десет.

И Слайдъл затвори мобилния си телефон.

Пътувахме в мълчание. След това той проговори:

— Да приключваме ли за днес, докторе?

— Какво става при Риналди? — измърморих аз.

— Момчето е готово да сподели някаква информация за мъжа, който приличал на Рик Нелсън. — Слайдъл спря. — Знаеш ли какво му харесвам на Нелсън. Косата. Има коса като на истинско шотландско пони.

— Какво разправя хлапето? — опитах се да върна Слайдъл на темата.

— Казва, че мъжът бил със среден ръст и тегло, бял, обличал се консервативно и бил доста мълчалив. Казва, че е обслужвал Рики, докато онзи не го е пребил жестоко.

Отворих очи.

— Искаш да кажеш, че мъжът е склонен към насилие?

— Хлапето твърди, че онзи добре го е подредил.

— Кога е станало това?

— През юни. Когато отказал да го обслужва, Клапек е започнал да го прави вместо него.

— Нещо друго?

— Казва, че разполага с някаква информация, но тя не е безплатна. Това вече е новост. Риналди ще се срещне с него в десет часа.

— Къде?

— В някакъв мексикански ресторант на „Норт Дейвидсън“. Ще проявя малко самоинициатива и ще спра наблизко. Ако искаш, ще те откарам обратно до колата ти.

В този момент червата ми изкъркориха.

— Не — отвърнах. — По-добре ме почерпи една енчилада^[1]

„Кабо Фиш Тако“ се намира на ъгъла на „Трийсет и шеста“ и „Норт Дейвидсън“ и е доста приличен мексикански ресторант.

Слайдъл паркира пред стария „Ландмарк Билдинг“, където сега се намира централата на „Ърт Галъри“. На витрината й висеше натюрморт, който изобразяваше стъклена чаша с жълтък от яйце в нея и разделено на две пластмасово великденско яйце, закрепено на ръба ѝ.

Докато излизахме от колата, Слайдъл хвърли поглед на картината, изсумтя и поклати глава. Точно щеше да изкоментира нещо, когато забеляза Риналди срещу нас. Той идваше откъм „Трийсет и трета“ улица — там, където тя се задънва и няма изход.

Слайдъл подсвирна силно.

Риналди се огледа. Усмихна се. Поне така ми се стори. В този момент действителността се изкриви.

Риналди понечи да вдигне ръка.

Чу се изстрел.

Ръката на Риналди, сгъната в лакътя, замръзна на място. Тялото му се изпъна. Прекалено много.

Чу се втори изстрел.

Риналди се завъртя настрани, като че ли някой го дръпна с верига.

— Наведи се! — изкрещя Слайдъл и ме блъсна силно към тротоара.

Коленете ми удариха в цимента. После корема. И гърдите.

Прозвуча още един изстрел.

Някаква кола потегли рязко на юг по „Дейвидсън“.

Сърцето ми блъскаше силно. Погледнах нагоре почти без да вдигам глава от тротоара.

Слайдъл тичаше нагоре по улицата с пистолет в ръка.

Риналди лежеше неподвижно. Дългите му крайници бяха сгънати неестествено.

[1] enchilada (исп.) — мексиканска палачинка с пълнеж (Б.пр.) ↑

Изправих се на крака и се спуснах по улица „Трийсет и пета“.

Чувах далечния вой на сирени. Тротоарите, които до този момент бяха съвсем пусти, сега се изпълниха с тълпа любопитни. Видях, че хората се струпваха в кръг около Риналди. Между краката им забелязах безжизненото му тяло и тъмната струя, която тръгваше от гърдите му и се стичаше към бордюра.

Разбутах зяпачите и си пробих път. Слайдъл беше коленичил и притискаше с две ръце гърдния кош на партньора си. Лицето му беше изцапано.

Усетих как сърцето ми блъска в гърлото.

Клепачите на Риналди бяха посинели, лицето му — мъртвешки бяло. Косата и ризата му бяха подгизнали от дъжда. Кръвта се стичаше по тротоара и капеше от бордюра. Имаше прекалено много кръв.

— Отдръпнете се! — изкрещя Слайдъл. Гласът му трепереше от гняв. — Оставете човека да диша.

Кръгът се разшири, но веднага започна да се свива обратно. Мобилните телефони започнаха да щракат, запечатвайки картината на кръвопролитие.

Воят на сирените се чуваше все по-близо. Увеличи се и броят им. Знаех, че Слайдъл е изпратил кода, който съобщава за ранен полицай. Патрулните коли от всички краища на града се събираха в отговор на това съобщение.

— Остави на мен — казах аз и коленичих до Слайдъл. — Ти се справи с тълпата.

За миг погледите ни се срещнаха. Дишаше тежко.

— Добре.

Мушнах ръката си под дланта на Слайдъл и притиснах гърдите на Риналди. Усетих, че ръката на Слайдъл трепери.

— Силно! Натискай силно!

Една вена в центъра на челото на Слайдъл пулсираше силно. Косата му бе мокра от пот.

Кимнах, нямах сили да проговоря.

Слайдъл се изправи рязко, краката му се подхлъзнаха по мокрия и хлъзгав от дъжда и кръвта на Риналди тротоар.

— Махайте се отук! — изрева Слайдъл. Почервенелите му длани представляваха ужасяваща гледка.

Сведох поглед и съсредоточих цялата си енергия в една-единствена цел.

Спри кръвта!

— Отдръпнете се назад! Веднага! — крещеше Слайдъл.

Спри кръвта!

Прекалено много кръв беше изтекла. Господи, човек не може да оцелее при такава кръвозагуба.

Спри кръвта!

Секундите минаваха. Дъждът се лееше някак бавно и монотонно.

Чух воя на сирената съвсем близо до себе си, след това тя спря. Мина секунда. Втора, трета. Светлините пулсираха и превръщаха улицата в блестящ водовъртеж от синьо и червено.

Спри кръвта!

Усетих някакво движение около мен, вдигнах поглед, като продължавах да притискам с дланите си гърдите на Риналди.

Униформени полицаи отблъскваха тълпата назад.

Спри кръвта!

Видях някакви крака до себе си, едните бяха в ботуши, а другите — в маратонки. Кални. Мокри.

Ботушите клекнаха до мен и ми заприказваха нещо. Не чувах почти нищо. В главата ми се въртеше само една мисъл.

Спри кръвта!

Човекът е ботушите сложи ръцете си върху моите върху подгизналата от кръв риза. Погледнах го в очите. Ирисите му бяха сини, бялото на очите беше покрито с мрежа от тънки червени венички.

Кимна ми.

Изправих се и се отдръпнах назад. Краката ми се подгъваха.

Знаех си упражнението. Въздух. Дишане. Кръвообращение. Наблюдавах безучастно как парамедиците изпълняват задълженията си. Провериха проходимостта на трахеята на Риналди, започнаха да му подават кислород, премериха пулса на сънната артерия.

След това го привързаха към носилката, вдигнаха го и затръшнаха вратите. Стоях там и гледах как линейката се отдалечава в нощта, спуснала се над Шарлот.

Оставихме останалите да работят на местопрестъплението и двамата със Слайдъл подкарахме директно към общинската болница. По пътя си срещнахме десетки патрулни коли, отпавили се към НоДа. Десетки други бяха задръстили улиците. Градът пулсираше от воя на сирените и червено-сините светлини.

В чакалнята на спешното отделение вече се бяха събрали половин дузина полицаи. Слайдъл почти не забеляза присъствието им, изрева името си и заяви, че незабавно иска да разговаря с лекаря на Риналди.

Някакво момиче от рецепцията ни заведе до тоалетните, за да измием кръвта от ръцете си. А може би беше сестра. Или санитарка. Откъде да знам? Когато се върнахме, ни каза да седнем и да чакаме.

Слайдъл понечи да й се развика. Хванах го за ръка и го поведох към редицата метални столове. Мускулите му бяха твърди като корените на дърво.

Всички усетиха в какво настроение е Слайдъл, затова ни оставиха на мира. Полицайте добре разбираха ситуацията. Самото им присъствие тук беше достатъчно.

Двамата със Слайдъл седнахме и така бдението ни започна. Не разговаряхме. Всеки беше потънал в собствените си мисли.

Още чувах изстрелите и виждах пред очите си смъртнобялото лице на Риналди. Кръв. Прекалено много кръв.

На всеки няколко минути Слайдъл се изправяше на крака и изчезваше навън. Всеки път, когато се връщаше, от него се носеше силна миризма на цигари. Почти му завиждах, че има какво да прави.

Полицайте ставаха все повече и повече. Цивилните детективи стояха редом до униформените полицаи. Лицата им бяха напрегнати, а гласовете — приглушени.

Най-накрая се появи един лекар с петна от кръв по хирургическата престилка и мрачно изражение на лицето. Едно от петната по ръкава му имаше формата на Нова Зеландия. Защо ли ми мина това през ума?

Двамата със Слайдъл се изправихме, очаквайки думите на лекаря едновременно с ужас и надежда. На табелката върху лекарската престилка пишеше *Мелой*.

Мелой ни каза, че два куршума са попаднали в гърдите на Риналди и един в корема. Една от раните беше проходна. Два от куршумите бяха останали в тялото.

— В съзнание ли е? — попита Слайдъл, по лицето му беше изписана мрачна решителност.

— Все още е на операционната маса — отвърна Мелой.

— Ще оживее ли?

— Господин Риналди е загубил много кръв. Има огромни поражения върху тъканите.

— Това не е отговор — Слайдъл очевидно с мъка потискаше емоциите си.

— Прогнозата не е добра.

Мелой ни заведе в стаята за почивка на персонала и ни каза да останем там колкото искаме.

— Кога ще го изкарат от операционната? — попита Слайдъл.

— Трудно е да се каже.

Мелой обеща да ни държи в течение и излезе от стаята.

Риналди почина в 11:42.

Слайдъл изслуша новината, която ни съобщи Мелой, с каменно лице. След това се завъртя и излезе.

Някакво ченге ме закара до вкъщи. Трябваше да му благодаря, но не го направих. Бях разбита от мъка, също като Слайдъл, и не ми беше до любезности. След това научих името му и му изпратих бележка. Надявам се, че ме разбра.

Легнах си и плаках, докато останах без сили. След това заспах и не сънувах нищо.

В неделя сутринта се събудих с чувството, че нещо не е наред, но не знаех точно какво. След това си спомних и отново се разплаках.

Заглавията в „Обзървър“ бяха огромни — такива, каквито се пишат само когато избухне война или настъпи мир. С черни петсантиметрови букви беше написано: **ЗАСТРЕЛЯН ДЕТЕКТИВ ОТ ПОЛИЦИЯТА!**

По телевизията и радиото говореха само за това. Изказваха се какви ли не хипотези. Убийството е било извършено от банда, стреляли са от преминаваща кола, показна екзекуция и какво ли още не.

Ейса Фини също не остана незабелязан. Беше описан като самопровъзгласил се вещер, арестуван за притежание на черепа от казана на Грийнлийф, и като човек, който може би е замесен в сатанисткото убийство на Джими Клапек.

Снимката на Фини, направена от Алисън Сталингз беше на първа страница на „Обзървър“, в интернет и зад бюрата на мрачните телевизионни водещи. Всички репортажи наблягаха на факта, че Риналди е разследвал както случая от Грийнлийф, така и убийството на Клапек.

След прегледа на сутрешната преса се почувствах направо като убита. Остатъкът от деня не беше по-добър.

Кати ми позвъни около десет часа, за да каже, че съжалява за смъртта на Риналди. Благодарих ѝ и я попитах как е минал пикникът. Заяви, че е бил толкова забавен, колкото цирей на задника. А сега я изпращали в някакво забутано място в окръг Банкоум, за да помага с разпределянето и описването на документи. Обясних ѝ, че това, което я потиска, е негативното ѝ отношение към всичко около нея. Или казах нещо подобно, също толкова необмислено. Тя отвърна, че всъщност аз съм заредена с негативизъм и критикувам всичко, което прави тя. Например какво? Музиката, която харесва. Отрекох го. Попита ме дали знам името поне на една от любимите ѝ групи. Не знаех. И така нататък. И двете затворихме телефона с чувство на враждебност и гняв.

До обяд Бойс Линго вече се беше появил по телевизията и разпалено говореше срещу упадъка и корупцията в обществото и настояваше, че светът трябва да се прекрои и да заживее според собствените му тесногръди разбирания. Както и преди, призоваваше избирателите си да заемат активна позиция срещу злото и твърдеше, че избраните от тях представители на властта трябва да постъпят по същия начин.

Като образец на всичко сбъркано в обществото ни днес Бойс посочи Ейса Фини. За моя най-голяма изненада той говореше за Ейса

като за привърженик на Сатаната и намекна, че може да има нещо общо с убийството на Риналди.

В „Гугъл“ най-после открих, че Алисън Сталингз е автор на криминални романи, базирани на истински случаи, и вече има една издадена книга, в която описва битово престъпление, извършено в Къламбъс, щата Джорджия. Заглавието на книгата дори не фигурираше в раздела за книги в интернет магазина www.amazon.com.

Освен това нейни авторски снимки са били публикувани в „Къламбъс Леджър-Инкуайърър“, а големия си пробив е направила със снимки в „Асошиейтед Прес“.

Мили Боже! Тази жена слухтеше наоколо и търсеше идеи за новата си книга.

Към три часа проверих електронната си поща. Бях получила съобщение от кабинета на главния съдебномедицински следовател в Чапъл Хил. В него имаше три важни точки. Шефът беше силно разтревожен от изпълнението ми в петък сутринта. Трябваше да се въздържа от всякакви контакти с пресата. Щеше да се свърже с мен във вторник сутринта.

Райън не се обади.

Чарли не се обади.

Бърди повърна на килимчето пред банята.

Между електронните писма, телефонните обаждания, повръщането и сълзите чистех. Не само пуснах една прахосмукачка и позабърсах прах. Започнах настървено да почиствам основно къщата — внимателно изтърках мръсотията от плочките на банята, излъсках фурната на печката, смених филтрите на климатиците, размразих фризера, изхвърлих почти всичко от домашната аптечка.

Усилената физическа работа ме накара да се почувствам по-добре. Докато не спрях.

В шест часа стоях в блестящата си от чистота кухня, а мъката отново се надигаше и заплашваше да ме завладее изцяло. Бърди ме отбягваше и се беше покатерил върху хладилника.

— Така няма да се разберем, Бърд — заявих аз.

Котаракът ме изгледа продължително, явно прахосмукачката все още го притесняваше.

— Трябва да измисля нещо, което да оправи настроението ми.

От висотата на положението си Бърди запази мълчание.

— Китайско — сетих се аз. — Ще си поръчам китайска храна.
Бърди премести предните си лапи и подпря брадичката си на тях.
— Знам какво си мислиш — продължих аз. — Не можеш непрекъснато да си стоиш вкъщи и да се храниш от бели кутийки.
Бърди продължи да ме гледа безизразно.
— Точно така. Ще отида в „Боудинг“ и ще си поръчам любимите неща.
И точно това направих.
И всичко около мен се срина.

Въпреки че много обичам да ходя на ресторант, винаги съм смятала, че в храненето навън има социален елемент. Когато съм сама, ям пред телевизора с Бърди, сгушен до мен.

Но ходенето в „Боудинг“ в края на седмицата е нещо като традиция за хората от югоизточната част на Шарлот. В неделя вечер там винаги срещам познати физиономии.

И тази вечер не направи изключение.

За нещастие срещнах точно тези, които не бих искала.

Специалитетът на „Боудинг“ са мартинитата, особено за тези, които чакат да им донесат храната, поръчана за вкъщи. Не е точно според китайските традиции, но е така.

Когато влязох, видях, че бившият ми съпруг седи на бара и разговаря с някаква жена, седнала от дясната му страна. И двамата пиеха нещо, което ми заприлича на ябълково мартини.

Обърнах се бързо и понечих да си тръгна.

Твърде късно.

— Темпи, ти ли си? Ела при нас.

Пийт скочи от стола си и ме хвана за ръката, преди да успея да се измъкна през вратата.

— Трябва да те запозная със Самър.

— Не е най-подходящият...

Пийт ме повлече през ресторанта с широка усмивка на лице. Самър се беше обърнала и зяпаше към нас.

Беше по-зле, отколкото можех да си представя. Косата на Самър беше изрусена до бяло, гърдите ѝ бяха с големината на плажни топки и

едва се побираха в тясната блузка. Докато се запознавахме, тя собственически обгърна рамото на Пийт с ръка.

Поздравих ги за годежа и им пожелах всичко най-хубаво.

Самър ми благодари. Хладно.

Пийт продължаваше да се усмихва широко и очевидно не забеляваше хладината, която вееше от Самър.

Попитах ги докъде е стигнала подготовката за сватбата им.

Самър сви рамене и набоде парче ябълка с червена пластмасова клечка за коктейли.

Очевидно Господ се смили над мен, защото в този момент поръчката им пристигна.

Самър скочи от стола си като кукла на пружина. Грабна чантата си, измърмори: „Приятно ми беше“ и се отправи към вратата, като остави след себе си облак от някакъв парфюм.

— Нервна е — обясни Пийт.

— Без съмнение — отвърнах аз.

— Ти добре ли си? — Той внимателно се вгледа в лицето ми. — Изглеждаш уморена.

— Риналди беше убит вчера.

Пийт сбърчи вежди — обичайната му реакция, когато не разбираше нещо.

— Еди Риналди. Партньорът на Слайдъл.

— Убитото ченге, за което говореха по всички новини?

Кимнах.

— Ти познаваш Риналди много отдавна.

— Да.

— Беше ли там?

— Да.

— По дяволите, Темпи! Наистина съжалявам.

— Благодаря ти.

— Как си, държиш ли се?

— Да.

Успях да изговоря само едносрични думи.

Пийт хвана ръката ми.

— Ще ти се обадя.

Кимнах. Опитах се да се усмихна. Страхувах се, че ако проговоря, болката, стаена в гърдите ми, ще изскочи навън. Зад мен

хората продължаваха да разговарят. Вечеряха в компанията на приятели и се забавляваха.

Обонянieto ми долови мирис на сусамово олио, чесън и соев сос — мирис на щастливите години, когато с Пийт и Кати идвахме да вечеряме тук в събота вечер.

Събитията от последните дни ми дойдоха твърде много. Риналди. Кати. Шефът. Бойс Линго. Такийла Фрийман. Джими Клапек. Сюзан Редмон. А сега Пийт и Самър.

Усетих как нещо дълбоко в гърдите ми се разтрепери.

Поех дълбоко въздух.

— Поръчката си ли чакаш? — попита някой точно до ухото ми.

Отворих очи. Чарли Хънт се беше навел над мен, лицето му беше съвсем близо до моето.

— Да те почерпя ли едно „Перие“? — попита Чарли.

Винаги ще съжалявам за това, което направих в следващия момент.

— Почерпи ме едно мартини — казах.

Не си спомням останалата част от нощта и по-голямата част от понеделника. Спорех с Чарли. Карах кола. Пазарувах нещо в супермаркета. Борех се с тирбушона. С други думи — пропуснах трийсет и шест часа от живота си.

Във вторник сутринта се събудих в леглото си, сама. Въпреки че слънцето едва се появяваше на хоризонта, беше ясно, че денят ще е слънчев. Пред прозореца ми вятърът поклащаше листата на магнолията и ги обръщаше така, че по-светлите им долни части контрастираха с тъмозелените им гърбове.

Джинсите, които бях обула в неделя, лежаха смачкани на топка отстрани на леглото. Блузата и бикините ми бяха захвърлени на един стол. Бях с някакъв анцуг.

Бърди се беше свил под тоалетката и ме наблюдаваше оттам.

Телевизорът гърмеше на долния етаж.

Надигнах се в леглото, свалих краката си на пода и пробвах да се изправя.

Устата ми беше пресъхнала, цялото ми тяло беше обезводнено.

Добре. Не беше чак толкова зле.

Изправих се.

Кръвта нахлу в разширените кръвоносни съдове на мозъка ми. Имах чувството, че очите ми пулсират.

Отпуснах се назад. Възглавницата ми миришеше на бърбън и секс.

Мили Боже! Не можех да се изправя пред студентите си в това състояние.

Добрах се до лаптопа и изпратих съобщение до лабораторията и до асистентката ми Алекс, в което я помолих да даде на студентите теста върху костите и след това да ги пусне да си ходят.

Когато отново отворих очи, котарака го нямаше, а часовникът показваше осем часа.

С усилие на волята се изправих и се завлякох до душа. Ръцете ми трепереха, когато се опитах да разреша мократа си заплетена коса и да си измия зъбите.

Телевизорът продължаваше да гърми на долния етаж. По филмовия канал даваха „Голямото бягство“. Открих дистанционното и изключих телевизора.

По следите, оставени в кухнята, можех да разбера точно какво се беше случило. В умивалника бяха натрупани остатъци от замразена пица, опаковки от шоколад и солети. На плота стояха две празни бутилки от вино. Трета, полупразна, беше оставена на масата. До нея имаше винена чаша.

Изядох купичка корнфлейкс и изпих два аспирина с кафето си. След това повърнах.

Измих отново зъбите си, въпреки това вкусът в устата ми беше ужасен. Изгълтах цяла чаша вода. Взех един аналгин.

Както можеше да се предполага, и той не ми помогна. Знаех, че просто трябва да изчакам и да оставя организма ми да се справи сам.

Смачках кутията от пица. Едва сега мозъкът ми започваше да функционира.

Днес беше вторник. Не бях разговаряла с никого от неделя.

Въпреки че понеделник беше празник, сигурно все някой ме беше потърсил.

Набутах смачканата кутия в кофата за боклук и отидох до телефона.

Абсолютна тишина.

Проследих кабела до мястото, където влизаше в стената. Куплунгът беше измъкнат от розетката. Отидох да проверя апаратите в другите стаи.

Подвижната слушалка на телефона в спалнята беше завряна под захвърлените ми джинси. Оставила съм я така, докато съм говорила, и цялата система беше блокирала.

Аз ли я бях оставила там? Или Чарли?

Колко дълго съм била без телефон?

Включих отново телефона. Даваше свободно. Затворих го.

Къде е мобилният ми телефон? Набрах номера му от домашния си телефон.

Нищо.

След доста продължително търсене го открих на долния етаж, забутан в едно чекмедже на бюрото ми. Беше изключен.

Малко вероятно е Чарли да е направил това, помислих си аз, докато се чудех какво е подтикнало замъгления ми от алкохола мозък към тази постъпка.

Тъкмо включвах зарядното на мобилния, когато домашният телефон иззвъня.

— Къде, по дяволите, се губиш толкова време?!

Леденият глас на Слайдъл ме стресна.

— Вчера беше празник — опитах се да се оправдая.

— Е, извинявай, че те безпокоя, но за убийствата няма празник.

Беше ми толкова лошо, че не можех да се сетя какво да му отговоря.

— Има ли някакво развитие? Да не сте открили кой застреля Риналди?

Слайдъл замълча, сякаш да ми остави достатъчно време да дойда на себе си. Шумът в слушалката ми подсказваше, че се намира в полицейското управление.

— Отстраниха ме от разследването. Изглежда, смятат, че ме засяга прекалено лично и не мога да бъда обективен — изсумтя Слайдъл. — Засегнат! Говорят за мен като за някакъв предмет.

Според мен това беше много разумно решение. Не споделих тази своя мисъл с него.

— Но нещо отвътре ми подсказва, че всичко е свързано. Ако разрешим случаите с Клапек и с мазето на Грийнлийф, в крайна сметка ще стигнем до копелето, което уби Риналди.

Слайдъл замълча. След това се изкашля.

— Разговарях с Изабела Кортес.

— С кого? — името нищо не ми говореше.

— Спомняш ли си Такийла Фрийман? Това е баба й.

— Да, сетих се. И какво научи?

— Нада.^[1] Но разговарях също така и с Дона Скот-Розенбърг. Според нейната версия цялата вина за приключението на гробището е на Фини.

— Каква изненада! И какво каза тя за останките на Сюзън Редмон?

— Каза, че когато семейството ѝ тръгнало да се мести в Калифорния, тя решила, че е прекалено рисковано да опакова в багажа си човешките останки. Страхувала се да не би баща ѝ да ги открие. Но и не е искала да ги остави в къщата. Затова ги дала на едно от приятелчетата си, което също си падало по готик. Хлапето се казва Мануел Ескрива.

Потях се обилно, чувствах, че отново ми се повдига.

— Никак не беше трудно да открия Ескрива. Излежава петнайсетгодишна присъда за притежание и разпространение на наркотици. По този повод вчера отидох до Централния затвор.

В едно отношение двамата със Слайдъл много си приличаме. Въпреки че сме съкрушени от смъртта на Риналди, никой не показва болката си пред другия. Но докато Скини беше продължил напред, аз направо се бях разпаднала. Бях зарязала разследването и за първи път в живота си не можех да изпълня академичните си задължения. Лицето ми и без това гореше, въпреки това срамът ме заля като гореща вълна.

— Ескрива е един малък, арогантен нахалник. Трябваше да го попритисна, докато накрая си призна, че е продал костите за петдесет долара.

— На кого ги е продал?

— На махленския шаман.

— На Куерво ли? — предположих аз.

— Няма на кого друг.

— Което означава, че единственото обвинение към Куерво може да бъде за незаконно притежание на човешки останки.

— Не съм толкова убеден. Ескрива твърди, че Куерво яко е затънал.

— Какво иска да каже с това? — слушалката лепнеше от пот в ръцете ми.

— И аз му зададох същия въпрос. А той така нахално ми се подхилваше, че ми идваше да го зашлевя. След това поиска нещо, което в никакъв случай не можех да уредя с директора на затвора. Нещата малко се поразгорещиха. И точно когато си тръгвах, той ми подвигна. Обърнах се. Продължаваше да се хили, а с ръцете си беше направил някакъв вуду символ. После ми викна: „Пази се от демоните, ченге.“

— Искаш да кажеш, че Ескрива е обвинил Куерво в поклонничество на дявола?

— Така мисля.

— Попита ли Ескрива къде може да е Куерво?

— Твърди, че от пет години не поддържа никаква връзка с него.

— Разпита ли го за Ейса Фини?

— Кълне се, че не го познава.

— Сега какво ще правиш?

Чух някакво раздвижване, след това гласът на Слайдъл започна да звучи приглушено, като че ли прикриваше слушалката с ръка.

— Преглеждам записките на Риналди.

— Все още ли са в теб? — учудих се, че бележките на Риналди не са били иззети от хората, разследващи убийството му.

— Вчера сутринта си направих фотокопия — гласът на Слайдъл зазвуча по-ясно, когато отдръпна устните си от слушалката. — Пътуването до Ралей ми отне по-голямата част от времето вчера.

Вероятно тези думи бяха само прикритие. Вчера аз също не бях в състояние да прегледам записките.

— Искам да си абсолютно сигурна, че черепът от Грийнлийф е на Съюзн Редмон. Голям гаф ще стане, ако черепът не съответства на костите в ковчега.

Потиснах жлъчката, която се надигаше в гърлото ми. Нямах да направя нищо в класната стая, но поне с това можех да се справя.

— Веднага тръгвам към лабораторията. Много съжалявам за вчера. Моля те, дръж ме в течение.

Слайдъл или изсумтя, или се оригна.

След като затворих телефона, наплисках лицето си със студена вода и проверих съобщенията, оставени на мобилния ми телефон.

Имаше едно от Кати. Едно от Чарли. Три от Слайдъл. Едно от Дженифър Робъртс, колежка от Университета. Всички те звучаха по приблизително един и същи начин. *Обади ми се.*

Позвъних на Кати, но се включи гласовата ѝ поща. Прекалено рано ли беше? Или може би вече бе отишла на работа? Или беше заминала да работи по новата задача в окръг Банкоум?

Оставих ѝ почти същото съобщение, каквото и тя ми беше оставила.

Със Слайдъл щях да се видя скоро. Трябваше малко да поразмисля, преди да разговарям с Чарли. Ако се обадя на Дженифър Робъртс, ще се издам, че не съм болна, както бях обявила в университета. Така че тя трябваше да почака.

Преди да изляза от вкъщи, се опитах да хапна малко готова пилешка супа.

И нея повърнах.

След като за трети път си измих зъбите, взех чантата и ключовете си и се отправих към вратата.

И за малко да се спъна в една торба от магазина за деликатеси „Дийн и Де Лука“, оставена на площадката пред вратата ми. На една от дръжките ѝ беше закачена бележка.

Темпи,

Знам, че ти е трудно. Съжалявам, ако съм те обидил, но се тревожех за сигурността ти. Моля те, приеми това като израз на най-искреното ми извинение. И, моля те, моля те, яж.

Обади ми се, когато отново ти се прииска да си включиш телефона.

Чарли

Бях потресена. Какво се е опитал да предотврати Чарли?

Оставих храната на плота в кухнята, грабнах една диетична кола от хладилника и се отправих към лабораторията.

Движението на колата. Миризмите. Колата. За малко да повърна отново.

Добре. Ще страдам, докато организъмът ми отново се върне към нормалното си състояние. Това е цената, която трябва да платя.

Единственото добро нещо в цялата ситуация беше, че всичко се бе случило у дома. Не бях наранила никого. Не бях се забъркала в нещо по-сериозно от малко неочакван секс със старо гадже от гимназията.

За съжаление се оказа, че предположението ми не е вярно.

Спомняте ли си коментара ми за понеделниците в моргата? Във вторник, след няколко почивни дни, работата беше двойно повече.

И тримата патолози бяха на работните си места, а на таблото видях, че са пристигнали осем нови трупове. Тъй като трупът на Риналди не беше между тях, предположих, че някой от тримата — Лараби, Сиу или Хартигън, е дошъл предишния ден и е направил аутопсията. Като се имат предвид обстоятелствата, реших, че най-вероятно шефът е свършил тази работа.

Отново ме обзе чувство на вина. Докато аз, в пристъп на самосъжаление, унищожавах мозъчните си клетки, другите бяха продължили до си вършат работата.

Отправих се директно към хладилната зала и извадих оттам черепа и бедрените кости от казана на Куерво и мандибулата, която бяхме намерили в къщата на Фини. Тъй като и двете аутопсионни зали бяха заети, постлах един найлон на бюрото си, поставих останките върху него и добавих към тях зъбите, взети от ковчег на Сюзън Редмон.

След два часа приключих работата си. Всички зъби съвпадаха. Всички подробности по отношение на възраст, пол, расова принадлежност и състояние на костите съвпадаха. Измерванията, които извърших в гробницата, бяха съпоставими с измерванията на черепа. Фордиск 3.0 беше съгласен с мен. Ако се наложеше, можех да направя сравнение на ДНК пробите, но бях напълно убедена, че черепът, мандибулата и останките от ковчег принадлежат на един и същи индивид.

От време на време виждах Хоукинз или госпожа Флауърз да минават покрай отворената врата на кабинета ми. В един момент Лараби спря, погледна ме странно и отмина. Нито един от тях не се престаши да влезе.

Вече пишех доклада си за останките на Сюзън Редмон, когато госпожа Флауърз ми се обади, за да ми съобщи за позвъняването, което очаквах с ужас. Доктор Ларк Тирел, ръководител на съдебномедицинските следователи в Шарлот, се обаждаше от Чапъл Хил.

- Дали е възможно да му кажеш, че не съм тук? — попитах аз.
- Възможно е — каза тя много официално.
- Днес не се чувствам много добре.
- Изглеждаш поотслабнала.

— А можеш ли да му кажеш, че съм си тръгнала от работа малко по-рано?

— Възможно е и това да си направила.

Бях ѝ дълбоко благодарна, затова не попитах какво точно искаше да каже.

След това напразно се опитвах да се върна към доклада за Сюзън Редмон. Не можех да се съсредоточа и да напиша едно смислено изречение. Днес трябваше да се занимавам с по-конкретни задачи. По възможност визуални.

Тъй като нямаше какво друго да правя, отидох отново до хладилната зала и взех прешлените на Джими Клапек, както и обезобразената плът, изрязана от гърдите и корема му, и ги поставих до костите на Сюзън Редмон. След това извадих ученическата снимка на Такийла Фрийман и полицейските снимки на Джими Клапек и Ти-Бърд Куерво и ги добавих към останалите неща на бюрото ми.

Стоях, вперила поглед в злоещата колекция, и се надявах да ме осени някакво провидение, когато Лараби влезе в кабинета ми, без да почука. Дойде до бюрото ми и се надвеси над мен.

— Изглеждаш ужасно.

— Сигурно съм хванала някакъв грип.

Усещах погледа на Лараби върху лицето си.

— Може да си яла нещо развалено.

— Може — съгласих се.

Лараби знаеше историята ми. Знаеше, че лъжа в момента. Не смеех да го погледна в очите. Исках да скрия вината си и факта, че се ненавиждах.

Продължи да стои заплашително надвесен над мен. Правеше го много сполучливо.

— Какво е всичко това?

Разказах му за Сюзън Редмон.

Лараби вдигна буркана и огледа внимателно двете парчета от обезобразената плът на Джими Клапек.

— Слайдъл е убеден, че всичко това е свързано по някакъв начин — казах и посочих към бюрото си. — Ако разрешим тези случаи, ще открием убиеца на Риналди.

— А ти май не си убедена?

— Той работеше и по двата случая.

— Риналди беше ченге.

И двамата знаехме какво означават тези думи. Засегнати от закона наркобарони. Затворници, заклели се да си отмъстят. Недоволни жертви на престъпления. Повечето от тях не правят нищо друго, освен да си мечтаят как ще си уредят сметките. Една малка, но опасна част от тях пристъпват към действия.

Лараби остави буркана и взе в ръка полицейската снимка на Ти-Бърд Куерво.

— Кой е този?

— Томас Куерво, еквадорски сантеро. Наел е къщата на Грийнлийф от Кенет Роузбъро. Наричат го Ти-Бърд.

— Къщата с казаните и черепите в мазето?

Кимнах.

— Лошото е, че Куерво е изчезнал. Или никой не знае, или не иска да ни каже къде се намира в момента.

Лараби разглежда снимката дълго време. След това каза:

— Аз знам къде се намира в момента.

[1] nada (исп.) — нищо (Б.пр.) ↑

Лараби ме поведе през хладилната зала, докато стигнахме до фризера. Там, в най-задната му част, до самата стена имаше една количка. Лараби дръпна ципа на найлоновия чувал и пред очите ми се показа един дълбоко замразен труп.

— Запознай се с труп на неизвестен мъж, номер 358–08.

Огледах внимателно лицето. Въпреки че беше променено и напълно загубило цвета си, а кожата беше ожулена на много места, това без всякакво съмнение беше лицето на Ти-Бърд Куерво.

— От колко време стои тук, във фризера?

Лараби погледна бележката, закачена за количката.

— От двайсет и шести август.

Съвсем очевидно Куерво не беше замесен в убийствата на Клапек и Риналди.

— Защо не знам нищо за този труп тук?

— Пристигна в деня, в който ти замина за Монреал. В този случай не се налагаше консултация с антрополог. Когато ти се върна, вече го бяхме замразили във фризера.

А пък аз нямах никаква причина да ходя там.

— Това е твоят човек, нали така?

Кимнах, обвих ръцете си около себе си, беше ми студено.

— Нещастният човечец е бил блъснат от един преминаващ линкс. Малко по на юг от гарата, на улица „Бланд“.

Лараби имаше предвид едно съвсем ново разклонение на електрическата железница, която обслужваше крайните квартали на Шарлот.

— Значи Куерво е бил блъснат от влака, така ли?

— При удара са били счупени двата му крака и тазовите кости. Не е имал документи в себе си, а и никой не го е потърсил.

— Провери ли пръстовите му отпечатъци? — Зъбите ми всеки момент щяха да затракат.

— Трябваше да го направим, но влакът го е влачил почти двайсет метра. Пръстите и дланите му бяха напълно разранени.

— Как се е случило?

— Машинистът е забелязал нещо на линията, дръпнал е аварийната спирачка и е подал звуков сигнал, но не е успял да спре. Когато влакът се движи с деветдесет километра в час, са му необходими не по-малко от двеста метра, за да спре напълно.

— О, Боже! — бях изненадана, че трупът на Куерво не беше в още по-лошо състояние.

— Бариерата е била спусната, светлинната и звуковата сигнализация са били включени, преди влакът да навлезе в гарата. Машинистът също е подал звуков сигнал.

— Машинистът бил ли е проверен? — чудех се как не съм чула нищо за този инцидент.

— В кръвта му не са открити нито алкохол, нито наркотици.

— И Куерво е бил жив, когато влакът го е блъснал?

— Със сигурност.

— Имаше ли някаква причина да се съмняваш, че смъртта е настъпила в резултат на случаен инцидент?

— Абсолютно никаква. Нивото на алкохола в кръвта на жертвата беше 0.8. Той легално ли пребивава в страната?

— Куерво е имал и американско, и еквадорско гражданство.

— Има ли роднини тук?

— Очевидно не. Живее е сам на улица Грийнлийф и е държал магазин, наречен „Ла ботаника буена салуд“, малко встрани от булевард „Саут“. Имиграционните власти не разполагат с негов адрес нито тук, нито в Еквадор.

— Малко трудно ще е да издирим роднините му.

Лараби дръпна ципа на найлоновия чувал и излязохме в коридора.

Върнах се в кабинета си, позвъних на Слайдъл и му разказах.

— Проклет да съм!

— Да — съгласих се аз.

В следващите трийсет секунди чувах само телефоните, които звъняха някъде около Слайдъл.

— Днес сутринта направих проучване на околностите около пътя, който води до мястото, където е бил намерен трупът на Клапек.

Нямаш представа какво има скрито в онези гори.

— Хайде, разкажи ми.

Въпреки че престоят във фризера беше поуспокоил треперенето ми и надигащата се буря в стомаха ми, започвах отново да се потя и да чувам бучене в ушите си. Изобщо не бях в настроение да си играя на въпроси и отговори.

— Лагер. И съвсем нямам предвид скаутски лагер, в който се карат канута, катерят се върхове и вечер се пеят песни край огъня. Имам предвид лагер сред гората, където вещиците и върколаците се събират и вият на пълнолуние.

— Последователите на уика ли имаш предвид?

— Точно така. А според съседите, които съвсем не са очаровани, че в задните им дворове се организират такива сборища, вечерта, точно преди да се появи трупът на Клапек, там е имало много хора.

Опитах се да го прекъсна и да попитам какво точно иска да каже, но Слайдъл продължи:

— Пеели, танцували и биели барабани.

— Всичко това може да няма никаква връзка с Клапек.

— Може. Просто приятели са се събрали да похапнат заедно. Искам да видя Куерво.

— Тогава ела тук.

За миг Слайдъл се поколеба, след това каза:

— Искам да погледнеш нещо, което Еди е написал.

Едва затворих и мобилният ми телефон иззвъня.

Обаждането идваше от район с код девет-едно-девет.

Ларк Тирел.

Вътрешностите ми, които и без това бяха в деликатно състояние, се свиха при мисълта за предстоящия разговор.

Току-що бях получила сертификат за работа от Американския борд по съдебномедицинска антропология, когато Тирел беше назначен за главен съдебномедицински следовател. Срегнахме се за първи път, когато работех за Бюрото за разследване в Северна Каролина. Тогава трябваше да идентифицирам и събера частите от труповете на двама наркопласъори, убити и разчленени от една рокерска банда.

Бях един от първите специалисти, които Тирел назначи като консултант, и въпреки че отношенията ни винаги са били приятелски,

през годините много пъти сме били на различни мнения. В резултат на това разбрах, че шефът може да бъде рязък в изказванията си и изключително авторитарен.

Отпих малко вода от чашата на бюрото ми и след това предпазливо натиснах бутона на телефона.

— Доктор Бренан на телефона — започнах аз съвсем делово.

— Темпи, съжалявам да чуя, че не си във форма.

Тирел беше роден в крайбрежните части на Южна Каролина, в семейството на морски пехотинец. Самият той беше служил в морския пехотен корпус, преди да следва медицина, и говореше съвсем като Анди Грифит, само че във военен вариант.

— Благодаря ти.

— Разтревожен съм за теб, Темпи.

— Няма нищо, най-обикновен грип.

— Разтревожен съм за избухването ти пред Бойс Линго.

— Бих искала да обясня...

— Господин Линго е много сърдит.

— Той винаги е сърдит.

— Можеш ли да осъзнаеш какъв ужасен образ изграждаш пред обществото?

Тирел много обичаше риторичните въпроси. Предположих, че и този е един от тях, затова си замълчах.

— Имаме официален говорител, чиято отговорност е да поддържа връзки с медиите. Не мога да разреша на хората от персонала да изказват личните си мнения по случаите, върху които работят.

— Линго подстрекава хората, кара ги да се страхуват, за да се прави на герой.

— Той е общински съветник.

— Той е опасен за обществото.

— И ти смяташ, че като избухваш така пред медиите, ще успееш да го неутрализираш?

Затворих очи. Имах чувството, че клепачите ми са посипани с пясък.

— Прав си. Няма извинение за поведението ми онзи ден.

— Съгласен съм с теб. И така, обясни ми защо пренебрегна заповедта ми? — Никога не бях чувала толкова гняв в гласа на Тирел.

— Съжалявам — отговорих неуверено. — Не разбирам за какво говориш.

— Защо си дала информация на репортера, след като ти забраних изобщо да контактуваш с пресата?

— Какъв репортер?

Дочух шумоленето на хартия.

— Алисън Сталингз. И тази жена имаше нахалството да се обади в кабинета ми за потвърждаване на информация, която би трябвало да бъде поверителна. Темпи, знаеш, че когато става въпрос за дете, трябва да сме особено внимателни.

— Какво дете?

— Ансън Тайлър. Не мога да разбера как си могла да не проявиш никакво уважение — нито към починалото момче, нито към нещастното му скърбящо семейство.

Студена пот изби по челото ми. Нямах никакъв спомен да съм разговаряла с Алисън Сталингз.

Не си спомнях нищо от понеделника. Възможно ли е в алкохолното си опиянение да съм я потърсила, въобразявайки си, че така ще разсея погрешното схващане, че смъртта на Ансън Тайлър е свързана със смъртта на Джими Клапек? Да обясня, че обезглавеното тяло, намерено в река Катауба, няма нищо общо с обезглавеното тяло, изплувало от езерото Уайли? Нито пък с черепа, за който сега знаехме, че е на Сюзън Редмон.

А може би Сталингз ми се беше обадила? Затова ли бях изключила мобилния си телефон и го бях скрила в чекмеджето?

Тирел продължаваше да говори, гласът му звучеше сърдито.

— ... това е сериозно нарушение. Пренебрегваш заповедите ми. Разпространяваш поверителна информация. Не може да не се обърне внимание на поведението ти. Трябва да се вземат мерки.

Чувствах се прекалено слаба, за да споря с него. Или поне да му кажа, че Сталингз не е репортер.

— Ще си помисля много сериозно какви трябва да бъдат мерките. Ще си поговорим пак съвсем скоро.

Оставих телефона на бюрото си с трепереща ръка. Допих водата. Довлякох се до стаята за почивка и отново напълних чашата си с вода. Изпих два аспирина. Върнах се обратно в кабинета си. Взех доклада по

случая с Клапек. Върнах го обратно на мястото му. Не можех да мисля, главата ми се пръскаше от главоболие.

Седях така, без да мога да свърша нищо, когато Слайдъл се появи с мазен плик с пържено пиле в ръка. При други обстоятелства щях веднага да се нахвърля на пилето. Но не и сега.

— Изглеждаш все едно някой те е дъвкал, дъвкал и изплюл.

— Ти да не мислиш, че преливаш от жизненост?

Може да прозвуча грубо, но беше съвсем вярно. Лицето на Слайдъл беше сиво, под очите му имаше дълбоки сенки.

Слайдъл остави плика на шкафа с папките и се отпусна тежко на стола срещу мен.

— Може би просто трябва да се прибереш вкъщи и да се наспиш добре.

— Хванала съм някакъв вирус.

Слайдъл ме погледна така, както котка гледа мишка. Бях убедена, че надушваше виното в потта по кожата ми.

— Да — промърмори той. — Тези вируси са много гадно нещо. Къде е Куерво?

Заведох го до фризера. Зададе ми същите въпроси, които и аз бях задала на Лараби. Казах му всичко, което знаех.

Върнахме се обратно в кабинета ми. Миризмата на пърженото пиле направо ме задуши. Слайдъл бръкна в плика, извади едно бутче и започна да го яде. Мазнината се стичаше по брадата му. Едва се съдържах да не повърна.

— Сигурна ли си, че не искаш малко? — попита той с пълна уста.

Поклатих глава. Преглътнах.

— Какво искаше да прочета?

Слайдъл избърса ръцете си в салфетка, извади някакви листове от джоба си и ги хвърли на бюрото ми.

— Бележките на Еди. Тези копия са за теб.

Разгънах листовите и им хвърлих един поглед.

Също като самия човек и почеркът му беше изящен и точен. Такъв беше и начинът му на мислене.

Риналди беше записал времето, мястото и съдържанието на всеки разговор, който беше провел. Ставаше ясно, че разпитаните от

него не са имали или са отказали да съобщят адресите си и как могат да бъдат намерени. Също и фамилиите си имена.

— Записал е само първите им имена и имената на улиците — отбелязах аз. — Сайръс. Винс. Дегър. „Куул Брийз“. Няма адреси и телефонни номера.

— Може би не е искал да подплаши малките кретенчета, като ги притисне сериозно — челюстните мускули на Слайдъл работеха усилено.

Като че ли изведнъж апетитът му изчезна, бутна недовършената порция бяло месо обратно в плика, смачка го и го хвърли в кошчето за боклук.

— Вероятно е предполагал, че ще може да ги открие отново, ако му потрябват.

— Използвал е някаква система, подобна на стенографската.

— Еди обичаше да записва мислите си веднага, щом му дойдеха наум, но се страхуваше да не би някой хлъзгав адвокат да се захване в съда с първоначалните му впечатления и да направи от това голяма работа, особено ако се окажеха неверни. И за да не си създава излишни главоболия, записваше коментарите си с тайнопис. Точно така го наричаше. Тайнопис. Помислих си, че може би ти ще успееш да разгадаеш нещо.

В събота Риналди беше разпитвал едно проституиращо момче на име Винс. Ето какво беше записал:

ДК. 29/9. ВПЖ с РН сп. ВГ. РН — АК. ЧПТ. ТВ 9/10
— 11/10? КФТ.10. 500.

— Вероятно Винс е информаторът, който Риналди спомена по телефона, когато си тръгнахме от магазина на Куерво. Може би той е ВГ. ДК вероятно е Джими Клапек. РН сигурно е мъжът, за когото Винс казва, че приличал на Рик Нелсън.

Слайдъл кимна.

— Цифрите вероятно означават дати — продължих аз. — ВПЖ е стандартно съкращение, означава „видян последно жив“.

Може би Винс си спомня, че на двайсет и девети септември за последно е видял Клапек с този, така наречен, Рик Нелсън.

— Напълно съм съгласен с теб — заяви Слайдъл. — Но Фандърбърк за първи път е забелязал трупа на Клапек на девети октомври и се е обадил на полицията на единайсети. Ако Винс наистина е заявил това, то къде е бил Клапек от края на септември до началото на октомври, когато откриваме трупа му? Освен ако Фандърбърк и кучето му не са се побъркали тотално.

Не отговорих. Прехвърлях различни възможности в ума си.

— КФТ може да е Кабо Фиш Тако — предположих аз. — Трябваше да се срещне с Винс там в десет часа. Може би Винс е искал петстотин долара, за да му предаде някаква информация.

— А ТВ?

— Винс е видял Рик Нелсън по телевизията.

— АК? ЧПТ?

— АК е самолетният код за Питсбърг. Може това да са съкращения на имената на градове.

Включих компютъра си и потърсих в „Гугъл“.

— ЧПТ е кодът на Ейкърн, Охайо — отбелязах аз.

— Какво може да означава това?

— Не знам.

Слайдъл склочи пръсти върху корема си, отпусна глава надолу и протегна крака. Чорапите му бяха оранжеви като тиква за Хелюин.

— Еди е правил някакви разследвания, докато е чакал да стане време отново да отиде в НоДа — каза той. — Виж последната му бележка.

РН=АБЛ=ГЯЕ. Грийнсбъро. 9/10 555–7038. ЧПТ-ТВ–
27/9. ВГ, склоняване 28/9 — 29/9.
ГЯЕ 27/9?

Потърсих в „Гугъл“ комбинациите от букви.

— АБЛ е кодът на летището в Барселона, Венецуела — казах някак разочаровано. — ГЯЕ е Гуиякил, Еквадор.

— Ако отбелязва градовете с кодовете им, защо тогава е написал Грийнсбъро?

Забележката му звучеше напълно разумно.

— Седемте цифри най-вероятно са телефонен номер —
отбелязах неуверено.

— Телефонен номер е.

— Чий?

Отговорът на Слайдъл направо ме поразя.

— Набрах го и един глас ми каза, че съм се свързал с кабинета на съветник Линго.

— Защо Риналди ще си записва номера на Линго?

— Това е добър въпрос.

Прочетох отново последната бележка на Риналди.

ВГ, склоняване, 28/9 — 29/9.

— ВГ най-вероятно е Винс. Може би Риналди е разбрал презимето на хлапето и че е било задържано от полицията.

— И това е станало някъде по времето, когато Клапек е изчезнал.

— Защо Риналди е сметнал, че си заслужава да отбележи този факт?

Слайдъл сви рамене.

— Няма да е зле да проверим докладите за арестуваните около тези дати. Ако не открием нещо друго, то поне ще разберем презимето на Винс. Между другото, хлапето е изчезнало. Никой не го е виждал от събота.

— Къде живее?

— Приятелчетата му не изгарят от желание да споделят тази информация, но според тях най-често спи по улиците.

— Имаш ли намерение да посетиш Линго?

— По-късно. Опитвам се да проследя стъпките на Еди и да разбера какво мога да открия за този нещастник Винс.

— Само доколкото е свързан с Клапек — допълних аз.

— Точно така.

— Нещо ново за Ейса Фини?

— Нищо не мога да направя, освен ако не открия димяща гаубица, скрита в гащите му. Утре ще се яви пред съдията по обвинението за притежаване на човешки останки, ще си плати гаранцията и ще го пуснат да си ходи.

— Какво мислиш за него?

Слайдъл изсумтя.

— Можеше да е красавец и жените да тичат след него, ако нямаше толкова пъпки по лицето.

Не обърнах внимание на тази забележка.

— А мислиш ли, че може да е убиец?

— Фини е вещер. Техният лагер е съвсем близко до мястото, където открихме Клапек. Съседите съобщават, че е имало много шум и биене на барабани през нощта, преди да се появи трупът на хлапето. Един от тях твърди, че е видял форд „Фокус“ да напуска района доста след като всички останали са се разотишли.

Спомних си колата пред къщата на Фини в „Пайнвил“.

— Фини кара форд „Фокус“ — отбелязах аз.

— Не е необходимо да си гений, за да свържеш нещата. — Той отново стисна зъби и мускулите на челюстите му се опънаха. — Според мен е възможно приятелите на Фини, които се правят на вещици, да са ликвидирали Риналди.

— Защо?

— Беше научил твърде много неща за тях.

Понечих да отговоря, но Слайдъл рязко стана от стола.

— Рик Нелсън — заяви той и насочи дебелия си пръст към мен. — Ако махнем пъпките, Фини е абсолютно копие на Рик Нелсън. Само си го представи. Косата. Нахалната усмивка. Мръсно копеле.

— Искаш да кажеш, че Фини е склонният към насилие мъж, описан от Винс?

Слайдъл заобиколи бюрото ми и застана до мен. Разлисти страниците с бележките на Риналди.

РН-АК. ЧПТ. ТВ.

— Еди е имал предвид Рик Нелсън с акне. Той точно така би се изразил. Проклет да съм, ако не е така.

— Възможно е... — Никак не бях убедена в думите му.

— Какво? Описва Фини съвсем точно. Може би това ще бъде достатъчно, за да задържим копелето по обвинение в убийството на Клапек.

— Все пак бих проверила връзката с Ейкърн — пресякох възраженията на Слайдъл. — Виж дали Фини не си е резервирал билет и дали няма някакви връзки там.

— Да, добре.

И двамата замълчахме, вперили поглед в тайнописа на Риналди.

След няколко секунди усетих, че вниманието на Слайдъл е насочено другаде. Почувствах погледа му върху лицето си. Не вдигнах очи към него. Никак не ми се искаше да проведа разговора, който предчувствах, че предстои.

Вместо да направи някакъв коментар, Слайдъл извади един бележник от джоба си, надраска нещо, след това скъса листчето и го остави на бюрото ми.

— И приятелката ми страдаше много от тези вируси. Ако искаш, обади ѝ се.

Чух стъпки. След това в кабинета ми настъпи пълна тишина.

Отново горещата вълна на срама заля лицето ми. Лараби знаеше. Слайдъл знаеше. Кой още беше разбрал какво се крие зад необедителната ми история с грипа?

Четях бележката на Слайдъл, когато Лараби подаде глава през вратата на кабинета ми.

— Ела бързо. — Видя погледа ми и се спря. — Какво има?

— Слайдъл има приятелка.

— Не може да бъде.

— Верлийн... второто ѝ име е нещо с У. — Пишеше се Уирзник.

— Е, това вече е изненада. — Лараби си спомни защо беше дошъл. — Линго отново се е разпенил.

— Боже Господи!

Последвах Лараби в стаята за почивка. По всички канали говореха за убийството на Риналди. Телевизорът беше включен на един от тях.

Линго държеше реч пред гробището. Около него на улицата полицаите издигаха прегради.

— ... вече не е свято? Когато нарушителите на закона брутално убиват тези, които рискуват живота си за сигурността на града ни? Тези смели полицаи, които пазят домовете ни и бдят да не се случи нещо лошо на децата ни? Ще ви кажа какво е всичко това. Това е началото на края на благоприличието в обществото. Стоя тук, пред входа на „Шарън Мемориъл Парк“. Утре детектив Едуард Риналди ще бъде погребан тук. Беше на петдесет и шест години, трийсет и осем от които беше служил в полицията, обичан член на нашето общество и човек, дълбоко вярващ в Бога. Но детектив Риналди не е сам.

Линго започна да чете списъка, който държеше в ръката си.

— Полицай Шон Кларк, на трийсет и четири години. Полицай Джефри Шелтън — на трийсет и пет. Полицай Джон Бърнет — на дваайсет и пет. Полицай Анди Ноубълс — на дваайсет и шест.

Линго вдигна поглед.

— Споменавам имената само на някои от загиналите. — Свинското му лице се намръщи, сякаш искаше да изрази загриженост. — Дали единствено престъпниците имат вина за това? — Той тържествено поклати глава. — Мисля, че не е така. Вината е в системата от закони, създадени така, че да защитават виновните. Тя е в прекалено либералните политици, които подкопават задружните усилия на нашите братя и сестри.

Усетих как вътрешностите ми се свиват.

— Много от вас бяха свидетели на това как бях нападнат миналия петък. Доктор Темперанс Бренан е назначена от вашия университет, от вашия съдебномедицински следовател — институции, на които се плаща с парите от вашите данъци. Доктор Бренан е присъствала на кръвопролитие. Тя знае каква битка се води по улиците на града ни. А дали тя прави всичко необходимо, за да бъдат осъдени такива като Ейса Фини? Тези, които са избрали пътя на злото? Точно обратното. Търси извинения за тези престъпници. Защишава езическите им ритуали.

Линго впери в камерата толкова искрен поглед, че чак сърцето на човек можеше да замре.

— Време е за промяна. Като ваш избраник възнамерявам тази промяна наистина да настъпи.

Последва кадър на сцената от високо, след това предаването прекъсна и на екрана се появи водещата. Над лявото ѝ рамо се виждаше карта на улиците, по които утре щеше да премине траурната процесия.

— Църковната служба ще започне в единайсет часа в католическата църква „Света Ана“. После траурното шествие ще продължи по улиците „Парк“, „Уудлоун“, „Уендоувър“, „Провидънс“ и „Шарън Амита“. Улиците ще бъдат затворени за движение до късния следобед. От събота насам членове на полицейски управления от цялата страна се събират в града ни. Тези, които няма да могат да присъстват на църковната служба или да се присъединят към траурната процесия, ще се съберат на гробището. Очаква се по пътя на

шествието да излязат хиляди граждани, за да си вземат последно сбогом с детектив Риналди. Умоляват се шофьорите...

Лараби изключи телевизора.

— Кой гласува за такива смахнати кретени като Линго?

И двамата знаехме отговора.

— Ти ли извърши аутопсията? — стараях се гласът ми да прозвучи твърдо, но избягах да го погледна в очите.

— Да, в понеделник.

— Имаше ли някакви изненади?

— Една проходна огнестрелна рана на нивото на торакалния нерв T-12. Два куршума ХТР, заседнали в гръдния кош. Извадих единия от десния дял на белия дроб, а другия — от сърцето.

Не беше необходимо Лараби да ми обяснява. Познавах този тип куршуми. Малкото гадно нещо е създадено така, че да се разширява и да причини възможно най-голямо увреждане на органите.

Грабнах една диетична кола и се върнах обратно в кабинета си. Лампичката на телефона ми мигаше.

И двете съобщения бяха оставени от колеги от университета. Марион Айланд отговаряше на обаждането ми относно сканиращия електронен микроскоп. Дженифър Робъртс отново молеше да ѝ се обадя.

Отпих малко кола. Определено действаше добре на стомаха ми. Но главата все още продължаваше да ме цепи и никак не бях в настроение да си говоря с когото и да било.

Отровеният ми от алкохола мозък се опита да измисли какви ли не извинения. Обаче по-съвестната му част му се противопостави.

Сканиращият електронен микроскоп в момента няма никакво значение.

В петък не мислеше така.

Клапек вече е идентифициран. Хистологичната преценка на възрастта му в момента е напълно излишна.

Тогава какви са тези сенки в хаверсовите канали?

Мозъчните ми клетки нямаха никаква хипотеза по този въпрос.

Направи го, Бренан.

Може да се окаже напълно безсмислено.

Не можеш да си сигурна, докато не го направиш.

Победа за съвестта.

Отпих още малко кола и набрах телефона. Айланд вдигна слушалката веднага. Попитах я как е прекарала уикенда. Изобщо не чух отговора ѝ. След това ѝ разказах за тънките изрезки, които бях направила от бедрената кост на Джими Клапек, и за нарушенията в тях, за които няхах обяснение.

— При увеличение сто всичко изглежда чудесно. При увеличение четиристотин забелязах промяна в цвета на някои от хаверсовите канали. Нямам представа каква може да бъде причината за това.

— Гъбички? Патологични изменения? Тафономни промени, т.е. в резултат на гниене?

— Точно това искам да си изясня.

— Подготовката на пробите изисква известно време. Ще трябва да ги обработя с азотна киселина, след това да ги сложа във вакуумна центрофуга и накрая да ги покрия със златен паладий.

— Мога да ти ги оставя, когато ти е удобно.

— Ако всичко е както трябва, ще са готови утре, късно следобед.

Това щеше да ми свърши работа. Погребението на Риналди беше в единайсет часа.

— Ще ти ги донеса до час.

За да не изпадна отново в колебание, веднага набрах телефона на Робъртс. И тя отговори веднага.

— Доктор Робъртс.

— Темпи се обажда.

— Благодаря ти, че отговори на позвъняването ми. Извинявай, че те безпокоих по празниците. Трябваше да се сетя, че няма да си тук.

— Няма нищо — наистина не бях тук.

Не точно така, както тя имаше предвид.

— Разбрах, че днес не си много добре.

— Просто съм хванала някакъв грип. Вече се оправям.

— Изчакай малко.

Чух как остави слушалката на бюрото, след това мина през кабинета и затвори вратата. Представих си как Дженифър прекосява кабинета си, който се намира два етажа под моя. Същото бюро, същите шкафове, картотеки и рафтове, само че нейните бяха пълни с трудове по анимизъм, примотеизъм, тотемизъм и разни други „-изми“, чието значение не разбирах.

— Извинявай — каза тя тихо. — Във фоайето е пълно със студенти.

— Според мен те просто си живеят там, за да не плащат наеми.

— Може би си права — засмя се тя нервно.

После чух как дълбоко пое въздух и бавно го издиша.

— Добре. Малко ми е трудно да говоря за това.

Мили Боже! Само да не ме занимава с личните си проблеми. Нямах да мога да го понеса точно днес.

— Прочетох в „Обзървър“, че ти провеждаш разследването на олтара, открит миналия понеделник на Грийнлийф Авеню.

— Да — това определено ме изненада.

— И между предметите, които си открила, е имало и човешки кости?

— Да — нямах никаква представа накъде бие.

— Миналия четвъртък едно обезглавено тяло е било открито в езерото Уайли...

— Дженифър, не мога да обсъждам...

— Моля те, изслушай ме.

Оставих я да продължи.

— Жертвата е била идентифицирана — младеж на име Джими Клапек. По тялото му е имало сатанистки символи. Малко преди това, някъде имам записана датата, трупът на друго обезглавено момче е бил изваден от река Катауба. Нямам представа дали и неговото тяло е било обезобразено по подобен начин.

Вероятно беше чула или някой ѝ беше казал за тирадата на Бойс Линго. Нито потвърдих, нито отрекох информацията, с която разполагаше.

— Полицията е арестувала един млад мъж на име Ейса Фини. Бил е обвинен в притежание на човешки останки и е заподозрян за убийството на Клапек.

— Така е — всичко това вече беше съобщено в новините.

Не споменах, че Слайдъл подозира, че Фини има нещо общо и с убийството на Риналди.

— Арестували са не когото трябва — заяви Робъртс.

— Полицията провежда цялостно разследване.

— Ейса Фини е последовател на уика, не е сатанист. Разбираш ли, че между двете има огромна разлика?

— Имам бегла представа от тези неща — отвърнах аз.

— А обществото няма никаква. Вярно е, че Ейса Фини сам се е обявил за вещер. Влизала ли си в сайта му?

Признах, че не съм.

— Направи го. Прочети посланията му. Ще откриеш разсъжденията на една деликатна и благородна душа.

— Ще го направя.

— Близо до езерото Уайли има лагер на поклонниците на уика. Знам, че тялото на Джими Клапек е било намерено някъде там, макар и да не знам къде точно. Това няма да представи Ейса Фини в добра светлина.

Не споменах книгите на Антон ла Вей, нито приликата му с Рик Нелсън, нито факта, че в нощта на убийството на Клапек в околността е бил забелязан един форд „Фокус“.

— В днешната атмосфера на религиозен екстремизъм има хора, които осъждат религиозни практики просто защото не ги разбират. Това са отговорни, интелигентни християни, които биха предпочели другите по-скоро да умрат, отколкото да извършват това, което според тях са езически ритуали. За щастие такива хора фанатици са малко на брой, но все пак съществуват.

Чух някакъв друг глас в слушалката. Дженифър ме помоли да изчакам. Последва приглушен разговор, от който не можах да разбера нито дума.

— Извинявай. Докъде бях стигнала? Да. Общинският съветник Линго два пъти спомена името на Ейса Фини. Нарече го ученик на дявола, пример за всичко лошо в днешния свят. Като се има предвид общественото недоволство след убийството на полицаия в събота, страхувам се, че съдебният процес срещу Фини няма да е справедлив.

— Той има много добър адвокат — опитвах се да не споменавам имена.

— Чарлз Хънт е обществен защитник.

— Чарлз Хънт наистина е много добър.

И не само като адвокат. И това не споменах.

Дженифър още сниши гласа си, сякаш се страхуваше да не я чуят през вратата.

— Ейса Фини е откраднал кости от една гробница, когато е бил на седемнайсет години. Била е младежка шега, глупава и безсмислена.

И няма нищо общо с извършването на убийство.

Откъде знаеше всичко това? Не я попитах.

— Полицията извършва пълно разследване — повторих аз.

— Така ли? Ейса Фини е самотна душа. Никой няма да излезе в негова защита. Дали няма да бъде принесен в жертва на амбициите на Бойс Линго?

Не можех да разбера защо Дженифър толкова се интересуваше от Фини. Дали го защитаваше така усърдно, защото беше всецяло отдадена на принципите на предмета, който преподаваше? Или във всичко това имаше нещо много по-лично?

— Все още не мога да разбера какво искаш да направя.

— Неутрализирай отровата, която се лее от устата на Линго. Направи публично изявление. Ти си специалист по съдебна медицина. Хората ще се вслушат в думите ти.

— Съжалявам, Дженифър, не мога да направя това.

— Тогава говори с Линго. Опитай се да го вразумиш.

— Защо си толкова загрижена за Ейса Фини?

— Защото е невинен.

— Как можеш да си сигурна в това?

За момент настъпи пълна тишина, след това тя каза тихо:

— Членове сме на едно и също вечерско сборище.

— И ти ли си последователка на уика? — не можах да прикрия изненадата в гласа си.

Познавах Дженифър от осем години и подобно нещо никога не би ми минало през ума.

— Да.

Чух как си пое въздух, след това настъпи тишина. Изчаках.

— Ела във Фулмуун^[1] довечера. Ще извършим ритуала есбат. Запознай се с нас. Научи нещо повече за философията ни.

Наранените ми мозъчни клетки умираха за сън. Понечих да отхвърля предложението ѝ.

— Ще се убедиш сама. Нашата религия е изпълнена с радост, защото е родена от връзката си с природата. Ние, последователите на уика, се радваме на живота, а не го отнемаме.

През болката в главата си дочух гласа на съвестта.

Докато Слайдъл давеше мъката си в работа, ти давеше своята в алкохол.

— Кога?

— В седем вечерта.

Въпреки ужасяващия трафик щях да успея да отскоча до университета, а след това да се върна вкъщи да подремна и да събера сили, преди да се отправя към Фулмуун.

Извадих бележника си.

— Каж ми как да стигна дотам.

[1] Fullmoon (англ.) — пълнолуние (Б.пр.) ↑

Така и не успях да дремна. Айланд настояваше да сподели с мен всички подробности от подготовката на препаратите за сканиращия електронен микроскоп. След това, в продължение на час, се влачих през задръстването по шосе 1–85. Когато пристигнах вкъщи, имах време само да нахраня Бърди, да глътна два аспирина и да потегля отново.

Указанията на Дженифър ме изпратиха по същия път, по който в четвъртък пътувах към мястото, където беше намерен трупът на Клапек. Този път, на четвърт миля от брега на езерото, се отклоних по един тесен, виещ се път. При една изоставена сергия за плодове завих наляво и продължих направо, докато забелязах дървена табела със стрелка, на която на ръка беше написано *Фулмуун*. Нататък продължаваше черен път.

Слънцето падаше ниско, цветовете на гората се сливаха в едно общо червено-зелено-кафяво петно. Когато влизах и излизах от сенките, червените лъчи на залязващото слънце проникваха през листата на дърветата и танцуваха по стъклото на колата ми. Не видях никакви други коли.

Навлязох около четвърт миля в гората и забелязах дървена арка, издигната на около два метра и половина над земята. Имаше следи от гуми, които завиваха надясно. Аз също завих, следвайки указанията на Дженифър.

На около три метра от арката гората изведнъж изчезна и се появи поляна с диаметър около дващест метра. В далечния ѝ край, около една грубо скована дървена барака, бяха паркирани дващестина коли. Над вратата на бараката висеше табела с надпис *Фулмуун*, също изписан на ръка. Имаше изрисувано нещо, което наподобяваше богиня-майка от палеолитния период — с огромни гърди и бедра и едва загатнати ръце, крака и глава.

Паркирах до едно старо, очукано волво, слязох от колата и се огледах. Никой не дойде при мен и не ме извика. Вратата на бараката

под табелата с богинята си оставаше затворена.

Във въздуха се носеше мирис на бор, влажна земя и запален огън. Откъм дърветата, встрани от бараката, се носеше музика. Панфлейта ли беше? Или музиката беше на запис? Не можех да определя със сигурност.

Заобиколих постройката и видях пътека, която водеше към източника на музиката. Слънцето залязваше. Горите тънеха в полумрака, който настъпва, преди да падне нощта. Не се обаждаха никакви птици. Само от време на време някое подплашено животно се шмугваше в гъсталака.

Докато си проправях път, разбрах, че музиката всъщност идва от китара и флейта. Самотен женски глас пееше песен, чиито думи не можах да различа.

Скоро забелязах между дърветата да проблясва огън. След още десетина стъпки достигнах до втора поляна, много по-малка от онази около бараката. Спрях в края на гората и с поглед затърсих Дженифър. Никой не забеляза присъствието ми.

На поляната имаше повече хора, отколкото бях очаквала, може би около трийсетина души. Някои от тях седяха на пънове около огъня, други стояха прави на групи и разговаряха.

Една жена свиреше на китара. Беше четирийсетпетдесетгодишна, с дълга сива коса и много бижута по себе си. Флейтистът беше човек, чийто пол беше трудно да се определи. По неговите бузи и чело бяха изрисувани преплетени змии. Певицата беше младо момиче от азиатски произход.

Зад музикантите единайсет жени и един мъж следваха инструкциите на жена, облечена в богато избродирана роба.

— Вдигнете ръце към небето.

Двайсет и четири ръце се вдигнаха нагоре.

— Вдишайте дълбоко. Проследете дъха си. Почувствайте го как навлиза във всяка част на тялото ви, плъзга се надолу към гърлото ви, към сърцето, към гърдите, към слънчевия сплит, към гениталиите, към краката ви. Направете го отново. Един. Два. Три. Четири пъти.

Последва голямо дишане и размахване на ръце.

— С всеки свой дъх приежете благословията на вселената. Пет. Шест. Седем пъти.

Отново последва вдишване.

— Приемете дълбокия вътрешен покой. Оставете се да ви обземе пълно спокойствие.

Жената с бродериите допря ръце до устата си.

— А сега благодарете на самите себе си. Обичайте себе си. Целунете ръцете си.

Жената с бродериите целуна дланите си. Останалите направиха същото.

— Целунете кокалчетата на ръцете си. Целунете пръстите си. Вие сте любов!

За щастие в този момент забелязах Дженифър. Беше с джинси и черен суитчър с качулка. С дълъг железен прът избутваше пъновете в огъня, а около нея, като малки червени звезди, носени от вятъра, се вдигаха искри.

Заобиколих по края на поляната и се доближих до нея.

— Здравсти — поздравих аз.

Дженифър вдигна поглед, кожата ѝ светеше като кехлибар на светлината на пламъците. Усмивка огря лицето ѝ.

— Значи ни откри.

— Групата е... — Не можех да намеря точните думи. — По-голяма е, отколкото очаквах.

— Всъщност днес са се събрали доста малко хора. В момента сме между два големи празника и тази вечер не празнуваме нищо специално.

Сигурно съм изглеждала объркана.

— Хайде да седнем — усмихна се тя.

Последвах я до един от пъновете около огъня.

— Ето, това е уика в истинската си същност.

— В сбита форма — отбелязах аз.

Дженифър кимна.

— Последователите на уика признават съществуването на много древни богове и богини — Пан, Дионис, Диана. Но според нас Богът и Богинята са символи, а не живи същества. — Направи жест с ръка, сякаш да обхване всичко около нас. — Те са в дърветата, в езерото, в цветята, във вятъра, в нас самите. Във всяко творение на природата. Ние гледаме на всичко на Земята по този начин и се отнасяме към него като към различна проява на божественото. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Кимнах, макар че не бях много убедена в това.

— В основата на календара на уика са древните келтски празници, като най-големите от тях са осем на брой. Четири са по времето на лятното и зимното слънцестоене и на пролетното и есенното равноденствие. Останалите четири са приблизително по средата на тези периоди. Историческите проучвания показват, че тези дни са били празнувани в цяла Европа и на Британските острови още от времето преди Христа. Много от тях са били толкова популярни, че дори църквата не е могла да ги забрани. Затова ги е приела за свои и ги е свързала с различни християнски светци. Бригантия или Имболк — денят, в който новородените агнета започват да сучат, според християнския календар е празникът Сретение Господне и на него се празнува пречистването на Светата Дева. Бригантия е денят на Бригит — ирландската богиня на ковачите, лечителите и поезията. Като се движим напред в календара, пролетното равноденствие обикновено е някъде около двайсети март.

— Дванайсет часа ден, дванайсет часа нощ — вметнах аз.

Тя кимна.

— Според католиците тогава се пада празникът Благовещение. Следва Белтейн на първи май.

— Денят, в който се танцува около кол, украсен с ленти и цветя.

— Точно така. Това е ритуал, който съвсем очевидно е свързан с плодородието. Лятното слънцестоене, или най-дългият ден в годината, се пада около дваiset и първи юни. Според уика това е денят, в който богинята девойка се превръща в богиня-майка. Ламас, който се празнува на първи август, предвещава идването на есента и началото на жътвата. След това е ред на есенното равноденствие, което винаги се пада около дваiset и трети септември.

— Моментът, в който денят става по-къс от нощта и зимата се задава.

— Точно така. Есенното равноденствие също така е било времето на втората жътва и на правенето на виното. За уика това е моментът, в който богинята-майка се превръща в стара жена. Сауин се пада на последния ден от октомври и се празнува като Хелюин. В древни времена, обикновено на Сауин, са колели домашни животни и са започвали да опушват месото. Според стария келтски календар това е

бил краят на годината и началото на новата, така че разделянето на живите от духовете на мъртвите е било особено опасно по това време.

— Затова ли се обличаме в страшни костюми, за да се пазим от лошите духове?

— Това е едно от тълкуванията. И най-накрая идва зимното слънцестоене, някъде около двацет и първи декември. Нарича се още Юл, тогава е най-късият ден и най-дългата нощ в годината. За уика това е периодът на годината, когато богинята царува като стара жена. В много религии боговете им са родени на деня на зимното слънцестоене. Христос, Хор, Дионис, Хелиос, Митра — всички те претендират да са родени на Юл.

— Според мен има смисъл в това. Дните стават по-дълги, значи е настъпило времето за възраждане и обновяване на всичко.

— Отново си съвсем права. Така че, казано накратко, тази вечер не празнуваме нищо специално. Просто се събираме, защото ни е приятно заедно и за да отдадем почит на Бога и Богинята.

Сетих си, че според Слайдъл съседите бяха забелязали необичайно раздвижване през нощта, преди да бъде открито тялото на Клапек.

— Колко често се събирате?

— Обикновено всеки втори вторник на месеца.

Фандърбърк беше забелязал трупа миналия вторник.

— Винаги ли е така?

— Обикновено да — каза тя и смръщи вежди. — Защо питаш?

— Ами миналия понеделник?

— Да, разбира се. Онази вечер е имало събрание, на което са обсъждали подготовката за празника Сауин. Забравих, защото не присъствах на него.

Може би беше откровена с мен, може би не. Изражението на лицето ѝ не издаваше нищо.

— А Ейса Фини присъствал ли е на събранието?

Тя отправи поглед в празното пространство.

— Не. Той много рядко идва на събрания.

— Знаеш ли къде е бил тогава?

Тя поклати глава.

— Опитал ли се да се свържеш с него?

— Позвъних му няколко пъти, за да го питам дали ще ходи в лагера онази вечер — отвърна тя и сведе поглед към ръцете си. — Не можах да се свържа с него.

Наблюдавах как на светлината на огъня чертите на лицето ѝ се променят, носът ѝ изглеждаше по-дълъг, под очите ѝ сякаш се появиха дълбоки хлътнатини.

Вдигна поглед и разбра, че я наблюдавам.

— Ейса не може да направи нищо лошо на друго човешко същество.

— Той сам се е обявил за вещер.

— И аз съм вещица. Както и всички останали, които виждаш наоколо.

Замълчах.

— Ейса е напълно отдаден на уика и следователно изпитва искрена почит към живота. Дълбоко в сърцето си съм сигурна, че никога не би отнел човешки живот.

Поклати отчаяно глава.

— Хората имат толкова погрешни представи за нас. Смятат, че имаме нещо общо със сатанистите, с вампирите, с масоните. Някои твърдят, че правим групов секс и принасяме човешки жертви. Всичко това е лудост, в дъното на която стои невежество.

Обърна се към мен, тялото ѝ беше напрегнато, в очите ѝ се отразяваха пламъчетата на огъня.

— В основата на повечето днешни общопризнати религии е страхът от силата на жените. Доктрините на съвременната църква са пълни с истории за сирени, вещици и магьосници, които правят заклинания по пълнолуние. Това е чиста проба мъжка пропаганда, облечена във власт. И всичко това е толкова нелепо, защото древните артефакти показват, че хората първо са се прекланяли пред богинята-майка или Земята. Видя ли образа над вратата на бараката?

— Много приличаше на Вилендорфската Венера — имах предвид една фигура от периода на палеолита, открита в Австрия през 1908 година.

— Разбира се — усмихна се тя. — Ти имаш познания по праисторическа археология. И също така знаеш, че в най-ранните писмени паметници се говори за култ към богове и богини. И тези

ранни женски божества по-късно са били изместени от боговете на бурите като Ваал, Раман и Яхве.

Погледна ме право в очите.

— Последователите на уика са съвременните езичници, които си представят образа на първата майка като богинята, почитана в праисторически времена, преди системата от мъжки божества да заработи. Опитваме се да изкараме на преден план идеята за потисничеството над жените и да променим нагласата в хората. Искаме нов свят — тук и сега, свят, в който мъжете и жените са равни и представата за това кой е по-ценен от другия и кой трябва да държи властта в ръцете си, е различна. Но искаме тези промени да станат по мирен път. Уика се прекланя пред женското начало, но преди всичко нашата религия се основава на личното ни убеждение, че над всичко стои животът. Ние почитаме съзидателните сили на природата, в лицето на един бог и една богиня.

Взе ръцете ми в своите.

— Ела да те запозная с останалите. Нека да ти покажа кои сме ние, в какво вярваме и какво правим. Сама ще се убедиш. Никой от нас не може да отнеме живота на човешко същество.

— Добре — съгласих се аз. — Покажи ми какво е уика.

И така се запознах с Небесната птичка, Гарванът, Индия и Плетачът на сънища. Видях ги как танцуват, бият барабани и пеят. Ядох с тях. Участвах в разговорите им. Задавах им въпроси.

Научих, че според официалните данни последователите на уика са над 400 000 души и това я прави десетата по големина религиозна общност в Съединените щати след християнството, секуларизма, юдейството, исляма, будизма, агностицизма, атеизма, хиндуизма и унитарния универсализъм.

Научих също така, че уика няма официална свещена книга, няма централа, ръководител или признат от всички пророк, или месия.

Научих, че в уика има много различни традиции, всяка от които има свои собствени учения и практики.

Научих, че последователите на уика вярват в Закона за трикратното възвръщане, че както доброто, така и лошото се връща обратно към този, който го е направил. Осемте добродетели според уика са: веселие, почит, чест, смирение, сила, красота, мощ и състрадание.

Въпреки картите таро, книгите с магии, кристалните топки и любовните заклинания почувствах искреност и добронамереност във всички, с които се запознах.

Разбрах, че уика и нейните традиции остават непознати за широкия кръг хора, защото последователите ѝ се крият от страх, че могат да бъдат преследвани.

Преследвани по начина, по който го правеше Бойс Линго.

Тръгнах си в полунощ, все още не бях сигурна за Ейса Фини, но бях напълно убедена, че по време на разследването трябва да действаме много внимателно, за да не се оставим да бъдем водени от предубеждения. Щеше да е доста трудно да убедя Слайдъл. Но това щеше да стане утре.

Влязох в двора на къщата си и фаровете на колата осветиха някакъв правоъгълен предмет, оставен на задната площадка.

Чарли отново в действие. Усмихнах се, излязох от колата и се отправих към вратата.

Предметът се оказа картонена кутия, чийто капак беше добре затворен. Подпрях кутията на коляното си, отключих вратата и влязох вкъщи.

— Прибрах се, Бърд — извиках аз.

Точно свалях якето си, когато Бърди се появи. Погали се няколко пъти в краката ми и след това скочи на плота.

И замръзна на място. Беше точно копие на котките, които рисуват по Хелюин — гърбът му беше извит, а опашката — настръхнала. Издаде нисък, ръмжащ звук.

Настръхнах.

Вдигнах Бърди и го сложих обратно на пода. Той веднага скочи обратно на плота.

С едната си ръка държах котката, с другата отворих капака на кутията.

На дъното ѝ лежеше отровна водна змия. Беше сложена по гръб, коремът ѝ беше разпран и вътрешностите ѝ — кървави и блестящи, се изливаха навън. Под челюстта, върху светложълтата кожа, беше изрязана обърната пентаграма.

В съня ми отново се появяваше змията, която бях запечатала в чувал за боклук и сложила в лехата с невените, покрай верандата. В съня ми тя беше съвсем жива и ме преследваше сред гъсти дървета, обрасли с дебел мъх, като през цялото време съскаше гърлено: *Ейса. Ейса. Ейса.*

Колкото по-бързо тичах, толкова по-плътно до мен се приближаваше тя. Покатерих се на едно дърво. Тя се плъзна покрай мен по ствола му и ми се ухили отгоре като чеширски котарак. Езикът ѝ ме перна леко през лицето. Замахнах да отблъсна главата ѝ с ръка.

Езикът отново се насочи към мен. Над раздвоения му край видях три червени шестици. Над тях блестеше малък кръст.

Един от клоните на дървото се превърна в гърчещо се пипало, което се изви към мен и завря микрофон пред лицето ми. Металът докосна бузата ми.

Отново замахнах с ръка.

И се блъснах в нещо твърдо, покрито с козина.

Събудих се и видях, че Бърди ближе лицето ми.

— Извинявай, Бърд — казах аз и обърсах слюнката му от бузата си.

Часовникът показваше седем и двайсет.

Правех си кафе в кухнята, когато мобилният ми телефон иззвъня. Слайдъл. Събрах мислите си и вдигнах.

— Пуснали са го тази сутрин.

Трябваше ми известно време, за да разбере за какво става въпрос.

— Фини ли?

— Не. Джак Изкормвана. Разбира се, че Фини.

Въздържах се от коментар.

— Милозливият адвокат е постигнал съгласие с полицията, че няма достатъчно доказателства, и Фини не може да бъде обвинен в убийството нито на Клапек, нито на Риналди. А за костите няма да го държат в затвора.

Споменаването на Чарли Хънт, макар и косвено, ме накара да трепна. Добре. Повече не можех да го отлагам. Ще се обадя на Чарли още тази сутрин.

— ... мръсник. И аз няма да престана да го наблюдавам — гласът на Слайдъл ме върна обратно към действителността. — При теб има ли нещо ново?

Разказах му за змията.

— По дяволите! Кой, мислиш, може да го е направил?

Аз самата бях разсъждавала доста по въпроса.

— Миналия петък публично разкритикувах Бойс Линго.

— Човекът има много поддръжници, но те не са от хората, които биха ти сложили мъртва змия пред вратата.

— Не съм много убедена в това.

— Във вестниците беше публикувано, че ти и аз сме открили казана на Куерво на Грийнлийф Авеню — Слайдъл спря, очевидно обмисляше и други възможности. — А може и да е било някое от вуду приятелчетата на Фини.

Разказах му за Дженифър Робъртс и за посещението ми във Фулмуун. След това със свито сърце изчаках да чуя тирадата му. Слайдъл ме изненада.

— Какво мислиш за всичко това?

— Много еко феминизъм и лоша поезия.

— Какво искаш да кажеш?

— Въпреки че са твърде особени, хората, с които се запознах, ми изглеждат безобидни.

— Така е изглеждал и Джон Уейн Гейси.

— Смяташ ли, че някой е оставил змията, за да ме сплаши?

— Или е така, или на някого не му е харесало, че Фини е арестуван, и е решил да направи някоя магия, за да го освободи — Слайдъл изсумтя силно. — И това ако не е ирония на съдбата. Изпращат ти обезобразената змия и на следващата сутрин техният човек излиза от затвора. Както и да е, по-важно е обаче, че някоя откачалка знае къде живееш. Трябва много да внимаваш.

И аз си бях помислила същото.

— Искаш ли да поставя къщата ти под наблюдение?

Понечих да отхвърля предложението му, но се сетих за Риналди. Защо да рискувам?

— Добре. Благодаря ти много.

— Ще накарам една патрулна кола да минава на всеки час просто за да се увери, че всичко е наред. Може би трябва да уговорим някакъв сигнал, в случай че има проблем.

— Да закача един фенер на кулата на църквата?

— А?

Явно не схвана шегата ми.

— Ако имам някакви неприятности, ще оставя лампата на верандата да свети.

— Това става.

— Искаш ли да ти изпратя змията?

— Какво, по дяволите, да правя с изкормена змия?

Разказах на Слайдъл за пробите, които бях оставила в университета при Марион Айланд.

— Това важно ли е?

— Може и да не е. Ще разбере, когато получа резултатите.

За момент чувах само тежкото му дишане. След това продължи:

— Открих, че едно момче на име Винс Гънтър е било задържано за склоняване към проституция на двацет и осми септември. Прекарал е нощта в затвора и на следващия следобед някой е платил гаранцията. Мисля, че този Гънтър е същият Винс, с когото Еди имаше среща. Ще се опитам да го издиря чрез поръчителя му. — Слайдъл замълча за миг. — Доколкото разбрах, излиза, че Еди е имал финансови проблеми.

— Така ли?

— Надхвърлил е лимита на кредитната си карта с петдесет хиляди долара.

— И?

— И нищо. Проверяват как точно стоят нещата.

— На теб някога споменава ли ти е, че има финансови затруднения?

— Не — отговорът му прозвуча съвсем сухо.

— Мислиш ли, че се е замесил в нещо и затова са го убили?

— Проверяват в момента. — Последва дълго мълчание. — Не може да е така. След като съпругата му почина, единственото нещо, което Еди искаше да прави, беше да се прибере вкъщи, да си пусне

класическа музика и да решава кръстословици. Или онова, там, другото нещо. С цифрите.

— Судоку? — опитах се да отгатна.

— Да. Точно това. И си готвеше. Само за себе си. Истински ястия, прясна паста с подправки и разни други работи.

Изведнъж почувствах остра болка. Въпреки че познавах Риналди от двайсет години, за него знаех само, че е роден в Западна Вирджиния, че жена му беше починала и живееше сам. Винаги беше спретнат, обичаше класическата музика, добрата храна и скъпите дрехи. Сега вече нямах възможност да науча нещо повече.

— Еди имаше ли семейство?

— Един женен син. Тони. Живее някъде близо до Бостън. Още от съвсем малък.

— Те поддържаха ли връзка?

— Да, но Еди не обичаше да говори за това.

Не попитах защо синът на Риналди е бил отгледан от други хора.

— Какво казва Тони?

— Открийте копелетата, които убиха баща ми.

Знам, че Слайдъл говореше по този начин, защото дълбоко в душата си скърбеше, затова не му обърнах внимание.

— Виж какво — продължи той. — Случаят е поет от отдел „Убийства“. В квартала наоколо е имало много обири и изнасилвания, с които се занимавали. Търсели очевидци на убийството, проверявали показанията им и други такива. Тъй като времето в събота беше лошо, нито един полицейски патрул не е бил на улицата. Изобщо никой нищо не е видял. Или поне така ми казват. Хората, които разследват убийството, отказват да ми дадат подробности.

Това изобщо не ме учуди. Слайдъл трудно се поддаваше на контрол, дори при нормални обстоятелства. Като се имаше предвид емоционалното му състояние, никой не можеше да предвиди какво би направил, ако попадне и на най-беглата следа към убиеца на Риналди.

— Ще се видим ли в черквата? — попитах аз.

— Ще бъда най-отзад.

След като затворих телефона, включих компютъра и проверих пощата си.

Кати ми беше писала, за да се извини за пререканието ни онзи ден. Предположих, че така й беше много по-лесно, отколкото да ми се

обади по телефона.

Някакъв нигериец искаше от мен помощ, за да освободи два милиона британски лири. Единственото, което се искаше от моя страна, беше да му изпратя номера на банковата си сметка.

Колега от университета беше изпратил покана за парти по случай Хелюин. Побързах да откажа, като си спомних какво се случи миналата година.

Имаше и едно от `astall@gmail.com`. Не беше написано какъв е предметът на писмото.

О, не.

О, да. Алисън Сталингз искаше да се срещнем за по едно питие. Имала още въпроси към мен.

По дяволите! Ларк Тирел беше прав да се ядосва. В понеделник, докато не съм била на себе си, съм разговаряла със Сталингз. Аз ли ѝ се бях обадила? Не може да съм го направила.

Ако тя ми е позвънила, откъде е намерила номерата на домашния и мобилния ми телефон? Госпожа Флауърз по никакъв начин не би дала такава информация на когото и да било. Нито пък някой от университета.

Не би го направил никой, който знае номерата ми. Как се казваше новата секретарка? Наташа? Наоми?

Погледнах часовника — 8:05. Позвъних.

Наоми се закле, че не е давала телефона ми на никого.

Нима аз го бях направила? Върнах събитията няколко седмици назад. Разбира се. Такийла Фрийман. Най-вероятно Сталингз беше взела телефонния ми номер от нея.

Тогава защо сега ми изпращаше имейл, вместо да ми се обади?

Защото двацет и четири часа не бях отговаряла на нито един от двата телефона ли? Или защото тези, които са звънели вкъщи, са чули съобщението, че линията е прекъсната?

Помислих си, че на всяка цена трябва да разговарям с Такийла.

Бяха пристигнали две съобщения от ентомолога, на когото бях изпратила образците от Грийнлийф и Клапек. Към всяко от съобщенията имаше по един прикачен файл. Отворих първия и го прочетох.

Никакви изненади. Според състоянието на насекомите от мазето пилето е било закляно приблизително осем седмици, преди да събера

пробите. Това означаваше, че Куерво за последен път е вършил нещо там в средата на август.

Всичко съвпаднаше. Куерво е бил блъснат от влака на двацет и шести август.

Отворих доклада за Клапек. Освен имената на видовете и техния брой, в него имаше две заключения. Едното се отнасяше до средата, в която беше престоял трупът, а другото — до момента на настъпването на смъртта.

В първото нямаше нищо необичайно.

Пробите не доказват престой във водна среда.

Добре. Трупът на Клапек е бил изхвърлен там, а не е изплувал от езерото. При аутопсията и ние с Лараби бяхме достигнали до същия извод.

Второто заключение ме разтревожи повече.

Тялото на починалия е забелязано на това място на девети октомври. Два дена по-късно полицията го прибира. В този период дневните температури са достигали двацет и пет, двацет и шест градуса. Тялото е било увито в найлон, който не е прилепвал плътно по него. Нараняванията са били сериозни. С оглед на тези фактори дейността на насекомите е изключително малка, но не и необичайна, като се има предвид, че най-краткият възможен интервал за настъпването на смъртта е четирийсет и осем часа.

Облегнах се назад. Наистина бях озадачена.

Риналди беше отбелязал, че неговият информатор, Винс, за последен път е видял Джими Клапек със склонния към насилие мъж, Рик Нелсън, на 29 септември. Ако това наистина беше така, къде е бил Клапек между 29 септември и 11 октомври, когато трупът му се появи на брега на езерото?

ДК. 29/9. ПВЖ с РН сп. ВГ.

Дали не интерпретирахме грешно бележките на Риналди? Ако е така, какво в действителност означават те?

Представих си тялото на Клапек на брега на езерото Уайли. Символите, изрязани в гърдите и корема му. Вратът и липсващата глава. Трупът трябваше да гъмжи от ларви и яйца. Защо толкова малко яйца са били снесени и излюпени? И защо трупът не е бил нападен от други животни?

Представих си черепа на Сюзън Редмон в тъмното мазе на Куерво.

Двете сцени бяха толкова различни и въпреки това си приличаха по зловещото отношение към човешките останки. Защо бяха открити почти по едно и също време?

Трябваше да се съглася със Слайдъл. Дълбоко в себе си бях убедена, че между тези две събития има връзка. Но докъде се простираше мрежата? И кой я плетеше?

Фини? Отрече да познава Куерво, но целият се напрегна при споменаването на името на сантерото. Караше форд „Фокус“. И притежаваше сатанистки книги.

Не вярвам в съвпаденията. Съвпадението е просто непълно познаване на фактите.

Добре. Време беше да разгледаме фактите.

Потърсих името Ейса Фини в „Гугъл“ и открих две неща — едното се отнасяше до първите заселници в град Хамилтон, щата Ню Йорк, а другото беше сайт на вечер на име Урса.

Ейса. Урса. Бинго! Насочих се към мечката^[1]

В горната лява част на първата страница на сайта на Урса една сребърна пентаграма пръскаше искри и бавно се въртеше. Вдясно имаше снимка на Ейса Фини, облечен в дълга бяла роба, на която беше избродирано съзвездието „Урса Майор“. Голямата мечка.

В центъра на екрана имаше пирамида, разделена на сектори, които водеха към линковете на сайта. Човек можеше да избере между: *Съобщения; Преглед на нови книги; Чествания; Учебник; Магии; Лунни фази; Поезия; Ритуали и Сауин.*

Избрах *Поезия*.

Очевидно Фини обичаше стихове, в които се говореше за плачещи лилии, сърца като фарове и любов, чрез която можеш да достигнеш до реалността.

Отидох на *Сауин*.

Там открих цитат от романа на Рей Бредбъри „Дървото на вси светии“, реклама за книгата „Езическите мистерии на Хелюин“ и пространно описание на празника. Обяснението, което Фини даваше за празника „Вси светии“ или Хелюин, съвпаднаше напълно с това на

Дженифър Робъртс. Между другото научих, че в Шотландия има обичай на този празник мъжете да се обличат като жени и обратното.

За момент се разсеях, не можех да си представя картината. Ако мъжете са облечени в шотландски полички, тогава какво правят?

Единствената важна информация, която открих, беше, че при Саун има две чествания, като първото предхожда истинския празник. Добре. Това съвпаднаше с обяснението на Робъртс, че е имало събиране извън редовния им график.

Върнах се на главната страница и влязох в Учебник.

Отново се появи образът на Фини, този път в близък план. Наистина приличаше на Рик Нелсън, само че с дълбоки белези от акне.

Под образа на Фини имаше още тагове: Медицина и Магия; Всеки дъх е молитва; Скалите са индивиди като нас; Афродизиаци; Дарове от Богинята. Предположих, че всички тези линкове водят до уроци как да живеем според разбиранията на уика.

Вече се бях поотегчила, затова избрах *Афродизиаци*.

Употребата на афродизиак засяга повече от един човек. Ето това вече беше откритие! Афродизиациите съществуват под формата на билки или храни. Билките включват женшен, чесън и гуарана. Добре. Това не ми беше известно досега.

Еротична храна може да бъде всичко, което е солено, лепкаво, сладко, влажно, топло или хладно. Оставаше ли нещо извън този списък?

В края на страницата Фини беше написал предупреждение, в което заявяваше, че неговите съвети са само информативни и читателите трябва да се посъветват с лекаря си, преди да използват афродизиациите като помощно средство.

Чудесно. Добър ден, докторе. Смятам да изям един бонбон. Какво ще ме посъветвате?

Точно щях да изключа компютъра, когато погледът ми попадна на едно малко каре в долния ляв ъгъл на страницата. Там Фини беше дал линковете към източници, в които, както предполагих, се продаваха билките, които възбуждат страстите.

Ботаника екзотика

Ботаника на небесните сестри

Земни елементи
Ла ботаника буена салуд
Мистични настроения
Езически отвари

Усетих гъделичкане в гърлото си. „Ла ботаника буена салуд“. Магазинът на Куерво?

Кликнах върху него, едва сдържайки дъха си от вълнение. Появи се съобщение, че линкът е невалиден.

За едно и също нещо ли ставаше дума? Интернет магазин със същото име, който обаче няма нищо общо с магазина на Куерво?

Или бях открила доказателство за връзката на Фини с Куерво? Ако беше така, защо Фини ни излъга, че не познава сантерото?

Или Фини беше включил името на този магазин в списъка само защото се намираше в Шарлот?

Куерво и Фини. Един сантеро и един вещер. Каква беше връзката между тях? Дали предчувствието на Слайдъл за Фини беше правилно? Дали Урса се занимаваше и с други неща, освен с поезия и билки? Имаше ли нещо общо с убийството на Джими Клапек? А на Риналди?

А със смъртта на Куерво? Възможно ли беше смъртта му да не е настъпила в резултат на инцидент?

Дженифър Робъртс беше твърдо убедена, че Фини е невинен. Въпреки това не беше успяла да се свърже с него в нощта, когато Клапек е бил убит.

За едно нещо обаче беше съвсем права. Сайтът на Фини беше дело на ексцентрична, но не склонна към насилие личност.

Излязох от сайта. В главата ми се въртяха какви ли не мисли.

И изведнъж на екрана изплува един обезглавен труп, прободен от десетки саби. Тялото бавно се стопи в черния екран. Появи се една точка, която започна да нараства и се превърна в извънземно същество с прекалено много зъби.

Гледах екрана като хипнотизирана, докато върху гърдите на странното същество се появи червен кръг. В следващия миг тялото му експлодира и се разпръсна на парчета. През екрана започнаха да преминават думи. Гилдии на злото; Мистични светове; Непознати вселени; Лов на жертви; Играй; Научи нови техники за програмиране

на ръба на невъзможното. Думите *Dr. Games.com* просветваха в оранжево и червено и подтикваха човек да кликне върху иконата.

Не можех да затворя тази страница. Придвижих курсора към хикса в горния десен ъгъл на екрана. Образът не изчезваше.

Изведнъж ми хрумна нещо. Фини се занимаваше с компютърни игри. Дали този образ не беше негово дело? Нима Урса се опитваше да подлъже посетителите на сайта си да влязат и в другия сайт?

Добре, Dr. Games. Хайде да си поиграем.

В главната страница на Dr. Games нямаше нито снимки, нито изображения. Едно изречение поздравяваше играчите, феновете и професионалистите с добре дошли. Изборът беше следният: Как да създадем съвършения компютър за игри; Компоненти на добрата игра; Съвети за начинаещите дизайнери; Безплатни игри за сваляне.

Избрах директно последната възможност.

И открих цял един нов, поразяващ свят.

[1] *ursus* (лат.) — мечка (Б.пр.) ↑

От шестте налични игри избрах само три.

В „Killer Dozen“ играчът контролира дванайсет воини, които преследват и унищожават враговете си по безброй ужасни начини. Разкъсват телата им на две, прерязват гърлата им, набучват главите им на ятагани или вили.

В „Reality Crime“ играчът е ченге, което събира информация за убийтия си брат. Бие заподозрените и стреля по тях с най-различни оръжия.

В „Gods of Combat“ играчът е воин-бунтовник, който иска да си отмъсти на боговете. Нанесените рани бяха пресъздадени с отблъскващ реализъм.

Другите три игри бяха „Islands of Death“, „Blood Frenzy“ и „Mansion of Mayhem“. Дори не ги погледнах.

Грабнах телефона и се обадох на Слайдъл. Отговори ми някак сърдито.

Разказах му за линка от сайта на Фини до магазина на Куерво и за образите, които се появяваха в сайта с игрите. Той каза, че ще накара някой да провери кой е собственикът на домейна Dr.Games и да види дали съществува интернет магазин „Ла ботаника буена салуд“, различен от магазина на Куерво.

Съобщих му също така, че съм получила доклада на ентомолога.

— Каж ми съвсем накратко.

— Куерво е убил пилето през втората половина на август.

— Предполагам, преди да се е срещнал лице в лице с влака.

Направих се, че не съм го чула.

— Тялото на Клапек никога не е било в езерото, а той най-вероятно е бил убит два дена преди Фандърбърк да се обади на полицията.

Слайдъл замълча за момент, очевидно обмисляше току-що получената информация.

— Някаква мацка на име Ейприл Пиндър е платила гаранцията на Винс Гънтър. Чудя се дали е наясно с какво се занимава гаджето ѝ. Както и да е, скоро ние с Ейприл ще се запознаем и може би ще станем добри приятели.

— Искам и аз да присъствам.

Слайдъл изсумтя нещо и затвори телефона.

Часовникът показваше 9:50.

Трябваше да побързам.

Черквата „Света Ана“ е известна като малка енорийска черква с голямо сърце. Тази сутрин беше необходима голяма черква с огромен брой места за сядане и паркиране.

Докато се движех натам, видях стотици хора, които се подреждаха за траурното шествие. Представители на градската и щатската полиция. Пожарникари. Военни. Изглежда, имаше униформени представители на всички служби.

Както се и очакваше, бяха излезли и много цивилни граждани. На някои места се бяха струпали огромни групи. Някои плачеха. Други се прегръщаха или се държаха за ръце. Много от тях стискаха американското знаме или го развяваха.

Оставих колата си, където ми беше казал Слайдъл, и си пробих път до черквата. Стотици полицаи се бяха организирали и стояха в шпалир, който се извиваше от вратата на черквата, през паркинга, до „Парк Роуд“.

Имаше представители на огромен брой медии, повечето бяха местни, но CNN и FOX предаваха за националния ефир. Над главите ни кръжаха хеликоптери.

Времето сякаш беше с нас. Слънцето грееше, а небето беше есенно синьо. Идеален ден за пряко предаване от гробището.

Показах личната си карта на един униформен офицер, отметнаха ме в списъка и ме пуснаха да вляза в черквата.

Слайдъл седеше на последния ред пейки, встрани от пътеката. Беше стиснал ръце между коленете си, а лицето му беше като издялано от мрамор. Като ме видя, се отмести, за да ми направи място, но не каза нищо.

Седнах на пейката до него.

И веднага бях обзета от обичайните за такава ситуация емоции.

Тържественният звук на органа. Мирисът на тамян, който се смесваше с уханието на цветята. Слънчевата светлина, преминаваща през стъклописите.

В съзнанието ми се върнаха спомени от отминали погребения.

Малкият бял ковчег на брат ми. Блестящият бронзов ковчег на баща ми. Балоните върху ковчегата на малкото момиченце, простреляно от бандити в Монреал. Белите цветя върху гроба на приятелка, починала на четирийсет и три години от лимфома.

Поех дълбоко дъх, после издишах бавно. Съсредоточих се върху музиката. Дали беше „Погребалният марш“ на Хендел? Или на Шопен? Не бях сигурна. Не бях чак толкова извисена.

Един много възрастен свещеник проведе литургията. Шефът на Слайдъл, Харпър Дънинг, прочете нещо от Библията. Тони Риналди говори за баща си. Други говореха за своя колега, своя приятел и събрат по енория. Ние всички ставахме, сядахме, коленичехме, пеехме.

През цялото това време виждах Риналди пред себе си — с ъгловатото му тяло и дългите му костеливи крайници. В кабинета ми — как внимателно си води записки със скъпата си немска писалка. В лабораторията — как оглежда черепа на Сюзън Редмон. На „Трийсет и пета“ улица — как кръвта му изтича през елегантното му сако „Армани“.

Накрая почетната част изнесе ковчегата от църквата. Всички напуснахме под звуците на „На крилете на песента“ от Менделсон.

Слайдъл ни закара до гробището, където всичко се повтори, само че този път на открито. Полицаи. Опечалени. Репортери. Високопоставени лица.

Лараби беше там, облечен в черно. Тъкмо щях да му се обадя, когато една ръка потупа рамото ми. Обърнах се.

Две зелени очи бяха вперили поглед право в мен.

Чарли не проговори, а ме придърпа към себе си и ме прегърна силно.

Поставих дланите си на гърдите му, бутнах го и направих крачка назад. Защо го направих? Чувствах се неудобно от публичната проява на чувства? Или от пиянството си? Или от това, че се бяхме повъргалияли в леглото?

— Как си? — попита Чарли нежно.

— Добре — чувствах присъствието на Слайдъл на три метра от нас.

Беше се обърнал. Разговаряше с шефа си и се правеше, че не ни подслушва.

— Обадох ти се — каза Чарли.

— Бях ужасно заета.

— Тревожех се за теб.

— Добре съм. Благодаря ти за храната.

— Щеше да е по-добре, ако можех да ти сготвя нещо.

— Виж какво. Аз...

— Не ми обяснявай нищо, Темпи. Не и на мен. Направила си това, което е трябвало да направиш.

— Това не бях аз, Чарли. — Аз самата не бях сигурна какво исках да кажа.

— Кога? В четвъртък? Или в неделя?

Заговори отново, преди да успее да му отговоря.

— Да опитаме отново. Може би този път в петък?

— Има още някой, Чарли. Един детектив от Монреал. Не съм сигурна, че там всичко е приключило.

Собствените ми думи ме изненадаха. Разбира се, че всичко беше приключило. И вече бях превъзмогнала чувствата си към Райън.

— Той е много далеч оттук — каза Чарли.

По много различни начини, помислих си аз.

— „Остани до своя мъж“^[1] — запя тихо Чарли.

Тук вече не можах да сдържа усмивката си. Тази песен непрекъснато се въртеше по време на едно безкрайно пътуване за тенис турнир на щата. Тя стана една от постоянните шеги на отбора ни.

— На кого беше онази касета? — попитах аз.

— На Дрек Зогбауер.

— Искаш да кажеш, че сме учили заедно с някой на име Дрек Зогбауер?

Чарли сви рамене.

— Спомням си, че всички ръкопляскаха, когато шофьорът най-накрая конфискува касетата.

— Аз ръкоплясках най-възторжено. Това не беше музиката на моите хора.

Вдигнах учудено вежди.

— Кои са твоите хора?

— Феновете на „Ню Йорк Янкис“.

Отново не можах да сдържа усмивката си.

— Наистина те разбирам, Темпи. На човек му трябва време, за да се съвземе.

Разбира се, че ме разбираш, помислих си аз, като си спомних снимките на починалата му съпруга.

— Съжалявам — казах аз.

— Мога да почакам — усмихна се Чарли.

Беше тъжна усмивка, но все пак усмивка.

— Аз съм един много търпелив човек.

И в този момент го прегърнах.

Той тръгна да си ходи.

— Чарли!

Обърна се.

— Ейса Фини е бил освободен тази сутрин.

Той постави ръка на сърцето си.

— Моля те. Няма нужда от овации.

Вдигнах поглед нагоре.

— Просто признай, че съм най-великият адвокат на света.

— Това ще си остане между нас, но кажи ми, смяташ ли, че Фини е способен на насилие?

Чарли се върна обратно при мен и сниши гласа си:

— Честно казано, Темпи, не знам. Но Слайдъл е прав в едно нещо. Това момче е истинска откачалка.

— Благодаря ти.

Чарли беше изминал едва десет крачки, когато Слайдъл се отдели от Дънинг и бавно се приближи към мен.

— Беше много трогателно.

— Учили сме заедно в гимназията.

— Радвам се за теб.

Нищо не отговорих.

— Дънинг е бесен.

— Защо?

— Телефоните в управлението са загрели от обаждания на възмутени граждани, които искат да знаят защо полицията не арестува вещиците и магьосниците.

— О, Господи!

— Точно така. Смятат, че Той изцяло би подкрепил такова начинание.

Не можах да отговоря, само поклатих глава.

— И казват, че отчасти и ти си виновна.

— Чакай малко. Защо пък аз?

— Според тях ти си предизвикала Линго.

— Аз съм го предизвикала?

— Повечето от хората, които са се обадили, смятат, че ти си изчадие на дявола.

Трийсет минути по-късно шествието пристигна до гроба, където се състоя кратка церемония. Последваха салюти и ковчегът беше спуснат в гроба. Хората започнаха да се разотиват.

Машината вече беше започнала да зарива гроба на Риналди, когато забелязах, че Лараби е вперил поглед във вратата към „Шарон Амита Роуд“. Водена от любопитство, проследих погледа му.

Репортерите се трупаха като мухи на мед около двама мъже. Успях да видя само главите им, косата на единия беше посребрена, а на другия — съвсем късо подстригана.

Бойс Линго и помощникът му. Възползваха се от погребението на Риналди, за да продължат да сеят омраза и нетърпимост.

Обезумях от яд.

Избутах Слайдъл с лакти и се отправих към Линго. Нямах намерение да говоря, исках само да заста на право пред него и с присъствието си да му напомня, че ще носи отговорност за всяка своя дума.

Чувах зад себе си как Слайдъл се опитва да ме догони. Зад него имаше още някой, вероятно Лараби.

Стигнах до събралите се репортери, избутах ги и заста на най-отпред, точно срещу Линго.

— ... Фини е бил освободен тази сутрин. Сега е свободен да живее между нас, да се прекланя пред Сатаната, да служи на Луцифер и да носи злини на всички около себе си.

Тихо. Бренан.

Така е, законът си с закон и човекът си има своите нрава. Така и трябва да бъде. Върху този принцип е изградена системата ни. Но какво става, когато системата започва да се руши? Когато правата на престъпниците се зачитат повече от тези на гражданите като вас и мен, които зачитат закона?

Спокойно.

— Ще ви кажа какво става. Убиецът О'Джей Симпсън играе голф във Флорида. Престъпниците Робърт Блейк и Фил Спектър си живеят прекрасно в огромните си холивудски имения.

— Да не би да искате да кажете, че съдът не с преценил правилно? — провикна се един репортер. Според вас те виновни ли са?

— Това, което искам да кажа, е, че правителството вече не може да ни защити нито от престъпниците, нито от терористите.

— Защо? — обади се друг глас.

— Ще ви обясня защо. Законът оставя полицията и прокуратурата с вързани ръце. Ако бъда избран в щатския сенат, ще работя с всички сили за отмяната на тези закони.

Забравих предупреждението на шефа. Забравих плана си да мълча и само да наблюдавам.

— Надали това е най-подходящото място да провеждате кампанията си, съветник.

Както и при предишната ни среща, всички погледи см насочиха към мен. Обективите и микрофоните ги последваха.

Линго се усмихна доброжелателно.

— Ето, че се срещаме отново, доктор Бренан. Да, напълно сте права.

— Ейса Фини има право на справедлив съдебен процес.

— Разбира се, че има право.

Не можах да спра дотук.

— И да вярва в каквото пожелае.

Лицето на Линго доби тържествен вид.

— Като почита Сатаната, Ейса Фини и другите като него пренебрегват добротата на Христос и показват неуважение към всичко, което Спасителят е направил за нас.

Линго смирено вдигна ръце.

— Но стига толкова. Тя е права. Днес трябва да тъжим за един прекрасен полицаи и човек, който пожертва живота си в изпълнение на служебните си задължения.

С тези думи Линго се обърна и си тръгна.

Опитах се да го последвам, окуражена от адреналина. Мъжът с късо подстриганата коса ми препречи пътя.

— Имам въпроси, които бих искала да задам на господин съветника, без присъствието на телевизионните камери — заявих аз.

Мъжът с късата коса разкрачи крака и поклати глава.

— Моля, отстранете си от пътя ми — гласът ми беше остър като стомана.

Лицето на мъжа остана абсолютно безизразно.

— Най-добре се обадете и си запишете час за среща.

Опитах се да го заобиколя. Той протегна ръка и препречи пътя ми. Спрях. Той направи същото.

Започнах да казвам нещо, за което по-късно щях да съжалявам.

— Спри там и не мърдай — Слайдъл беше бесен. — Ти ли избута тази беззащитна дама?

Беззащитна дама?

Мъжът скръсти ръце и издаде глава напред, приличаше на истински гангстер.

— Как се казваш? — рязко попита Слайдъл.

— Кой пита?

Слайдъл показа значката си.

— Аз, тъпако.

— Глен Еванс.

— Ти охрана ли си му? — Слайдъл завъртя глава към отдалечаващата се фигура на Линго.

— Аз съм личният асистент на съветник Линго — гласът беше твърде писклив за такъв едър мъж.

— Чудесно. Тогава ще можеш да ми обясниш защо партньорът ми се е обаждал на шефа ти.

— Сериозно ли говорите?

— Абсолютно.

— Това, което правите в момента, е насилие.

— Дай ме под съд тогава.

— Не мога да разбера въпроса ви. Но въпреки това ще му отговоря. Всеки, който иска да се свърже със съветника, трябва да се обърне лично към мен. Никога не сме получавали такова обаждане в кабинета на съветник Линго.

— Изглеждаш ми много уверен в думите си. Няма ли нужда да погледнеш в календара или в бележника си? — войнственото изявление на Еванс не се беше отразило никак добре на настроението на Слайдъл. — Или може би в управлението ще си спомниш по-добре?

— Изобщо на ме плашите, детектив.

Слайдъл му хвърли злобен поглед, но не каза нищо.

Еванс попипа носа си. Сложи ръце на бедрата си. Започна да барабани по колана си.

— И кога се е случил този предполагаем разговор?

— Малко преди детектив Риналди да бъде убит. Ако искаш, ще извадя съдебно разрешение да ми дадат разпечатка от телефонните разговори. Както предпочиташ.

— Това са пълни глупости.

— Джими Клапек. Името говори ли ти нещо?

— Кой е той?

— Аз задавам въпросите — изпъкналата вена на челото на Слайдъл подскачаше като луда.

— Съветникът често се среща с най-обикновени хора. Посещава приюти за бездомни, кухни за бедни, домове за жени, пострадали от насилие, и други подобни институции. Среща се с много хора.

Слайдъл замълча, надяваше се, че Еванс ще се почувства длъжен да продължи да говори. Планът му проработи.

— Съветникът може да се е срещнал с този Клапек на всяко едно от тези места.

— Хлапето е избягало от къщи и е живеело на улицата. Било е на седемнайсет години. Детектив Риналди разследваше убийството му. Затова съм толкова любопитен защо Риналди се е обадил на шефа ти.

— Чакайте. Да не говорите за момчето, открито в езерото Уайли? Мислих си, че това е някакво ритуално сатанистко убийство.

— И защо си помисли така?

— Така съобщиха по новините.

Слайдъл отново замълча. Много се съмнявах, че наистина подозираше Линго, по-скоро притискаше Еванс заради държането му.

— Вижте, господин Линго е политик. Той се среща с много и най-различни хора. Ако е срещнал някакъв побъркан лунатик на улицата, а аз изобщо не твърдя, че това е така, то това съвсем не означава, че има нещо общо с убийството му.

Докато Еванс говореше, аз внимателно оглеждах лицето му. Отблизо видях, че по кожата му има дълбоки следи от акне, също както по кожата на Ейса Фини. Но приликата свършваше дотук. Еванс беше светъл и косата му беше обръсната. Очите му бяха разположени близко едно до друго. Имаше високи, месести скули, заострена челюст и добре изразена брадичка.

— Господин Еванс, просто на шега ще ви попитам: къде беше шефът ви на девети октомври?

— Съветникът говореше на едно събиране в Грийнсбъро. Бях с него. Ако искате, мога да ви предоставя програмата му и копия от сметките от хотелите и ресторантите. А, да, освен това има около четиристотин свидетели.

Еванс отново отговори бързо, без изобщо да се замисля по въпроса. Реших, че си заслужава да запомня това.

През тълпата видях, че Лараби разговаря по мобилния си телефон. Предположих, че се опитваше да представи избухването ми преди малко по възможно най-добрия начин. Като познавам Ларк Тирел, съмнявам се, че щеше да успее.

Отново насочих вниманието си към Еванс. Почувствах, че нещо в подсъзнанието ми прищрака.

Какво ми беше направило впечатление?

Гласът му? Акнето? Фини? Споменаването на сатанизма?

Нищо не се получаваше. Ако някоя от мозъчните ми клетки беше забелязала нещо, в момента напълно мълчеше.

За съжаление. Ако тогава бях направила връзка, може би щях да успея да спася един човешки живот.

[1] „Stand by Your Man“ — популярна песен на Тами Уинет от 1968 г. (Б.пр.) ↑

Оставих колата си и се качих в колата на Слайдъл. Май напоследък го правех доста често.

Ейприл Пиндър живееше в „Дилей Кортс“ — комплекс от общински жилища, встрани от „Норт Трайон“, недалеч от един малък градски парк.

На „Двайсет и осма“ Слайдъл спря до тротоара и погледна отново листчето с адреса.

— Трябва да е някъде тук.

Посочи към една от сградите, които приличаха на правоъгълни кутии, разделени на двуетажни къщи с общ покрив. Горните етажи бяха измазани с евтина изкуствена мазилка, а долните — облицовани с тухли.

Излязохме от колата и тръгнахме мълчаливо. И двамата мислехме за едно и също нещо. Риналди беше застрелян съвсем наблизко оттук, от другата страна на железопътната линия, вдясно.

В тази част на града беше трудно да се определи от коя страна на линията си, в буквалния и в преносния смисъл.

Къщата на Пиндър, също както и съседните къщи, не се беше радвала на особени грижи, откакто е била построена в средата на седемдесетте години. Боята се лющеше и подпрозоречните климатици бяха ръждясали. Пластмасовите столове на поляната не разкрасяваха с нищо пейзажа.

Слайдъл отново провери номера на къщата и натисна звънеца.

Отвътре се чу лаят на няколко кучета. Гласовете им бяха толкова високи и силни, че заплашваха да счупят стъклата на прозорците.

Слайдъл изду недоволно бузи и поклати глава. Въздържа са от коментар и натисна отново звънеца.

Кучетата вътре като че ли полудяха.

— Мразя джавкаци кученца.

Очевидно беше така.

Тъкмо понечи да потропа с юмрук по вратата и един глас се обади отвътре:

— Кой е?

— Полиция.

Ключът се превъртя и вратата се откряна. Явно веригата не беше махната. Една жена подаде глава през процепа и ни огледа. Беше клекнала и държеше под мишница един съпротивляващ се мини шпиц, като в същото време се опитваше да задържи за каишката друг, който се въртеше в краката ѝ. И двете кучета се дърпаха и лаеха истерично.

— Ти ли си Ейприл Пиндър?

Жената кимна.

— Обадих се тази сутрин. — Слайдъл се наведе и показа на Пиндър значката си.

Едно от кучетата се изпика на плочките.

— Изчакайте.

Пиндър се изправи и понечи да затвори вратата.

— Защо не заключиш някъде песовете? — Слайдъл не направи никакво усилие да прикрие отвращението си.

— Какво, не обичате ли кучета?

— Тези двете ми изглеждат малко нервни — думите му бяха изпълнени със сарказъм.

След няколко секунди Слайдъл и аз седяхме на един много мек диван в претрупана с мебели стая. Пиндър седеше срещу нас на люлеещ се стол. От задната част на къщата се чуваше неистово драцене и лаене, донякъде приглушено от затворените врати.

Слайдъл започна разговора. В това време аз внимателно оглеждах Пиндър. Имаше бледа кожа, изрусена до бяло коса, а скулите ѝ бяха изкривени много странно, като че ли лявата беше по-издадена напред от дясната. Тъмносините ѝ очи щяха да бъдат поразително красиви, ако не беше сложила толкова много грим. Според мен беше малко под двайсетте. Но ако се съди по подредбата на апартамента, беше над осемдесетгодишна. Куклички. Украшения. Дърворезби като от времето на Голямата депресия.

И снимки. Много снимки. На всички тях имаше хора или домашни любимци. Очевидно е имало много такива, преди да се стигне до сегашните мини шпицове.

Въздухът беше наситен с миризми. На нещо пържено? На нафталин? На мръсни дрехи? На цигарен дим?

Отново съсредоточих вниманието си върху Пиндър. Разказваше за работата си в един бар на булевард „Уилкинсън“. Слайдъл си водеше бележки. Или поне се преструваше, че го прави. От време на време Пиндър спираше да говори, като че се заслушваше да чуе нещо въпреки лая на кучетата. Подозирах, че не сме сами в къщата.

— Хайде да си поговорим за Винс Гънтър — най-накрая Слайдъл стигна до темата.

— Той ми е гадже. Беше ми гадже. Какво е направил?

— Защо мислиш, че е направил нещо?

— Иначе защо бихте дошли тук?

— Къде е той?

Пиндър сви рамене. Беше с дънки и черна фланелка, на която пишеше „Cheeky Girls“ — нахакани момичета.

Какво беше това? Някакъв клуб? Житейска философия? Рок група? Кати беше права. Остарявах и много неща ми убягваха. Реших непременно да разбера. Може би щях да успея да я впечатля, като спомена някъде това име.

— Грешен отговор — каза Слайдъл.

— Не знам. Може би в Калифорния.

Пиндър започна да навива около пръста си ресните на възглавницата на стола, на който седеше.

— Калифорния ли?

— Говореше, че иска да отиде на запад, за да направи тен.

— Нека да ви обясня нещо, госпожице Пиндър. Ако ме ядосате, ще си навлечете огромни неприятности.

— Скъсахме.

— Кога?

— Преди две седмици. Може и да бяха три.

— Защо?

— Защото Винс е гадняр.

Кучетата вероятно се хвърляха към вратата, защото освен лаят започна да се чува блъскане и търкаляне.

— Ако Винс е гадняр, защо тогава му плати гаранцията?

— Каза, че ме обича. А аз като пълна идиотка му повярвах.

Пиндар стисна страничните облегалки на креслото, обърна се и извика през рамо:

— Попи! Пеони! Спрете!

— Обясни ни всичко — в гласа на Слайдъл се усети тревога.

Пиндър се облегна назад и въздъхна театрално.

— Винс ме помоли да занеса петстотин долара в някаква канцелария в съда. Каза, че ще ми ги върне веднага щом го пуснат — отново започна да дърпа ресните.

— Взел ти е парите и след това те е зарязал — предположи Слайдъл.

Пиндър вдигна поглед. Очите ѝ бяха зачервени и замъглени от яд.

— Винс е мъжка проститутка.

Добре. Това беше държане на измамена жена.

— Можеше да ме зарази с нещо... — Устните ѝ потрепериха, а очите ѝ се навлажниха. — Кой знае? Може и да ме е заразил вече.

Разплака се и сълзите ѝ започнаха да се стичат по бузите, а заедно с тях се разтече и спиралата ѝ.

— Баба ми страда от алцхаймер. Няма никакви други близки освен мен. Кой ще се грижи за нея, ако умра?

Вероятно баба ѝ беше на горния етаж и спеше. Затова Пиндър се слушваше.

— Не ми се вярва Винс да се заеме с това — изтърси Слайдъл.

Изгледах го лошо.

Той вдигна рамене. Какво искаш да кажеш?

— Наистина ли не знаеш къде е отишъл Винс? — попитах аз.

Пиндар поклати глава и избърса сълзите си с ръка.

Реших да опитам по друг начин.

— Как се запознахте с Винс?

— Дойде в бара.

— Колко дълго бяхте гаджета?

— От три месеца — измърмори тя. — Може да е било и година.

— Близки ли бяхте?

Тя изсумтя.

— Говорехте ли си?

— Какво искаш да кажеш?

— Той споделяше ли с теб?

— Очевидно не. — Звучеше огорчена.

— Някога споменавал ли е хлапе на име Джими Клапек?

Тя ме погледна изненадано.

— Аз познавам Джими.

Слайдъл учудено вдигна вежди.

— Разкажи ми за него — помолих аз.

— Джими и Винс са приятели. И двамата сами се оправят с живота. — Тя премести поглед от мен към Слайдъл и обратно. — Джими е добър. Някак си скромен. И много сладък.

— Джими Клапек е мъртъв — казах аз.

Тя отвори широко очи.

— Бил е убит.

Отвори ги още по-широко.

— Кога за последен път видя Джими Клапек? — попитах аз.

— Не знам. Може би миналото лято. Виждах го само веднъж или два пъти, когато идваше с Винс в бара.

Слайдъл започна да разлиства страниците на бележника си.

— Винс е бил задържан на двацет и осми септември, платила си гаранцията му и са го пуснали на двацет и девети. Да е споменавал, че е виждал Клапек по това време?

— Нещо такова.

— Какво значи нещо такова? — попита Слайдъл нетърпеливо.

— В нощта, в която пуснаха Винс, стояхме тук, гледахме малко телевизия и си поръчахме пица. Стиснато копеле. Почти нищо друго не сме правили. Проблемът беше в това, че баба ми имаше кошмари, така че по-голямата част от времето бях горе при нея. Винс гледаше някакво музикално предаване. Чакайте малко.

Пиндър скочи на крака и изчезна през вратата. След малко чухме тропане и след това гласът ѝ:

— Попи! Пеони! Ще ви напляскам по дупетата.

Върна се и седна отново на стола си.

— Продължавай — подкани я Слайдъл.

Пиндър го погледна безизразно.

— Ти се грижеше за баба си, а Винс гледаше телевизия.

— А, да. В един момент като минавах през стаята, той посочи с бирата в ръка към телевизора, смееше се и подвикваше нещо. Попитах го какво е толкова смешно. Той каза: „Много прилича на него“.

Попитах го на кого. „На един приятел на Джими“. „Къде всъщност е Джими?“, попитах аз. „Хванал се е с един тип и изчезна с него“. „Кога?“, попитах аз. „По-рано тази вечер“. И глупакът започна отново да се хили. Винс винаги е в лошо настроение. Онази вечер бях доволна, че се чувства щастлив. Май беше и пиан.

— Кого сочеше на екрана?

— Някакъв изрод с шапка на главата.

— Винс споменавал ли е някой, който прилича на Рик Нелсън?

— Кой е той?

— Един певец.

— Май съм чувала нещо подобно. Глупакът винаги сравняваше хората с филмови звезди и разни други знаменитости. Веднъж ми каза, че бившето му гадже приличало на Памела Андерсън — Пиндър изсумтя презрително. — Само в съня му.

Слайдъл ме погледна. Поклатих глава — исках да му кажа, че нямам повече въпроси.

Подаде визитката си на Пиндър.

— Ако видиш Винс, непременно ми се обади, разбра ли?

Пиндър сви рамене.

Когато вече бяхме в колата, Слайдъл каза:

— Не е най-интелигентното същество, което съм срещал.

— В теб ли са бележките на Риналди? — попитах аз.

Изрови листовете от една мръсна платнена торба, захвърлена на задната седалка. Докато караше, аз отново прегледах записките на партньора му.

ДК. 29/9. ПВЖ с РН сп. ВГ. РН-АК. ЧПТ. ТВ. 9/10 — 11/10? КФТ. 10. 500.

— Историята на Пиндър доказва предположенията ни. Според ВГ, вероятно Винс Гъртнър, ДК, вероятно Джими Клапек, за последен път е бил видян жив с РН, вероятно Рик Нелсън, на двайсет и девети септември. РН сигурно е склонният към насилие мъж, когото Гъртнър е спрял да обслужва.

— Мъжът, с когото Клапек е изчезнал — допълни Слайдъл.

— Мъжът, който го е убил.

— И този мъж е Ейса Фини. Рик Нелсън с акне.

Не бях напълно убедена в това.

— Провери ли ЧПТ? — попитах аз.

— Да. И АК. Няма данни Фини или Клапек да са пътували до Ейкърн или Питсбърг през последния месец.

Погледнах отново бележките на Риналди.

РН=АБЛ=ГЯЕ. Грийнсбъро. 9/10. 555–7038. ЧПТ — ТВ — 27/9. ВГ, склоняване 28/9 — 29/9.

ГЯЕ 27/9?

— Винс Гънтър е бил арестуван на двацет и осми септември, прекарал е нощта в затвора, а Пиндър е уредила освобождаването му на следващия ден. Добре. Дотук всичко е ясно.

— Като открия гадното копеле, ще му се иска никога да не е излизал от пандиза.

Слайдъл рязко зави надясно. Хванах се за таблото на колата, след това отново насочих вниманието си към бележките на Риналди.

Телефонният номер на Бойс Линго.

— Глен Еванс твърди, че Риналди никога не се е обаждал на шефа му. Може и да е така, може и да не е. По-важното обаче е, че си е записал телефона на Линго. Защо?

— Не знам. Все още. Но в едно съм напълно сигурен. Ще пратя кола да следи госпожица Ейприл Пиндър.

— Мислиш ли, че прикрива Гънтър?

— Няма да ни навреди, ако я държим под око за известно време.

Отново се върнах към бележките.

— Грийнсбъро. Еванс каза, че на девети октомври заедно с Линго са били в Грийнсбъро. Дали това не е привлякло вниманието на Риналди? И ако е така, защо?

Изведнъж направих връзката.

РН е равно на АБЛ, равно е на ГЯЕ — казах аз и започнах да се въртя неспокойно на седалката. — АБЛ. Асистентът на Бойс Линго. ГЯЕ. Глен Еванс. Няма какво друго да означава.

Слайдъл ме изгледа учудено, после отново се загледа в пътя.

— Провери второто име на Еванс — продължих аз. — Главата си залагам, че започва с Я.

Пътувахме мълчаливо, докато се вляхме с шосе I-277, за да заобиколим центъра на града от югоизток.

Опитах се да провокирам подсъзнанието си. Какво беше привлякло вниманието ми, докато Слайдъл разпитваше Еванс?

Нищо не ми идваше наум.

— И каква е връзката на Линго с всичко това? Дали според Еди е бил заподозрян? А какъв би могъл да бъде мотивът на Линго?

— Секс. Наркотици. Пари. Ревност. Предателство. Завист. Сам си избери. Повечето убийства се извършват в резултат на някои от нещата, които ти споменах.

Още дълго мълчахме, явно Слайдъл обмисляше думите ми.

— Ами символите върху гърдите и корема на Клапек?

Нямах обяснение за това.

— Има и още едно подробност. Еванс казва, че с Линго са били в Грийнсбъро, когато Клапек е бил убит.

И за това нямах обяснение.

Когато Слайдъл ме остави обратно при колата ми, вече беше станало 4:40. Докато карах към университета, трафикът беше направо убийствен. Когато най-после пристигнах в опотелектронния център, Айланд вече си беше отишла. Беше спазила обещанието си и ми беше оставила копие от резултатите от сканиращия електронен микроскоп.

Исках да се прибера къщи, преди да съм остаряла с още една година, затова грабнах плика с резултатите и директно се върнах при

колата си.

Бях на „Куийнз Роуд“, когато Слайдъл позвъни на мобилния ми телефон.

— Глен Ярдли Еванс.

— Така си и знаех.

— Явно ще трябва да се срещнем отново с този Глен.

— Взех резултатите от изследването с електронен микроскоп на пробата от бедрената кост на Джими Клапек.

— Аха. — В гласа на Слайдъл нямаше никакъв ентузиазъм.

— И сега какво следва? — попитах.

— Сега аз ще си поприказвам с Еванс, а ти прегледай... това нещо, дето току-що си го взела. Утре сутринта ще се чуем отново, за да обменим информация.

Тъкмо щях да натисна копчето, за да изключа телефона.

— Ей, докторе.

Изчаках.

— Пази се.

Знаех, че килерът ми е празен, затова се отбих в супермаркета на „Провидън Роуд“ и накупих сума ти неща.

Когато пристигнах в „Шарън Хол“, вече беше тъмно. Слънцето вече бе залязло. По небето все още нямаше нито звезди, нито луна. Когато влязох в квартала, все едно попаднах в черна дупка. Старите дъбове се извисяваха като мълчаливи черни гиганти и пазеха тъмната алея за колите.

Минах покрай главното здание и с изненада видях откъм къщата ми пулсиращите червени и сини светлини на полицейска кола.

Отворих леко прозореца на колата.

Разпознах шума от полицейските радиостанции.

Настръхнах, ръцете ми се изпотиха. Загасих фаровете и едва-едва се приближих, колкото да мога да надникна зад ъгъла.

До къщата ми беше спряла патрулна полицейска кола, вратите ѝ бяха отворени. Радиостанцията пращеше, а фаровете осветяваха двама полицаи и още някакъв мъж.

Въпреки че не виждах много добре, защото храстите и ъгълът на другата къща ми пречеха, все пак забелязах, че мъжът стои с вдигнати ръце, опрял длани на стената на къщата ми.

Докато единият полицаи го обискираше, другият му задаваше въпроси.

Мъжът беше висок, слаб, в дънки и кожено яке. Стори ми се, че го познавам, въпреки че беше обърнат с гръб към мен.

Докато ги наблюдавах, полицаят, който го обискираше, намери портфейла му и го отвори. Мъжът каза нещо. Полицаят извади някакъв предмет от вътрешния джоб на якето му.

Не издържах повече. Знаех, че трябва да стоя настрана, въпреки това завих и приближих.

Лампата на верандата освети косата на мъжа. Пясъчно руса. Нито дълга, нито къса.

Нещо сякаш ме прободеше в гърдите.

Невъзможно.

Полицаят, който извършваше обиска, подаде предмета на колегата си. Казаха си нещо. Станаха очевидно по-спокойни. Напрежението беше изчезнало.

Мъжът свали ръцете си от стената и се обърна. Полицаят му върна обратно предмета, който държеше в ръцете си. Мъжът го прибра в якето си и вдигна брадичка. Светлината попадна върху лицето му.

Тримата ме наблюдаваха, докато паркирах колата пред гаража и излизах от нея. Пръв заговори единият от полицаите:

— Точно навреме, госпожо. Съобщиха ни, че запалената лампа на верандата е сигнал, че нещо не е наред. Видяхме я, доближихме и заварихме този господин да наднича в прозореца на къщата ви. Той твърди, че се познавате.

— Детектив Райън е стар мой приятел — заявих аз, вперила поглед в ясносините му очи.

— Тогава всичко е наред.

— Всичко е наред — откъснах погледа си от Райън и се обърнах към полицаите. — Благодаря за наблюдателността ви.

Полицаите си тръгнаха. Отидох до колата си и започнах да вадя пликовете с продуктите, ръцете ми трепереха. Райън нищо не каза, но дойде да ми помогне.

В кухнята предложих на Райън една от бирите, които Кати беше оставила в хладилника. Той прие. Аз си отворих една диетична кола.

Отпих голяма глътка. После оставих колата на плота. Внимателно. Заговорих, без да се обръщам:

— Добре ли си?

— Да. А ти?

— Да.

— Как е Кати?

— Добре е. — Не му казах, че за известно време няма да е в града.

— Радвам се. Тя е прекрасно дете.

Не попитах как е дъщеря му. Знам, че беше дребнаво от моя страна, но понякога болката надделява над любезността.

— Изненада ме.

— Така е.

Чух някакво движение зад гърба си, шум от преместването на стол, после още някакво движение.

— Не си избрал подходящия момент, Райън.

— Дойдох за погребението на Риналди. Той беше добър човек.

Бях забравила. Колко години бяха минали оттогава? Три? Четири? Райън се беше запознал с Риналди и Слайдъл, докато ми помагаше при разследването на един случай с незаконна търговия на застрашени видове.

— И за да те видя.

Сърцето ми отново се сви.

Очите ми попаднаха върху чашата от вино, останала от понеделник, върху дървената поставка до умивалника. Събуденият наскоро звяр отново се обади.

Колко добре щях да се почувствам. Блестяща червена топлина, след това смелост и увереност. Накрая забрава.

Последвана от ненавист към самата мен.

Затворих очи, опитах се да преодолее желанието, което беше по-силно от мен.

— Къде си отседнал?

— В „Шератон“, до летището.

— С какво дойде до тук?

— Едни униформени полицаи ме оставиха на ъгъла на „Куийнз“. Оттам дойдох пеша. Запалих лампата на верандата и започнах да се оглеждам наоколо.

— И те арестуваха за надничане в чужди прозорци.

— Нещо подобно.

— Можех да ги оставя да те тикнат в затвора.

— Благодаря за добрите думи, които каза за мен.

Нищо не отговорих.

— Трябва да поговорим — каза Райън тихо, но твърдо.

Не, каубой. Изобщо не трябва.

— Направих някои грешки.

— Сериозно ли говориш? — думите едва излизаха от устата ми.

— Съвсем сериозно.

Хладилникът жужеше. Часовникът тиктакеше на полицата в хола.

Опитвах се да измисля нещо, което да разсее атмосферата, нещо забавно и умно. Нищо не ми идваше наум.

В крайна сметка попитах:

— Бирата достатъчно студена ли е?

— Точно колкото трябва.

Едва си поемах въздух, докато вадех продуктите от пликовете и ги подреждах в шкафа. Райън ме наблюдаваше мълчаливо, съзнаваше, че внезапната му поява ми беше подействала като шок. Знаеше, че ще почна истински да разговарям с него едва когато съм готова за това. А можеше и изобщо да не го направя.

Още от самото начало чувствах ужасно силно привличане към този мъж. Най-напред се съпротивлявах, но после се поддадох. И двамата веднага разбрахме, че връзката ни не е просто секс и срещи в събота вечер. Прекарвахме дълги часове заедно, понякога цели дни. Гледахме стари филми, стояхме сгущени пред камината, спорехме. Обсъждахме различни въпроси, държахме се за ръце, излизахме на дълги разходки.

Макар че никога не бяхме живели заедно, бяхме изключително близки. Имахме си само наши шеги, играехме на глупави игри, които другите не разбираха. Все още можех да затворя очи и да си представя как гърбът му се извива и преминава надолу към бедрата, как прокаква пръсти през косата си, когато е отчаян, как мирише, когато излиза от банята, как телата ни се допират едно до друго, когато танцуваме.

А дъхът ми спираше само когато ме погледнеше от другия край на стаята. Или когато направеше някоя остроумна забележка по време на международните ни разговори по телефона.

След това, един ден, той просто излезе от живота ми.

Как се почувствах ли?

Враждебно. И се затворих в себе си.

И бях ужасно объркана.

Все още ли го обичах?

Болката кара любовта постепенно да изчезне. А с Райън никога не ми беше лесно.

За да бъда честна, и на него не му беше лесно с мен.

Исках ли тази мелодрама отново да се върне в живота ми?

Чувствах се длъжна да кажа нещо. Какво?

Напрежението в стаята се усещаше толкова силно, че чак въздухът трептеше.

За щастие в този момент мобилният ми телефон извънтя. Погледнах, Слайдъл се обаждаше.

Измърморих някакво извинение, отидох в трапезарията и се обадох.

— Да.

— Говорих с Еванс.

— Да.

— Къде си?

— Вкъщи.

— Добре ли си?

— Да.

— Какво има? Да не би пак да си хванала някой вирус?

— Не. Какво разбра от Еванс?

— Какво ти става? Тази вечер си самата любезност.

Нямах никакво намерение да почна да любезнича със Скини в момента.

— Кажи за Еванс.

— Продължава да настоява на своето. Линго няма нищо общо с Джими Клапек и не е бил в града на девети октомври.

— Получи ли потвърждение, че съветникът наистина е бил в Грийнсбъро?

— Да, бе, как не се сетих! — замълча за миг. — И двамата са били там, върнали са се в Шарлот на другия ден, късно следобед.

— Прекалено късно, за да убият и изхвърлят Клапек.

— Ако Фандърбърк правилно си спомня, че тялото се е появило сутринта на девети.

— Според ентомолога смъртта е настъпила четирийсет и осем часа по-рано.

— А, да, буболечките — гласът му прозвуча съвсем скептично.

Неочакваното появяване на Райън съвсем ме беше извадило от релси.

— Възможно ли е за няколко часа да пристигнеш от Грийнсбъро, да убиеш някого, да изхвърлиш трупа му и да се върнеш обратно?

— Трябва да поставиш световен рекорд.

— Според Пиндър Гънтър е видял Клапек да влиза в пререкания с някого точно преди Гънтър да влезе в затвора. Попита ли къде е бил Линго по това време?

Слайдъл обидено замълча.

— Линго се е прицелил в сенаторско място, затова сега търчи насам-натам да събира пари. Между двацет и осми септември и четвърти октомври заедно с Еванс са били в Ашвил, Ядкинвил, Рейли, Уилмингтън и Файетвил. На всяко едно от тези места имат десетки свидетели.

— Линго има ли полицейско досие?

— Проверих в архивите. Дори не се е изплювал на улицата.

Слайдъл пое дълбоко въздух през носа си. Чу се изсвирване.

— Но ми се струва, че около Еванс има нещо тъмно.

— Какво искаш да кажеш?

— Крие нещо.

Щях да продължа да го разпитвам, когато чух сигнала, че и някой друг се опитва да се свърже с мен в момента.

— Ще ти се обадя утре сутринта.

Свалих телефона от ухото си и погледнах екрана. Мили Боже! Чарли Хънт.

Поколебах се. По дяволите, защо пък не?

— Изглеждаше много потисната днес следобед на гробището.

— С Риналди работим заедно от много години. Липсва ми.

— Съжалявам.

— Знам.

Настъпи моментно мълчание.

— Днес нещата между нас не се получиха много добре, защо така?

— Вината не е в теб.

— Това не е заучена фраза, Темпи.

— Вярвам ти — усмихнах се аз. — Ти толкова рядко използваш заучени фрази.

— Наистина разбирам колко е трудно да започнеш отначало. Осем години бях женен. Обичах жена си. Загина в Световния търговски център на единайсети септември. — Чарли въздъхна дълбоко. — Може би е по-трудно, когато другият човек е жив.

— Може би.

— Мога да се справя с това — заяви Чарли.

— Сигурна съм, че можеш.

— Да опитам ли?

— Човекът, за когото си говорим, днес се появи от Монреал.

За момент настъпи тишина.

— Ще приема това предизвикателство.

— Шансът не е на твоя страна, Чарли.

— Винаги съм предпочитал удар за три точки, отколкото ефективна забивка.

— Отдалече, като в баскетбола ли?

— Точно така.

След като затворих, останах дълго време, притиснала телефона до гърдите си. Спомних си признанието, което днес следобед на гробището бях направила пред Чарли. Отричах всичко, но думите сами излязоха от устата ми. И ето какво се беше получило сега.

Сега той беше тук. Искаше да говорим. Да признае грешките си.

Какви грешки? Че е имал връзка с мен? Че ме е изоставил? Че си е облякъл прекалено дебело сако в такъв топъл ден като днешния?

Вратата се отвори и Райън влезе.

Погледнахме се така, сякаш между нас зееше пропаст.

— Липсваше ми — каза Райън, разтвори ръце и ми направи знак да се приближа до него.

Останах неподвижна. Часовникът на баба тиктакаше и сякаш отброяваше за колко време емоциите в мен ще надделеят.

Райън се приближи към мен.

И това ми стигаше.

Пристъпих към него, той ме прегърна, а аз притиснах бузата си до гърдите му. Усетих мирис на колосана риза, на мъжка пот и познатия аромат на „Хуго Бос“.

Райън погали косата ми и ме придърпа по-близо да себе си.
Разтворих ръце и го прегърнах.

Знам какво си мислите. Малката мръсница отново се е отъркалаляла в чаршафите.

Нищо подобно не се случи.

С Райън разговаряхме.

Като стари приятели. Поне през по-голямата част от времето.

Говорихме за общи познати, за стари случаи. За Кати. За Бойд. За Чарли — папагалът, за който и двамата се грижехме.

Райън ми разказа какви убийства бяха станали в Монреал. Един мъж е бил застрелян със седем куршума, а вилата му — подпалена. Полицията издирвала ръцете и главата на жертвата. Ако ги намерят, тези части ще да ме чакат в лабораторията при следващото ми пътуване на север.

Разказах на Райън за мазето на Ти-Бърд Куерво и как сантерото беше намерил смъртта си под колелата на влака. Проследих връзката между Ейса Фини и Куерво, в основата на която бяха намерените кости и оскверняването на гробницата на Сюзън Редмон. Разказах му как от Фини и Дона Скот-Розенбърг те бяха попаднали в Мануел Ескрива и оттам в казана.

Описах му сайта на Фини и шизофреничното му раздвоение в Урса и доктор Геймс. Споменах, че Дженифър Робъртс е убедена в невинността на Фини, и споделих с Райън впечатленията си от последователите на уика, които бях срещнала в лагера Фулмуун.

Описах как бяхме открили трупа на Джими Клапек и символите 666, и обърнатата пентаграма, изрязани в плътта му. Обобщих резултатите от доклада на ентомолога и споделих учудването си от малкото насекоми, които бяхме намерили в трупа, както и от факта, че не е бил нападен от хищници.

Райън зададе точно тези въпроси, които очаквах. Сантерия, сатанизъм и уика? Нямах никакво обяснение.

Описах му Бойс Линго и екстремистките му възгледи. Признах си за гневните си избухвания, които за нещастие бяха уловени от

камерата. Райън ме попита какво е казал Ларк Тирел за изпълненията ми. Само поклатих глава. Не ми зададе повече въпроси.

Обясних му, че Слайдъл и Риналди са разследвали както случая на Куерво, така и на Клапек. Райън прояви необходимото съчувствие, когато му описах стрелбата в НоДа, както и когато му обясних, че Слайдъл продължава да работи и по трите случая, макар и неофициално.

Райън ме попита дали детективите, които разследваха убийството на Риналди, споделяха със Слайдъл подробности от разкритията си. Предадох му информацията, която те бяха съобщили на Скини, а той, от своя страна — на мен. Няколко начина да се проследи деветмилиметровият пистолет, с който е бил застрелян Риналди. Онази вечер по улицата е имало малко хора, а тези, които са били в магазините и ресторантите, не са видели почти нищо. Малкото очевидци твърдят, че в стрелбата е участвал един бял джип. Иначе се появяваше най-различна информация. Като изключим надхвърлянето на лимита по кредитната му карта, Риналди нямаше никакви лични проблеми. Не е бил пристрастен към нищо. Нямаше гневни бивши любовници. Нищо, което би го поставило в рискована ситуация, освен факта, че беше ченге. Наскоро не е бил освободен затворник, който би искал да му отмъсти. Нямаше финансови трансакции, пътувания или телефонни разговори, за които да не можеше да се намери разумно обяснение.

Райън ме попита за Фини. Казах му, че според Слайдъл той е главният заподозрян. Изброих фактите, които можеха да докажат вината му: челюстта на Сюзън Редмон; напрежението, което почувствах, когато го попитахме за Куерво; думите на очевидец, видял един форд „Фокус“, същият като колата на Фини; кървавият сайт на доктор Геймс, за когото Слайдъл беше проверил, че принадлежи на Фини; сатанистките книги в къщата му в Пайнвил.

Казах на Райън, че Фини продължава да твърди, че никога не е познавал Куерво, че си е бил вкъщи през нощта, когато е бил убит Джими Клапек, но не е вдигал телефона, защото е медитирал. Казах му, че между инцидента, когато се е изпикал на гроба преди шест години, и сегашния му арест Фини не е имал никакво вземане-даване с полицията. И че при обиска в къщата му, за който прокурорът много трудно даде разрешение, не беше открито нищо. Разпечатките от

телефонните му разговори, банковите му сметки и извлеченията от кредитните му карти не показваха нищо подозрително.

Добавих също така, че като изключим Дженифър Робъртс и хората от Фулмуун, не открихме никой друг, който да познава Ейса Фини. Дори последователите на уика едва си спомниха за него. Присъствал на малко от събранията им и бил, както те се изразиха, „самотно практикуващ“. Фини нямаше работодател, колеги, семейство или приятели.

Обясних на Райън, че Джими Клапек нямаше досие в полицията, но че е живеел на ръба на бръснача, защото се е занимавал с проституция. При разпитите другите проституиращи момчета не са дали много информация. Като изключим Винс Гънтър, изглежда, никой друг не беше забелязал нито съществуването на момчето, нито изчезването му. Както по самия труп, така и около местонахождението му не бяха открити никакви съдебномедицински доказателства. Изключение правеха само насекомите и раните, нанесени по тялото. При разпитите не бяха открити свидетели на убийството и на изхвърлянето на трупа на Клапек. Само един от съседите твърдеше, че е забелязал подозрителен форд „Фокус“.

Отбелязах също така какво беше казал информаторът на Риналди за Клапек и за склонния към насилие клиент, който приличал на Рик Нелсън. Накрая му съобщих какво сме намерили в бележките на Риналди. РН означаваше Рик Нелсън. ВГ — мистериозно изчезналия Винс Гънтър. ГЯЕ — най-вероятно Глен Ярдли Еванс. Телефонният номер на Бойс Линго.

Райън ме попита какво мисля за Линго и асистента му. Казах му, че според мен там има нещо нередно. Той ме изгледа по неговия особен начин.

Признах, че нямам представа какъв мотив биха могли да имат те и че и двамата са били извън града в деня, когато Клапек е изчезнал, както и в дните на убийството и намирането на тялото му.

Риналди ме попита дали мисля, че случаите на Куерво, Клапек и Риналди са свързани. Отговорих, че не съм сигурна.

Попита ме какво е мнението на Слайдъл по въпроса. Повторих отново, че Слайдъл е убеден, че случаите на Куерво и Клапек са свързани и че Ейса Фини е замесен и в двата.

— Но доказателствата ви срещу Фини са нищожни — напомни ми Райън.

— Само с това разполагаме в момента — съгласих се аз, но добавих, че Фини трябва да продължи да бъде наблюдаван.

Райън искаше да знае защо полицията в Шарлот го е посрещнала по този начин. Разказах му за сигнала със запалената лампа на верандата и изкормената змия. Попита ме кой, според мен, е оставил влечугото. Казах му сам да си избере.

Райън заяви, че е добре, че е пристигнал и че ще ме пази. Аз отвърнах: „Ти си моят герой.“ И двамата се засмяхме.

Райън отново стана сериозен. Не, настоя той. Наистина.

Не бях сигурна какво точно искаше да каже, затова замълчах.

След това Райън започна да говори. За Лили. За пристрастяването ѝ. За рехабилитационната програма. За неуспешния си опит да се събере отново с майка ѝ.

Каза, че с Лутиша вече не живеят заедно. Призна, че е направил грешка. Искаше да му простя. И отново да се върна в живота му.

Ако преди няколко месеца бях чула тези думи, щях да бъда на седмото небе. Сега те предизвикаха в мен огромна буря.

Как ли би се изразила сестра ми, Хари? Вече бях яздила това пони и то ме беше хвърлило на земята.

Разговорът ни замря, часовникът показваше 2:45. С оглед на часа предложих на Райън да спи на разтегателния диван в кабинета. Той прие. Ние с Бърди се оттеглихме в спалнята на горния етаж.

Дълго време лежах и чаках сънят да дойде.

Часовникът на радиото показваше 8:14. През щорите навлизаха лъчите на слънцето и играеха по пода на спалнята ми. В къщата беше тихо. Бърд го нямаше никакъв.

През полуотворения прозорец дочувах обичайните сутрешни шумове. Чуруликането на птиците. Шумът от листата на дърветата. Боклукчийският камион събираше боклука на „Куийнз Роуд“.

Чувствах се точно толкова напрегната, колкото и когато си легнах.

Отметнах завивките, облякох се, пооправих малко външния си вид и слязох долу.

Райън седеше до кухненската маса и четеше „Обзървър“. Бърди се беше наместил в скута му.

Сините очи се обърнаха към мен, когато се появих на вратата.

— Бонжур, мадам.

Усетих потрепване на юг от кръста.

— Здравей — отвърнах аз, без да обръщам внимание на либидото си.

Райън беше облякъл дънки и риза на шотландско каре, разкопчана на гърдите му. На фланелката под ризата беше нарисуван дебел зелен гущер, а под него имаше надпис „Мъртвите млекари“.

Не знам защо, но не ми хареса.

Каква беше станало с AC/DC? Ами с Lynyrd Skynyrd? И Grateful Dead? Кати беше права. Наистина бях динозавър.

Освен това се подразних, като заварих Бърд в скута на Райън. Толкова ли не можа да ме изчака да стана и да му напълня паничката?

— Изглеждаш добре — каза Райън, щом погледна към косата ми, вързана на конска опашка, и леко гримираното ми лице.

— Не започвай — отвърнах аз. Какво да не започва — да се шегува ли? Може би. — Искаш ли кафе?

— Ама ти и кафе ли знаеш как се прави?

— Наблюдавам, докато чакам на опашка в „Старбъкс“.

— Бих ти помогнал, но котаракът ще се разсърди.

Котаракът дори не повдигна глава.

Смлях кафето и премерих водата. Почти. Слагам я повече на око.

— Искаш ли геврек?

Райън кимна. Пуснах два геврека в тостера и извадих меко сирене от хладилника. Две чаши. Салфетки. Лъжици. Обрато до хладилника за сметана. Обрато до чекмеджето за ножове. Обрато до шкафа за чинии.

Присъствието на Райън ужасно ме изнервяше.

За да разведря атмосферата, включих малкия телевизор на плота. Беше на канала за местните новини, както го бях оставила, преди да тръгна за погребението на Риналди.

— И така — каза Райън и се облегна назад. — Какво ще правим днес?

Тъкмо щях да кажа нещо заядливо, когато се заслушах в думите на новинаря.

— Бихме могли...

— Шт! — изшътках аз и магнах с ръка.

— Да не би да ми изшътка преди малко?

— ... в предния двор на къщата си в Пайнвил. Около седем часа сутринта съседите са забелязали тялото. Властите смятат, че Фини е бил застрелян между десет и дванайсет часа миналата нощ.

— Тази жена преди малко изшътка ли ми? — попита Райън котката.

На екрана се появи малката жълта къща на Фини. По улицата имаше патрулни коли, както и други превозни средства. Там беше и микробусът на съдебномедицинския следовател. Вратите му бяха отворени. Тялото, покрито с найлон, лежеше безжизнено на зелената площ. До него имаше една обърната кофа за боклук.

— Господи! — неволно вдигнах ръка до устните си.

— Ейса Фини беше самопровъзгласил се вещер. Преди една седмица обезглавеното тяло на Джими Клапек беше намерено на брега на езерото Уайли. По него имаше издълбани сатанистки символи. Фини, който беше заподозрян в убийството на Клапек, бе пуснат вчера от ареста. Властите продължават да разследват възможните връзки между двете убийства.

— Това ли е мъжът, за когото говореше снощи? — Райън вече изобщо не се шегуваше.

Кимнах.

— По дяволите!

Грабнах телефона и набрах номера на Слайдъл. Четири позвънявания. Пет. Шест.

— Слайдъл — кресна той в телефона.

— Бренан е. Какво става?

— Зает съм в момента.

— Казвай набързо.

— Фини е мъртъв.

— Знам.

— Изхвърлял е боклука, когато някой го е прострелял.

В слушалката чувах обичайните шумове от местопрестъпление. Радиостанциите пращяха. Някой викаше нещо. Друг му отговаряше.

— От кола ли е стреляно?

Лараби казва, че изстрелът е произведен от сравнително близко разстояние. Има отпечатъци от обувки в пръстта край храстите. Изглежда, някой го е причакал.

Беше ми трудно да изговоря думите.

— Оръжието същото ли е като при убийството на Риналди?

— Това е трийсет и пет милиметрово. При Еди беше деветмилиметрово.

— Има ли очевидци?

— Съседът през две врати е видял фолксваген „Джета“ да обикаля наоколо вчера късно вечерта. Сторил му се подозрителен и записал номера му.

— Ти какво мислиш? — нямаше нужда да му обяснявам какво точно исках да кажа.

Това тук е по-различно.

— В какъв смисъл?

— Направено е немарливо. При Еди всичко беше изпипано.

— Това ли е всичко?

— Някой много силно е желал смъртта му. Пуснал му е шест куршума.

Чух сигнал свободно.

Затворих телефона и започнах да обикалям из кухнята. Как се беше случило? Нима аз и Слайдъл бяхме изложили един невинен човек на риск? Или пък Фини наистина беше виновен и някой се е почувствал длъжен да го очисти?

Кой някой?

Същият, който е убил Клапек? И Риналди? Слайдъл смята, че Риналди е бил убит от друг човек.

Какво ще кажа сега на Дженифър Робъртс?

Почувствах лек натиск върху раменете си, обърнах се. По погледа на Райън разбрах, че е загрижен.

— Ела — оставих го да ме заведе до масата. — Седни.

Отпуснах се на един стол.

— Дишай дълбоко.

Поех дълбоко въздух. После издишах.

Райън ми подаде чашата с кафето и се облегна назад. Беше готов да ме изслуша.

Добре. Щяхме да си говорим за полицейски работи. В това нямаше нищо опасно.

Съобщих му това, което бях научила от Слайдъл.

— Фини бил ли е ограбен? И ма ли нещо откраднато от къщата?

Не бях попитала за това. Взех телефона и се обадох отново на Слайдъл. Шест позвънявания, след което се включи гласовата му поща. Не оставих съобщение.

Отпих от кафето.

— Имам чувството, че аз съм виновна за смъртта на Фини.

— ПГ — Райън използваше нашия код. Означаваше: Приказваш Глупости.

Взех телефона и отново позвъних. Както и преди, Слайдъл не ми отговори.

— По дяволите! — рязко запратах телефона на масата.

Райън учудено вдигна вежди, но не каза нищо.

Размахвах отчаяно ръце.

— Защо Фини?

Райън разбра, че въпросът ми е риторичен, и не каза нищо.

— В това разследване няма нищо логично. Сантерото Куерво е блъснат от влак. Полицаят Риналди е застрелян от преминаваща кола. Вещерът Фини е прострелян пред дома си.

Райън не ме прекъсна.

— Проституиращото хлапе Клапек е убито от сатанисти и изхвърлено край езерото. Дори не знаем каква е причината за смъртта му.

Вдигнах чашата си, после рязко я сложих обратно на масата. Капки кафе се посипаха наоколо.

— А сега този глупак, детективът, с когото работя, дори не ми вдига телефона.

Като по даден знак, в този момент телефонът иззвъня.

Грабнах го веднага.

— Крайно време беше.

— Ларк Тирел се обажда, Темпи.

Затворих очи. Точно сега разклатените ми нерви не можеха да понесат още напрежение.

— Добро утро, Ларк. Как са нещата? — Добре, гласът ми прозвуча спокойно.

— Не са добре.

Прехапах долната си устна.

— Отново си говорила с медиите, след като ти наредих да не го правиш.

— Линго си провеждаше кампанията по време на погребението на Риналди.

— Не ме интересува, дори ако е играел тайдзи гол на поляната пред сградата на Конгреса! — Тирел с мъка пазеше спокойствие. — Със съжаление трябва да ти съобщя, че службата, която ръководя, не се нуждае повече от услугите ти.

Заля ме гореща вълна.

— Линго е опасен — казах аз.

— Такъв е и войникът, който не изпълнява заповеди. — Тирел замълча за миг. — Освен това стои и въпросът с пиенето ти.

Кожата на лицето ми сякаш щеше да се подпали.

— Съжалявам — каза Тирел.

За втори път тази сутрин чух сигнала свободно в слушалката.

— Тирел сърдит ли е? — опита се да отгатне Райън.

— Уволнена съм — отвърнах рязко аз.

— Ще му мине.

— Андрю Райън, гласът на мъдростта. — Наблюдавах как по повърхността на изстиналото ми кафе се образуваха тъмни облаци. — Откъде можеш да знаеш какво ще направи Тирел?

— Не знам, но познавам теб.

— Така ли? Наистина ли ме познаваш? — усетих, че в този момент се сричам. — Месеците минават един след друг... и нищо. След това изведнъж се появяваш отнякъде и започваш да ми разказваш трогателни истории. „Горкият аз, всичко с Лутиша се провали. Сега съм съвсем сам. Искаш ли да се понатискаме?“

Знаех, че пресилвам нещата, но не можех да се спра. Фини беше мъртъв. Слайдъл ме отбягваше. Тирел току-що ме беше уволнил. Знаем, че Райън нямаше вина. Но той беше пред очите ми и щях да си го изкарам на него.

— Я се погледни! — размахвах ръце към Райън. — Вече си почти на петдесет. Кой, по дяволите, са „Мъртвите млекари“?

— Нямам представа.

— Значи носиш тази фланелка, а дори не знаеш коя е групата? — гласът ми беше пълен с презрение.

— Помислих, че става въпрос за благотворителност за вдовиците и сираците на починалите работници от млекопреработвателната промишленост — изрече с каменно изражение на лицето.

И това свърши работа.

Засмях се.

— Извинявай... — Сложих ръка върху рамото на Райън. — Не заслужаваш това. Напоследък направо съм като побъркана.

— Обаче си готина — отвърна той.

— Не започвай отново.

Станах и излях кафето си в умивалника. Може би в това състояние не трябваше да поемам повече кофеин.

След няколко минути телефонът иззвъня. Грабнах го веднага.

Настроението на Слайдъл се беше пооправило. Поне малко.

— „Джета“-та е регистрирана на името на Марк Харви Шарп от окръг Онсло. Няма полицейско досие. Очакваме телефонен разговор и скоро ще имаме още информация.

Нещо като че ли се пробуди в подсъзнанието ми.

Какво точно?

Подсъзнателното мълчеше.

Почувствах същото, което бях усетила и на гробището.

Потиснах гласа на подсъзнанието си и казах на Слайдъл, че искам да присъствам на разпита на шофьора.

— Защо?

— Защото искам.

Сигнал свободно.

Отново започнах да крача из кухнята. Трябваше да върша нещо. Измих чиниите. Изчистих тоалетната на котката.

Бях убедена, че твърдоглавият детектив няма да ми се обади отново. Сгреших. Слайдъл се обади. От шумовете, които чувах, реших, че е в колата си.

— Имам заподозрян. Няма да повярваш кой е карал „Джета“-та.

Двайсет минути по-късно двамата с Райън излизахме от асансьора на втория етаж на полицейското управление. В началото Слайдъл отхвърли молбата ми, накрая отстъпи. Разреши ни да наблюдаваме, но не и да участваме в разпита на задържания.

Заварихме Слайдъл на бюрото му. Райън му изказа съболезнованията си за загубата на партньора му. Слайдъл му благодари, че е дошъл до Шарлот, за да присъства на погребението.

— Изобщо не се поколебах дали да дойда. Възхищавах се от него. И искрено го харесвах.

— Няма вече такива като Еди.

— Така е. Знам, че ако с мен се беше случило нещо, Риналди щеше да дойде да ме изпрати до гроба.

Слайдъл вдигна ръката си, свита на юмрук.

— Братя по униформа.

Райън също сви ръката си на юмрук и леко чукна юмука на Слайдъл.

Известно време споделяха спомени от времето, когато тримата с Риналди бяха работили заедно.

След това пристъпихме към същността на въпроса.

Слайдъл се обади, за да попита дали стаята за разпити е готова. Отговориха му, че всичко е наред. Тръгнахме надолу по коридора, Слайдъл беше начело.

Същото огледало, което пропускаше светлината само в едната посока. Същата очукана маса. Същият стол, в който преди беше седял Кенет Роузбъро, а после и Ейса Фини.

Сега там седеше мъжът, заподозрян в убийството на Фини.

Беше около четирийсетгодишен, със студени, сиви като кремък очи и късо подстригана кестенява коса. Въпреки niskия си ръст беше мускулест и очевидно в добра физическа форма. На дясната му ръка беше татуирано логото на морския пехотен корпус и думите *Semper Fi*^[1]

Все още не можех да се сетя кой е мъжът срещу мен.

Джеймс Едуард Клапек старши.

Бащата на Джими Клапек е бил задържан на няколко мили на юг от Шарлот, докато е карал „Джета“-та, забелязана от съседа на Ейса Фини.

На няколко пъти Клапек се оглеждаше наоколо и свеждаше обратно поглед към ръцете си. Беше стиснал пръсти толкова силно, че кожата около кокалчетата му беше побеляла.

С Райън останахме в коридора, а Слайдъл влезе в стаята. Ясно чухме стъпките му през вградените в стената микрофони.

Клапек вдигна глава. Проследи внимателно с поглед човека, който щеше да го разпитва.

Слайдъл хвърли бележника си на масата и седна.

— Този разпит се записва. Това е за ваша и наша сигурност.

Клапек не каза нищо.

— Съжалявам за загубата на сина ви.

Клапек кимна отсечено.

— Вече са прочели правата ви — това беше по-скоро твърдение, а не въпрос.

Клапек кимна отново. Сведе поглед.

— Искам отново да ви повторя, че имате право на адвокат.

Не последва никакъв отговор.

Слайдъл се изкашля.

— Да разбирам ли, че мога да започна с разпита?

— Аз го застрелях.

— Кого застреляхте, господин Клапек?

— Сатанисткото копеле, което е убило сина ми.

— Разкажете ми по-подробно.

Почти цяла минута Клапек стоя така, без да говори. Беше вперил поглед в ръцете си.

— Сигурен съм, че знаете за Джими — промълви той и спря.

— Не ви осъждам за това, което се случи със сина ви — отвърна Слайдъл.

— Но другите ще го направят. Пресата. Адвокатите. Ще го изкарат перверзник. — Съвсем очевидно Клапек много внимателно

подбираше думите си. — Не бях съгласен с начина на живот на Джими... — Клапек преглътна. — Но заслужаваше повече от това, което му дадох.

— Кажете ми какво направихте.

— Застрелях гадното копеле, което уби сина ми.

— Ще трябва да ми разкажете по-подробно.

Клапек пое дълбоко въздух и издиша през носа си.

— От убийството на Джими насам всяка сутрин чета по интернет вестника на Шарлот. Ченгетата не се занимават с нищожества като мен и жена ми, затова трябва да разчитам на новините, за да разбера докъде е стигнало разследването на убийството на собствения ми син. Тъжно, нали?

Слайдъл му направи знак с ръка да продължи.

— Прочетох какво каза общинският съветник за Фини.

— Бойс Линго ли?

— Да. Точно той. В думите на Линго имаше много истина — полицаите са с вързани ръце, съдът също не може да си свърши работата. Обикновеният човек трябва да се защити сам.

Вдигнах поглед към Райън. Знаех какво щеше да последва.

— Линго се оказа напълно прав. Пуснаха гадното копеле на свобода. — Мускулите по челюстта на Клапек се напрегнаха, след това той се отпусна. — Джими беше гей. Дори и да имаше процес, щеше да бъде представен в лоша светлина. Знаех, че аз трябва да раздам справедливост в името на сина си.

От думите на Клапек ме побиха тръпки.

— Дължах го на Джими. Господ ми е свидетел, че нищо не бях направил за него, докато беше жив.

— Разкажете ми точно какво направихте — подкани го Слайдъл.

— Взех назаем колата на съседа, дойдох в Шарлот, изчаках пред къщата му и го отървах от мъките му.

— Как намерихте адреса на Фини?

Клапек изсумтя.

— Трябваша ми около десет минути, за да го открия в интернет.

— Опишете оръжието.

— Трийсет и пет милиметрово, полуавтоматично. „Файърстар“.

— Къде е в момента?

— В една кофа за боклук, зад ресторанта за бързо хранене, на около четвърт миля на изток от къщата на Фини.

Слайдъл си записа нещо в бележника.

— Какво направихте, след като го застреляхте?

— Изхвърлих пистолета, след това всичко ми се губи. Тази сутрин се събудих в един мотел и потеглих.

— Къде отивахте, когато патрулната кола ви спря?

— Вкъщи. Исках да си стоя в кухнята у дома в Халфмуун^[2], когато полицията ме потърсеше. Ако изобщо ме потърсеше. Съмнявах се, че ще си губят времето с такива като мен.

Она!

Отново нещо в подсъзнанието ми се събуди.

Затворих очи и се опитах да установя връзка.

Нищо не се получаваше. Подсъзнанието ми подсказваше нещо, но не можех ясно да го формулирам.

Слайдъл попита за Гънтър. Клапек отговори, че никога не е чувал името му.

За момент Слайдъл замълча и прегледа бележките си. Или поне се преструваше, че го прави.

Подхвана разпита от друг ъгъл.

— Защо карахте колата на съседа си?

— С нашата кола Ева ходи на работа.

— Това вероятно е госпожа Клапек.

Клапек кимна.

— Какво можете да ми кажете за смъртта на детектив Риналди?

Кокалчетата на ръцете на Клапек побеляха още повече.

— Това е ченгето, което убиха тук, така ли?

— Къде бяхте около десет часа миналата събота?

Клапек дръзко погледна Слайдъл право в очите.

— В момента ви говоря абсолютно откровено. Убих Фини, защото гадното копеле си го заслужаваше. Не се опитвайте да ми лепнете още нещо.

— Отговорете на въпроса, господин Клапек.

Клапек се замисли, след това каза:

— Бях на събиране в баптистката църка в Саут Гам. Жена ми може да го потвърди.

— Какво събиране?

Клапек отпусна главата си надолу. Видях как под късо подстриганата му коса кожата на темето му порозовя.

— Посещавам група за овладяване на гнева.

— Къде се намира тази черква?

— На повече от двеста мили оттук.

— Това не е отговор на въпроса ми.

— На магистрала 258, почти на средата на пътя между Джаксънвил и Халфмуун.

Она!

Какво? Магистрала 258? Значи черквата се намираще близо до Кемп Лежун. Преди четири години бях ходила в базата на морския пехотен корпус, където изровихме трупа на една жена от една ниша.

Нищо не ми говореше това.

— Запомнете си мисълта — гласът на Слайдъл ме върна отново към действителността.

Той излизаше от стаята и дойде при нас в коридора.

Слайдъл посочи с глава към прозореца и се обърна към Райън:

— Какво мислиш за това?

— Историята му звучи съвсем достоверно.

— Нещастникът е застрелял убиеца на сина си.

— Може и така да е — намесих се аз.

Слайдъл ми хвърли един поглед, после отново се обърна към Райън:

— Мислиш ли, че казва истината?

— Изглежда напълно откровен — каза Райън. — Но може и да не е съвсем наред.

— А може и да прикрива някого.

— Провериха ли дали по ръцете му има следи от барут?

— Да. Той е стрелял. Или е толкова тъп, че не се е сетил да си изтърка ръцете, или е толкова умен, че е стрелял, за да прикрие някой друг.

— Сигурно вече сте пратили екип да провери кофата за боклук?

— Можеш да бъдеш напълно сигурен в това. Както и всички мотели в онзи район.

Слайдъл се обърна към мен:

— А ти какво мислиш? Откри ли нещо в онези твои специални снимки, което да ни помогне да решим въпроса?

За момент не разбрах какво ме пита. След това буквално се плеснах по челото.

Резултатите от изследването с електронен микроскоп на пробата от бедрената кост на Джими Клапек. Появата на Райън ме беше накарала напълно да забравя за тях.

— Не съм приключила окончателно — загледах се в Клапек, за да избегна погледа на Слайдъл.

— Аа... Аха.

— Ще се занимая с това веднага щом си тръгна от тук.

— Защо не го направиш веднага? Животът на този човек е напълно опропастен. Поне можем да му съобщим, че е застрелял точно когото трябва.

С тези думи Слайдъл отново се върна при задържания.

[1] *Semper Fi* (лат.) фраза *Semper fidelis* — винаги верен, мотото на американските морски пехотинци (Б.пр.) ↑

[2] *Half Moon* (англ.) — полумесец (Б.пр.) ↑

На път към вкъщи с Райън се отбихме в „Старбъкс“. Когато се прибрахме, извадих плика, която Айланд ми беше дала, и разпръснах снимките върху кухненската маса. Райън седна до мен и започна да отпива от кафето си по начин, който направо ми ходеше по нервите.

Оглеждах снимките от електронния микроскоп и едновременно с това обяснявах какво правя.

— Когато все още тялото на Джими Клапек не беше идентифицирано, взех проби от бедрената му кост и направих тънки изрезки, които да бъдат огледани под микроскоп.

— Защо? — попита Райън.

— За да мога по-точно да преценя на каква възраст е починал.

— След това хлапето е било идентифицирано по пръстовите му отпечатъци и това е станало ненужно.

— Точно така.

Райън отново започна да сърба кафето си.

— Но когато прегледах тези тънки изрезки, забелязах, че има нещо странно в хаверсовите канали.

Райън вдигна показалец и каза:

— Обясни.

— Хаверсовите канали са малки тръбички, които са разположени по продължението на плътните кости.

— Колко малки? — И отново засърба.

— Много малки. Трябва ли да издаваш този звук, когато пиеш кафе?

— Горещо е.

— Тогава духай. Или изчакай.

— За какво са тези канали?

— През тях преминават различни неща.

— Какви неща?

— Кръвоносни съдове, нервни клетки, лимфатични съдове. Това не е толкова интересно. По-важното е, че при някои от тях се

наблюдават необичайни нарушения по ръбовете им.

— Какви нарушения?

— Странни тъмни линии.

— Изглеждаш страхотно, когато говориш на този научен език.

Щях да обърна поглед към тавана, но се бях вторачила в снимките на Айланд.

Минаха няколко секунди.

Последва ново сърбане.

— Моля те, следващия път си избери някаква студена напитка.

— Сега вече става за пиене. И какво означават тези мистериозни тъмни линии? — попита Райън.

— Със светлинния микроскоп, с който разполагам в лабораторията си, най-голямото увеличение, което мога да постигна, е до четиристотин пъти. Това не е достатъчно, за да видя всички детайли.

— И тук влиза голямата горила на Айланд.

— М-м-м...

— Това, което гледаме тук, са резултатите от изследването с електронен микроскоп върху твърд носител.

Приглушено сърбане.

— М-м-м...

Бях избрала една от снимките и я разглеждах. В бялото поле под нея можеше да се прочете следната информация:

увеличение = 1.00 KX 20um ЕНТ = 4.00 kV сигнал
A=SE2 дата: 16.10
WD = 6mm снимка № = 18

— Какво е това? — попита Райън. Беше се навел до мен.

— Бедрена проба 1С, увеличена хиляда пъти.

— Прилича на лунен кратер със замръзнали вълни в него — Райън посочи една назъбена пукнатина, която излизаше от центъра на кратера. — Това ли са странните тъмни линии?

Без да отговоря, оставих тази снимка и взех друга. На бедрена проба 2D се виждаха две пукнатини вътре в Хаверсовата система.

Внимателно прегледах всяка една от двайсетте снимки.

При дванайсет от тях се забелязваха микрофрактури.

— Не е някакво странично явление — заключих аз. — Пукнатините наистина съществуват.

— Какво ги е причинило? — попита Райън.

— Не знам.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам.

— Обяд? — попита Райън.

— Но непременно ще откроя.

— Браво на моето момиче! — похвали ме Райън.

В главата си вече прехвърлях различни възможности. Нямах данни за наличие на гъбички. Малко вероятно беше да става въпрос за болестен процес. Както и за травма, дори многократно нанесени травми по бедрената кост.

Огледах отново всяка снимка.

Като че ли пукнатините тръгнаха дълбоко от каналите и продължаха навън. Какво можеше да причини толкова дълбоко и толкова пространно напрежение вътре в костта, за да предизвика появата на пукнатини?

Натиск?

Райън постави някакъв сандвич пред мен. Шунка? Пуешко филе? Отхапах, сдъвках и преглътнах. Мислите ми се движеха прекалено бързо, дори не забелязах какво ям.

Налягане в кръвоносните съдове? В лимфатичната система?

Някъде, в същата часова зона, иззвъня телефон.

— Да се обадя ли? — попита Райън от много далече.

— Да, добре.

Чух гласа му, но не разбрах какво точно казва.

Натиск вследствие на разширяване?

Разширяване на какво?

Райън каза нещо. Вдигнах поглед към него. Стоеше до мен, притиснал с длан микрофона на слушалката на преносимия телефон.

— Какво може да се разшири и да упражни натиск дълбоко в костната тъкан?

— Костният мозък?

— Говоря за вътрешността на плътна кост, а не за кухината, в която се намира костният мозък.

— Не знам. Вода. Ще се обадиш ли? Търсят те доста настоятелно.

— Кой е?

— Някаква жена на име Сталингз.

Направо побеснях.

Първата ми реакция беше да кажа на Райън да затвори телефона.

След това промених решението си.

— Ще се обадя — заявих аз и взех слушалката.

Райън ме потупа по главата и излезе от кухнята.

— Да — изсъсках аз.

— Алисън Сталингз.

— Знам коя сте. Не знам обаче как имате нахалството да ми звъните вкъщи?

— Помислих си, че може да си поговорим.

— Грешно сте помислили — гласът ми беше леден.

— Не се опитвам да проваля разследването ви, доктор Бренан. Наистина е така. Пиша криминални романи, базирани върху истински случаи. В момента събирам материал за следващата си книга. Не правя нищо нередно или незаконно.

— Как става така, че винаги се появявате на моите разследвания?

— Вашите разследвания?

Бях прекалена ядосана, за да ѝ отговоря.

— Имам устройство за сканиране на полицейските честоти. Когато чух обаждането, в което ставаше дума за сатанистки олтар, бях силно заинтригувана. В момента хората са полудели на тема вуду и вещици. След това се появи трупът при езерото Уйали и реших, че си заслужава да разнищя темата.

— Вие сте папарак. Продавате снимки и печелите пари от трагедията на хората.

— Не печеля много от книгите си. От време на време продавам някоя снимка. Така си изкарвам хляба.

— Обезобразените деца винаги се продават. Колко жалко, че не успяхте да снимате Клапек отблизо.

— Хайде, хайде, не можете да ме вините за това. В този случай има всички необходими елементи. Сатанистки ритуал. Мъжка проституция. Южняшки политик — фундаменталист. А сега и застрелян вещер.

— Какво искате? — процедих през зъби.

— Не съм нито ченге, нито учен. За да бъдат романите ми правдоподобни, разчитам на помощта на тези, които действително участват в разследването...

— Не!

— Знам, че ми затворихте телефона миналия път, когато разговаряхме, но се надявах, че ще успея да ви убедя да промените позицията си.

Това ли бях направила?

— Какво ви казах тогава?

— Това някакво изпитание ли е? — захили се тя.

— Не — определено не ми беше до смях.

Тя се поколеба, може би беше объркана, а може би се чудеше как точно да извърти нещата.

— Когато ви помолих да ми помогнете, вие отказахте и ми затворихте телефона. След това ми се обадохте и ме наругахте, че се появявам на местопрестъплението, когато вие работите там. Честно казано, смятам, че реагирахте прекалено остро. Когато час по-късно ви се обадох, за да видя дали сте се поуспокоили, изобщо не ми вдигнахте телефона.

— Обадохте ли се на главния съдебномедицински следовател в Чапъл Хил?

— Да — каза го много предпазливо. — Доктор Тирел отказа всякакво съдействие.

— Какво му казахте за нашия разговор?

Отново се поколеба, подбираше внимателно думите си.

— Може и да съм намекнала, че вие ми помагате.

Тази змия беше излъгала Тирел.

— Откъде намерихте телефонния ми номер? — стиснах слушалката толкова силно, че се чу пращане.

— От Такийла Фрийман.

— И нея сте излъгали.

Сталингз нито призна, нито отхвърли обвинението ми.

— Намекнахте ли на Такийла Фрийман, че аз я моля да ви помогне?

— Хлапето не е от най-досетливите.

От яд гласът ми беше станал необикновено писклив.

— Никога повече не ми се обаждайте!

Когато се обърнах, Райън ме наблюдаваше през откритата врата.

— Чух някакъв шум.

Слушалката лежеше на масата и се поклащаше като костенурка, обърната по гръб. Без да се усетя, я бях запратила там с всичка сила.

— Не се отнасяш много добре към телефоните — изкоментира Райън.

Не отговорих нищо.

— Но изглеждаш прекрасно.

— Господи, Райън! Само за това ли си мислиш?

— Идва ми от само себе си — каза и изчезна от кухнята.

За момент останах неподвижна, чудех се какво да правя. Да се обадя ли на Тирел? И да му обясня, че Сталингз го е излъгала за разговора ни?

Не точно сега. Колкото и да бях ядосана в този момент, Джими Клапек заслужаваше да му отдам цялото си внимание. Баща му — също.

И Ейса Фини.

Още десет минути разглеждах снимките и разсъждавах върху тях.

Нищо смислено не ми идваше наум.

Бях отчаяна, затова реших да приложа един номер, който обикновено помагаше. Когато попаднех в задънена улица, започвах от самото начало.

Отворих куфарчето си и извадих папката с всички материали по случая на Джими Клапек.

Първо прегледах снимките от местопрестъплението. Тялото изглеждаше точно така, както си го спомнях — смъртно бяло, раменете забити в земята, задните части — вдигнати нагоре.

Прегледах снимките в близък план на ануса, отрязания врат и символите, изрязани в гърдите и корема му. Нямах нищо друго освен яйца на мухи.

Минах на снимките от аутопсията. Разрез във формата на буква У. Органи. Празен гръден кош. Странни следи от охлузвания по гръба.

Отбелязах отново нетипичния начин на гниене, повече аеробно разлагане, отколкото анаеробно. Като че ли тялото почваше да се

разлага отвън навътре, а не обратното.

Сложих на масата снимките, които бях направила на костите. Отново огледах белега по четвъртия шиен прешлен. Линията беше извита навътре. Кривата на радиуса излизаше навън, а не се завърташе около точката на проникване.

При петия прешлен беше направен неуспешен опит за навлизане в костта. Проверих бележките си — ширина около два милиметра и половина.

И при двата прешлена повърхностите на разрезите бяха гладки. Нямаше начупване на костта нито при навлизането, нито при излизането на острието.

Отпуснах се на стола. При цялото това упражнение никакво прозрение не ме бе осенило. Все още нямах никаква представа какво бе причинило пукнатините в хаверсовите канали.

Станах и започнах отчаяно да крача из кухнята.

Защо Слайдъл не ми се обаждаше? Дали по-нататъшният разпит на Клапек старши беше потвърдил, или отхвърлил историята, която разказа тази сутрин? Бяха ли открили пистолета в кофата за боклук? Госпожа Клапек беше ли разпитана?

Наистина ми стана мъчно за майката на Джими. Първо — синът, а сега — и съпругът ѝ. Нищо добро не очакваше Ева Клапек.

Продължих да крача из кухнята. И защо не? И без това нищо не ми помагаше.

В този момент Райън реши да провери как вървят нещата.

— Всичко наред ли е? — попита той откъм трапезарията.

— Да.

— Мога ли да дойда при теб?

— Заповядай.

Райън влезе в кухнята, след него пристигна и Бърди.

— Разбра ли каква е причината?

— Не.

— Шоколад? — После се обърна към Бърди и повтори: — Шоколад?

Котаракът скептично вдигна вежди. Ако може да се каже подобно нещо за котарак.

Райън ме погледна и чукна слепоочието си с пръст.

— Храна за ума.

— Във фризера може да има някое блокче „Дав“.

— Какво е блокче „Дав“?

— Най-добрият сладолед, обвит в шоколад, на земята... — И тогава се сетих. — Да, разбира се. Не се продава в Канада.

— Трябва да признаем, че и ние имаме някои дупки в културата си — заяви Райън и започна да рови из фризера.

Спомних си какво бях заварила във вторник сутринта на умивалника. Може би все пак нямаше „Дав“ във фризера.

— Намерих го! — Райън затвори вратата на фризера, обърна се и ми показа две блокчета. — Две замръзнали десертчета.

Взех едното и започнах да махам опаковката.

По ръката ми се посипа скреж.

Вперих поглед в него и си спомних какво ми беше отговорил Райън, без да се замисли.

Вода.

Разширяване.

Напукване.

Опа!

И хукнах към телефона.

Този път Слайдъл отговори на обаждането ми. Бях почти сигурна, че няма да го направи.

— Клапек е бил замразен.

— За какво говориш?

— Не знам как не се сетих до този момент. Това обяснява всичко. Разлагането отвън навътре. Фактът, че хищниците не го бяха нападнали. Слабата активност на насекомите. Пукнатините в Хаверсовата система.

— Уау!

Райън слушаше разговора ни и ядеше сладолед.

— Разбира се, че трупът на Клапек няма да се разлага по обичайния начин. Причината е, че е бил замразен. Затоплянето започва отвън и навлиза в дълбочина.

— Какво е това нещо — Хавершав?

— Хаверсов. Когато получих снимките от електронния микроскоп при увеличение хиляда, забелязах пукнатини в малките тунелчета в костите на Клапек. В началото не можех да разбера какво ги е причинило.

— И сега разбра.

— Какво става, когато водата започва да изстива?

— Излизаш от банята.

Не обърнах внимание на тази забележка.

— Повечето течности се свиват. Водата също се свива, докато достигне приблизително четири градуса. След това започва да се разширява. Когато замръзне, увеличава обема си с приблизително девет процента.

— И защо всичко това е толкова важно?

— Микрофрактурите в костите на Клапек се дължат на натиск вследствие на образуването на кристали дълбоко в хаверсовите канали.

— Искаш да кажеш, че когато са го изхвърлили на брега на езерото, Клапек е приличал на ледена близалка?

— Убиецът е държал тялото му във фризер.

Слайдъл направи връзката.

— Което значи, че може да е бил убит много преди Фандърбърк да го открие.

— Може да е бил убит и през септември, когато Гънтър го е видял да спори с Рик Нелсън. Къде е бил Фини по това време?

— Сам вкъщи. А Линго е обикалял насам-натам из целия щат.

— Фини имал ли е фризер вкъщи?

— Бъди сигурна, че ще разбере.

— Това още не означава, че някой от двамата — Фини или Линго, е човекът, когото търсим.

— Периодът, в който може да е настъпила смъртта, става значително по-голям. И това е нещо.

Чух, че сподавено пое въздух и последва някакво изръмжаване.

— Надявам се, че това беше прозявка.

— Миналата нощ изобщо не съм мигнал. Ще дремна за няколко часа. Днес по-късно ще ходиш ли в лабораторията?

— Тирел ме уволни.

— Не може да бъде!

Разказах му за обаждането на Алисън Сталингз.

— Това би трябвало да реши въпроса.

— Може би. Тирел още ми е ядосан, че се скарах с Линго пред телевизионните камери. Затова най-добре е засега да си мълча.

— Знаех си, че тази кучка ще ни докара неприятности. Няма значение. Браво, докторе!

Затворих телефона и, както можете сами да се досетите, започнах да крача из кухнята. Чувствах се обезсърчена заради разследването, виновна за смъртта на Фини и несигурна от присъствието на неочаквания гост в дома ми.

Проверявах да не би в кутиите в хладилника да са се завъдили нежелани форми на живот, когато гостът отново се появи, този път по кецове, шорти и фланелката със зеления гущер.

— Ще отидеш да потичаш ли?

Идиотка. Разбира се, че отиваше да тича.

— Радвам се, че си успял да намериш спортния си екип.

— Радвам се, че съм го оставил тук.

Настъпи неловко мълчание.

— Кога летиш за Монреал? — попитах аз.

— Ако нещо не се промени, в неделя.

— Ще се върнеш ли обратно в „Шератон“?

— Бих могъл да го направя — отвърна той с тъжно изражение на лицето.

Поколебах се. В крайна сметка, защо не? Бих направила същото за всеки стар приятел.

— Остани тук, ако искаш.

Последва голямата усмивка на Райън.

— Мога да готвя.

Аз също се усмихнах.

— Ценя това умение в... — Щях да кажа *мъжете*. — В приятелите си.

Райън ме попита дали бих искала да изляза да потичам с него. Отклоних поканата му.

От прозореца на кухнята го наблюдавах как се затича леко, на големи крачки. Дългите му мускулести крака почти не се напрягаха.

Спомних си как тези крака се преплитаха с моите.

Нещо в стомаха ми подскочи.

О, Боже!

Трябваше да върша нещо. Но какво? Не исках да се появя в лабораторията и да ядосам Тирел. Слайдъл спеше, за да събере сили.

Опитах се да прегледам писмените работи на студентите си.

Не можах да се съсредоточа.

Опитах се да нахвърля следващата си лекция.

И този опит не беше увенчан с успех.

Да се обадя ли на Кати?

Отдавна отлагах този разговор.

Позвъних ѝ. Свързах се с гласовата ѝ поща. Дали не беше оставила телефона си тук, когато беше заминала за окръг Банкоум? Или там, в планините, нямаше обхват? Все още ли ми се сърдеше?

Събирах дрехите, които трябваше да се перат на ръка, когато забелязах Райън да се задава по алеята за коли. Фланелката беше залепнала от пот за гърдите му, лицето му беше почервеняло от физическото напрежение. Говореше по мобилния си телефон. Личеше си, че е разтревожен.

Зави покрай ъгъла на къщата ми и се изгуби от погледа ми.

Без да се замисля, тръгнах към задната врата.

— Знам, мило — чу се гласът му.

Говореше на английски, а не на френски. С Лутиша?

Студ изпълни гърдите ми.

— Така трябва да бъде.

Затаих дъх и се приближих до вратата.

Пауза.

— Не.

Последва още една, по-дълга пауза. След това вратата се отвори.

Отскочих назад и събрах изоставеното пране в ръцете си.

Райън влезе. Погледна ме в очите. Махна ядосано със свободната си ръка.

— Няма да стане! — продължи да говори по телефона.

Лили, каза го само с устни.

— Ще говорим по-късно за това.

Затвори телефона и го върна обратно на колана си.

— Проблем ли има? — попитах съвсем нехайно.

— Иска да замине за Банф, в Албърта. Тъй като е пусната условно, не може да напуска Квебек.

— Съжалявам.

— Вината не е твоя.

Погледна сутиените и бодитата, които бях притиснала до гърдите си, и попита:

— Да не правиш разпродажба?

— Не ходя по разпродажби.

— Запази леопардовите прашки. Те са ми любимите.

Усетих, че се изчервявам.

— Мога ли да използвам банята?

— Заповядай. Имаш ли нужда от нещо?

Райън ми хвърли сладострастен поглед.

Усетих как стомахът ми отново подскочи.

Погледнах часовника. Два и половина. Мили Боже! Какво щяхме да правим целия следобед?

Спомних си за караницата с Кати и ми дойде една идея. Не изискваше особено съсредоточаване и щеше да запълни свободното време. Освен това така с госта ми щяхме да сме на неутрална почва.

Посочих с ръка фланелката на Райън.

— Наистина ли не знаеш кои са „Мъртвите млекари“?

Райън поклати глава.

— Дъщеря ми твърди, че съм безнадеждно невежа по отношение на съвременната музика.

— Така ли е наистина?

— „Безнадеждно“ е малко пресилено.

— Децата понякога са много лоши.

— Тирел ме уволни — припомних аз. — А Слайдъл си отспива.

— Не бих прекъснал съня му.

— Определено не. След като си вземеш душ, ще включим компютъра и ще видим кои са „Млекарите“.

Направих пуканки, за да създам празнична атмосфера.

С Райън научихме, че „Мъртвите млекари“ са група, която принадлежи на течението саркастичен пънк. Първият им албум „Големия гущер в задния ми двор“ е бил издаден през 1985 година.

— Фланелата ти може да се окаже класика — казах аз.

— А може и да се окаже, че струва цяло състояние.

Отново се сетих за Ейприл Пиндър.

— Знаеш ли кои са „Нахаканите момичета“? — попитах аз.

— Нямам нищо против да узная — заяви Райън и намигна престорено.

Театрално обърнах поглед към тавана.

Научихме, че „Нахаканите момичета“ са близначки от румънски произход — Габриела и Моника Иримиа. Първият им сингъл — „Нахакана песен (Докосни дупето ми)“, пет седмици е сред петте най-добри сингъла в английската класация. След това, в допитване на „Канал 4“, е бил избран за най-лошия сингъл на всички времена.

— Много ми се иска да видя думите на песента — заяви Райън, след като видя заглавието ѝ.

Намерих сайт, който съдържаше текстовете на различни песни, и сложих курсора върху „Нахаканите момичета“.

— „Чийп трик“!^[1] — възкликна Райън и посочи името на една група. — Тези момчета са страхотни!

Името на групата нищо не ми говореше.

— „Безнадеждно“ е много меко казано — подразни ме той.

Отидох на сайта на „Чийп Трик“.

И веднага адреналинът ми скочи.

— От седемдесетте години насам „Чийп Трик“ са се превърнали в институция. Вземи песните им — „Полиция на сънищата“, „Къщата се тресе“. Нали знаеш предаването „Коулбър Рипо“ по комедийния канал? „Чийп Трик“ са написали и изпълняват основната песен. А също така и песента от „Шоуто на седемдесетте“.

Едва чувах какво ми говори Райън. Нервните окончания в мозъка ми правеха връзки, които избухваха като фойерверки.

При обаждането си Риналди разказва на Слайдъл подробности за информатора си.

Бележките на Риналди, записани с тайнопис. РН. ЧПТ.

Глен Еванс в ролята на бодигард на стъпалата на съдебната палата.

— *Отивам на купон* — продължаваше да пее Райън.

Вниманието ми беше приковано от мъжа, който държеше китара на бели и черни квадрати. От надписа разбрах, че това е Рик Ниелсън, водещият китарист на групата.

Райън погрешно схвана интереса ми.

— Тази китара е „Хамър Екplorър“ на шахматни квадрати. Страхотна е.

При други обстоятелства бих се зачудила на познанията на Райън за китарите. Но не и в оня момент.

Бях вперила поглед в Ниелсън и не можех да повярвам на очите си. Широки, високо разположени скули. Очи — близо едно до друго. Челюст — изострена в предния край. Ясно изразена брадичка. Бейзболна шапка.

Нима Риналди всъщност бе казал Рик Ниелсън, а не Рик Нелсън? Приликата на Ниелсън с Глен Еванс беше поразителна. Може би Слайдъл не беше разбрал името правилно. Много по-вероятно е момче на възрастта на Гънтър да познава действаща в момента група като „Чийп Трик“, а не тинейджърски идол от шейсетте години.

— Рик Ниелсън — започнах аз — често ли носи шапка?

— Винаги. — Райън усети напрежението в гласа ми. — Защо?

Казах му какво се върти в главата ми.

— Може да се окажеш напълно права — заяви той.

— Искам да съм сигурна, преди да се обадя на Слайдъл.

Заедно с Райън прегледахме десетки снимки. От концерти.

Обложки на албуми. Снимки от промоции.

Час по-късно се облекнах назад. Бях впечатлена, но все още се колебаех. Без съмнение Глен Еванс приличаше на Рик Ниелсън. Дали пък не беше съвпадение?

Не, казах си. Не може да бъде.

Набрах номера.

Учудващо, Слайдъл вдигна веднага.

— Какво? — изрева той.

Разказах му за приликата, която бях открила между Рик Ниелсън и Глен Еванс.

— Възможно ли е да не си разбрал Риналди правилно? — попитах аз.

Слайдъл изсумтя. Представих си го как седи на леглото си по гащи и се опитва да се събуди. Не беше приятна картинка.

— Може би насилникът, с когото се е срещал Клапек, е всъщност Глен Еванс — в този момент направих още една връзка. — По дяволите! Може би ЧПТ не е код на летище. Може би така Риналди е съкратил „Чийп Трик“.

Слайдъл се опита да каже нещо. Прекъснах го.

— Може би Риналди си е записал телефона на Линго, а в действителност е търсил Еванс.

Слайдъл се замисли върху това.

— Еванс има алиби за времето, когато трупът на Клапек е бил изхвърлен край езерото. Както и за деня, в който Клапек се е скарал с някого и след това е изчезнал.

Нямах обяснение за това.

— Направих някои проучвания за Еванс и Линго. И двамата са чисти като еленска сълза. Никакви наркотици, проститутки или малки момиченца. Освен това, какъв е мотивът?

Започнах да изреждам различни неща, без истински да съм убедена в това, което говоря.

— Може би Еванс е прикрит гей. Може би е забърсал Клапек, нещо се е объркало и в резултат Клапек е убит.

— А знакът на Мефистофел?

Бях прекалено възбудена, за да обърна внимание на познанията на Слайдъл върху Гъоте.

— Може би Еванс участва в някакъв култ.

— А може по пълнолуние да тича из житните кръгове по гол задник. Помисли малко. Еванс работи за Линго, който страстно проповядва Библията, стреми се към властта и гледа непрекъснато да се показва по телевизията. Има цели райони в страната, които ненавиждат този тип политици. Ако помощникът на Линго се заиграва със Сатаната, това надали ще остане скрито от очите на хората.

И за това нямах обяснение.

— Виж какво, след като така или иначе не ме оставяш да се напя, отивам в управлението.

[1] Cheap Trick (англ.) — евтин номер (Б.пр.) ↑

— Какво каза той?

Райън все още стоеше на компютъра. Някакъв пънк се лееше от колоните. А може и да беше хеви метъл.

— Не беше убеден в това, което му казах. Божичко! Можеш ли да намалиш това нещо?

— Какво искаш да ти пусна?

— Музиката не ме дразни, но малко намали звука, моля те.

— Не, наистина. Каж ми какво харесваш.

— Ще ми се подиграваш.

— Няма. Освен ако не кажеш „Абба“. Избери някой от твоите дискове. Нали имаш дискове?

— Разбира се, че имам дискове.

Два от които на „Абба“. Не си го признах.

— Избери някой.

— О, Боже мили!

Прегледах дисковете на полицата, избрах един и го подадох на Райън.

— А, канадски!

— Не знаех.

Последва неодобрителен поглед.

— Нийл Янг измива националния срам за това, че нямаме сладоледени десертчета „Дав“.

Райън постави диска в компютъра.

Последваха звук на акустична китара и после познатият носов тенор.

В главата ми нахлуха разни спомени. Пийт в униформата на морски офицер. Играе крикет с Кати в задния двор. Гледа телевизия по пижама.

Това беше любимият диск на Пийт.

Някъде по пътя през пустинята...

Огледах внимателно обложката на албума. Плашило, осветено отзад от оранжевия залез.

А не беше ли индианец в дрехи с ресни?

Или вещица?

И тогава подсъзнателните връзки отново се заредиха една след друга.

Вещица? Пийт?

Тя кара Харлей Дейвидсън...

Обърнах обложката и погледнах заглавието. *Луна по жътва.*

Съзнанието ми ясно успя да формулира връзката, която се появи.

— Мили Боже!

Райън рязко обърна глава към мен.

— Какво има?

— Нещо относно Еванс ме ядеше през цялото време и току-що разбрах какво е.

Отново грабнах телефона и набрах номера.

Слайдъл отново отговори.

Махнах с ръка по посока на компютъра. Райън намали звука.

— Клапек живее в окръг Онсло, нали така? В Халфмуун?

— И какво от това?

— Току-що си спомних. Не мога да повярвам, че досега ми е убягвало. Ходила съм в окръг Онсло. Познавам града. Просто не си спомних, че го помня.

Бях толкова превъзбудена, че говорех, без да мисля.

Райън ми направи знак да си поема въздух.

Вдишах дълбоко и започнах отново.

— Когато разпитваше Еванс след погребението на Риналди, той нарече Клапек побъркан лунатик. Тогава си помислих, че го е казал съвсем случайно, но в подсъзнанието ми споменаването на луната се е запечатало.

— Къде се е запечатало?

— Еванс го е казал съвсем буквално. Халфмуун (полумесец) — връзката е луната е очевидна. Халфмуун е град покрай магистрала 258, на север от Кемп Лежун и Джаксънвил. Ако Еванс никога не се е срещал с Клапек, то тогава откъде знае името на родния му град?

— Лъжливо гадно копеле.

Няколко секунди се чуваше само дишането на Слайдъл. След това изцъка с език.

— Въпреки това няма да получа заповед за обиск.

— Откъде знаеш?

— Вече опитах. Отрязаха ме. Прокурорът каза, че всички доказателства са косвени. Освен това Еванс има алиби. Не го каза, но стана ясно, че го спира и фактът, че Еванс работи за обществена фигура. Прокурорът не иска да разбутва това гнездо на оси, освен ако няма неопровержими доказателства.

Слайдъл беше прав. Откачих, като се сетих за Халфмуун. Приликата с Рик Ниелсън. Телефонният номер на Линго в бележките на Риналди. Всичко тава бяха само догадки от моя страна. Досега не бяхме открили нито мотив за престъплението, нито реална възможност да бъде извършено. Освен това Еванс имаше свидетели, че е бил някъде другаде на тези дати както през септември, така и през октомври.

Замислих се за момент.

— Провери ли колата на Еванс?

— Обадох се и ще го направим. Между другото Клапек е бил обвинен. Открили са пистолета. Собственикът на мотела потвърдил историята на Клапек, а камерата е записала, че се е регистрирал там в дванайсет и двайсет и седем минути през нощта. Освен това имаме и признанията му. Изглежда, нещастникът казва истината.

Райън все още беше в сайта на „Чийп Трик“, само че беше намалил звука. Като видя изражението на лицето ми, се протегна и хвана ръката ми.

— Какво, объркана ли си?

— Пред очите ми непрекъснато е Клапек в стаята за разпити. Първо загуби сина си. А сега може да се окаже, че е убил невинен човек.

— Наистина ли мислиш, че помощникът на Линго е човекът, когото търсите?

Вдигнах отчаяно ръце и обобщих косвените доказателства, които току-що бяхме обсъдили със Слайдъл.

— Освен това Еванс има алиби.

— Хайде да го разбием.

— Според мъжа, който е открил тялото на Клапек, то е било изхвърлено на сутринта на девети октомври. По това време Еванс е бил в Грийнсбъро.

— Нека за момент забравим всичко това. Ти твърдиш, че е напълно възможно Клапек да е бил убит по-рано и тялото му да е било поставено във фризер.

— Точно така.

— И колко дълго е престояло там?

— Не знам. — Напоследък доста често повтарях тези думи. — Но Клапек за последен път е бил видян жив на двацет и девети септември.

— Кой го е видял?

— Винс Гънтър.

— Момчето, което също като Клапек проституира.

Кимнах.

— Може ли да се вярва на Гънтър?

— Очевидно Риналди е смятал, че може. От бележките му става ясно, че е бил готов да плати на хлапето петстотин долара за информация за убиеца на Клапек.

— Какво мисли Слайдъл по въпроса?

— Така и не успя да разпита Гънтър до този момент.

— Точно така. Гънтър е изчезнал. Все още ли нямате представа къде е?

Поклатих глава.

— Но успяхме да разпитаме бившето му гадже, Ейприл Пиндър. Думите ѝ потвърдиха това, което вече подозирахме. Клапек и този Рик Нелсън или Ниелсън са се скарали и след това Клапек е изчезнал. Това означава, че Клапек за последно е видян жив на двацет и девети септември.

— Ами Пиндър? На нея може ли да се вярва?

Завъртях несигурно ръка. Може би — да, може би — не.

— Възможно ли е да прикрива Гънтър?

— Съмнявам се. Беше му страшно ядосана. След като е платила гаранцията му, Гънтър я е изоставил.

По погледа на Райън разбрах, че сериозно разсъждава по въпроса.

— Как точно историята на Пиндър потвърждава тази на Гънтър?

Предадох му думите на Пиндър, че в деня, когато е излязъл от затвора, Гънтър е гледал телевизия. И че ѝ е казал, че същия ден е видял Клапек и Рик Нелсън или Ниелсън да се карат.

— И по това време Еванс не е бил в града?

— Провеждали са кампания из целия щат.

— Той сигурен ли е в датата?

— Абсолютно.

— А Пиндър?

— Изглежда, че и тя е сигурна. Но кой може да знае? Не е от най-умните.

— Но виж какво, сладкишче, имаме начин да проверим.

— Имаме ли? — попитах аз, като не обърнах внимание на сладкарското обръщение.

Райън натисна няколко клавиша и погледна екрана на монитора. След това натисна още няколко.

— Проклет да съм! — посочи ми един ред бял текст в черно каре. — Това ще ти хареса.

В карето бяха изписани всички прояви на „Чийп Трик“ — на живо, по телевизията и по радиото. Освен това имаше и линкове към интервютата им.

Прочетох реда, който Райън ми сочеше.

Трябваше ми малко време, за да схвана напълно значимостта на информацията.

След това дълбоко поех въздух.

— Давали са „Чийп Трик“ по НВО на двајсет и седми и двајсет и осми септември. Предаването е било в две части и е било посветено на рок групите от седемдесетте и осемдесетте години — прочете Райън.

— Значи Пиндър е объркала датата. На двајсет и девети вечерта не са давали „Чийп Трик“ по телевизията — разсъждавах гласно. — Гънтър е бил в затвора на двајсет и осми. Тогава по никој начин не е могъл да гледа телевизия. Значи е било на двајсет и седми, денят преди да влезе в затвора, а не в деня, в който е излязъл.

— Еванс има ли алиби за двајсет и седми? — попита Райън.

— Мили Боже!

Бях толкова развълнувана, че не успях да набера номера на Слайдъл от първия път. Все едно. Така или иначе се включи гласовата

поща. Оставих съобщение.

— Хванахме го. Клапек за последно е бил видян жив на двайсет и седми септември, а не на двайсет и девети. Провери къде е бил Еванс на тази дата. Обади ми се.

Затворих телефона.

— Браво на теб! — казах аз и с Райън си плеснахме ръцете.

По лицето му изгря усмивка, широка като „Рио Гранде“.

Минаваха секунди. Часове. Векове.

Започнах да дъвча кожичката на палеца си. Станах и закрачих из стаята. Седнах отново. Продължих да гриза кожичката на пръста си.

Телефонът продължаваше да мълчи.

— Къде, по дяволите, е той?

Райън сви рамене. Изяде една шепа пуканки. Продължи да сърфира из интернет.

— Не рони пуканки по клавиатурата.

— Слушам, госпожо.

— И не капи масло по нея.

Погледнах часовника. Бях оставила съобщението преди двайсет минути.

— Може би трябва да пратя на Слайдъл тази страница по факса. Ще я отпечаташ ли?

Нямаше никакъв смисъл в това, но поне правех нещо.

Райън се върна отново на сайта на „Чийп Трик“ и отпечата страницата. Това ме подсети за бележките на Риналди. Още нещо, което можехме да направим.

Извадих листовете от куфарчето си. Върнах се обратно в кабинета.

Райън седна на дивана до мен.

ДК. 29/9. ПВЖ с РН сп. ВГ. РН — АК. ЧПТ. ТВ. 9/10 — 11/10? КФТ. 10. 500.

— Според Винс Гънтър Джими Клапек за последно е видян жив с Рик Ниелсън на двайсет и девети септември. Рик Ниелън с акне. Гънтър е забелязал приликата, когато е гледал „Чийп Трик“, ЧПТ, по ТВ. Трупът на Клапек е бил открит в периода от девети до единайсети октомври. Риналди трябваше да се срещне с Гънтър в КФТ, Кабо Фиш Тако, в десет часа и да носи петстотин долара.

С Райън мълчаливо прочетохме последните бележки, които Риналди си беше записал.

РН=АБЛ=ГЯЕ. Грийнсбъро. 9/10. 555–7038. ЧПТ-
ТВ–27/9. ВГ, склоняване 28/9 — 29/9.
ГЯЕ 27/9?

— Рик Ниелсън, равно на асистента на Бойс Линго, равно на Глен Ярдли Еванс. Риналди се е обадил в кабинета на Линго и Еванс му е казал, че той и шефът му са били в Грийнсбъро на девети октомври — деня, в който е открит трупът на Клапек.

— Риналди вероятно е знаел, че има нещо объркано с датите през септември. Давали са „Чийп Трик“ по телевизията на двацет и седми и двацет и осми септември. Винс Гънтър е бил в затвора на двацет и осми, затова Риналди е знаел, че е било невъзможно същия ден да е видял Ниелсън, а следователно — и Клапек.

— Значи Ейприл Пиндър е объркала датите. Пица партито е било *преди*, а не *след* като е платила гаранцията на Гънтър.

— Ден, за който Еванс може и да няма алиби.

— Господи, Райън! Риналди някак си е разбрал всичко това. Еванс е усетил, че той знае.

Стисках юмруци толкова здраво, че ноктите ми се забиваха в дланите.

— Еванс го е убил.

Телефонът иззвъня.

Скочих.

Слайдъл беше напрегнат не по-малко от мен:

— Еванс е бил в Шарлот на двацет и седми.

Опитах се да кажа нещо. Той ме прекъсна.

— Кара бял шевролет „Тахо“.

— Мили Боже!

— Съдията най-после издаде заповедта. Отиваме.

— Искам да присъствам.

— Как не се сетих, че ще го кажеш?

Изчаках.

— Само ти.

— Кога?
— Сега.

— Къде е колата ти?

Гумите изсвириха, когато завихме рязко надясно и излязохме от алеята за коли на Шарън Хол.

— Райън я взе и отиде да си събере багажа от хотела.

Очаквах да последва някаква остроумна забележка за сексуалния ми живот. Слайдъл обаче замълча.

— Кажи му, че няма нищо лично в това. Прокурорът иска да действаме много внимателно и да не раздухваме историята.

Въпреки че Райън има много добър нюх за тези работи и много щеше да ни помогне при претърсването на жилището на Еванс, аргументите на прокурора ми се сториха логични. Като се има предвид обществената позиция на Линго, много хора щяха да наблюдават действията ни внимателно. Например — CNN и FOX.

— Еванс вкъщи ли си е?

Слайдъл поклати глава.

— Живее под наем в една от старите сгради, където някога са държали файтоните. Собственост е на жена на име Грейси-Лий Уиджет. Що за име е това, по дяволите?

Направих на Слайдъл знак с ръка да продължи.

— Грейси-Лий казва, че в четвъртък Еванс работи до късно и се прибира около девет часа. Никак не се зарадва, че ще правим обиск, но заяви, че ако ѝ покажа заповед, ще ни пусне в квартирата му.

Еванс живееше в „Плаца-Мидууд“. Квартал с тесни, извити улички, големи дървета и скромни едноетажни къщи от началото на века. Много пъти бях ходила там. Районът се намира между центъра на града и университета и е много популярен сред недотам добре платените университетски преподаватели.

Слайдъл зави надясно по „Шамрок“, после пак надясно по една къса задънена уличка и спря колата пред типична южняшка къща с наклонен покрив, кафяви стени, измазани с хоросан, и зелени плантаторски капаци на прозорците. На дългата предна веранда имаше

люлеещи се столове и саксии с папрати във висящи кошници, но всичко изглеждаше някак занемарено.

Слязохме от колата и изкачихме стъпалата до верандата. Слайдъл натисна звънеца.

Изчакахме приблизително десетина минути някой да отвори вратата. Когато най-после това се случи, разбрах защо е отнело толкова време.

Бялата коса на Грейси-Лий Уиджет падаше на кичури около покритото ѝ е безброй бръчки лице. Тънките ѝ свити устни подсказваха, че в устата ѝ няма нито един зъб. Но не възрастта ѝ ни поразя.

Грейси-Лий имаше една ръка. Това беше всичко. Нямаше никакви други крайници. На лявото ѝ рамо беше прикачен сложен апарат, който завършваше с две куки една срещу друга. Движеше се на електрическа инвалидна количка, която приличаше на нещо, излязло от „Междузвездни войни“. Краката ѝ, ампутирани, както ми се стори до средата на бедрата, бяха завити с одеяло на шотландско каре.

Грейси-Лий се намръщи, като ни видя, очевидно пристигането ни никак не ѝ се хареса.

— Аз съм детектив Слайдъл — представи се Слайдъл и показа значката си. — Разговаряхме по телефона.

— Не е необходимо да ми напомняте.

Грейси-Лий грабна значката. Приблужи я до очите си. Изцъка с език и я върна обратно.

Слайдъл извади заповедта. Грейси-Лий махна с ръка — все едно отпъждаше мухи от парче кейк.

— Господин Еванс не си е вкъщи.

— Това не е проблем.

— Не е правилно да нахлувате така в къщата на човека.

Слайдъл направи някакъв успокоителен жест с ръка.

— Ще бъдем много внимателни.

Грейси-Лий не помръдна.

— Госпожо?

Куката се вдигна и пусна ключа в ръката на Слайдъл.

— И да не повредите някоя от вещите на този прекрасен млад човек.

При тези думи Грейси-Лий натисна един бутон на страничната облегалка на стола. Той се завъртя и вратата се затръшна.

Докато слизахме по стълбите, Слайдъл поклати глава.

— Слава Богу, че не трябва да се срещам с това чудо всяка година в Деня на благодарността.

— Тя е стара.

— Тя е зловна като същинска змия.

Сградата, където навремето са прибирали файтоните, се оказва двуетажна постройка, в другия край на зелената площ — там, където свършваше посипаната с чакъл алея за коли. На първия етаж имаше двоен гараж, а на втория бяха жилищните помещения. До тях се стигаше по външна дървена стълба.

Задният двор беше обрасъл с храсталаци мирта. Въпреки че бързо се смрачаваше, през листата на храстите успях да видя обширна поляна.

— И това ако не е сладурско. Еванс живее на гъза на кьнтри клуба в Шарлот.

Гласът на Слайдъл беше изпълнен с презрение. Към голфа? Към това, че се намира от обратната страна на игрището? Или към богатите, които членуваха в клуба?

Замълчах.

Минахме покрай малко изкуствено езерце, позеленяло от водорасли. И покрай голяма тухлена кашпа, пълна с изсъхнали листа. По земята се търкаляше счупена хранилка за птици.

Докато вървахме, Слайдъл постави ръка върху дръжката на пистолета си. Погледът му обхождаше всичко наоколо.

Когато стигнахме къщата, ми направи знак с ръка. Напълно разбирах жестовете му, затова замръзнах на място.

Надникнах през мръсния прозорец и видях, че в гаража има само градинарски инструменти, дървена стълба и градински мебели, направени от ковано желязо. В задната част на къщата имаше врата, която предположих, че води към малка работилница или складово помещение.

— Няма го шевролета — промърмори Слайдъл повече на себе си, отколкото на мен.

— Къде е колата на криминалистите?

— Идва насам.

Типично за Слайдъл. Искаше първоначално да има време да огледа сам.

Тръгна към стълбите, но забеляза нещо, което не му хареса. Клекна и започна внимателно да оглежда първото стъпало. След това се изправи и го прескочи.

Погледнах надолу.

Ниско пред стъпалото беше опъната тел. Кимнах, за да му покажа, че съм видяла капана.

Когато стигнахме догоре, Слайдъл отново ми направи знак с ръка да застана зад него. Почука на вратата.

— Глен Еванс?

Някъде далече се чу изсвирване на влак.

— Полицията на Шарлот-Мекленбург. Имам заповед за обиск на жилището ви.

Никой не отговори.

Слайдъл извади пистолета си и се облегна до вратата. Огледа се наляво и надясно, отдръпна се от вратата и почука отново.

— Имам ключ, господин Еванс. Влизам.

Вратата се отключи лесно.

Всички щори бяха спуснати. Цареше абсолютна тишина, само една дъска на пода изскърца.

Слайдъл запали лампата.

Кухнята беше модерна, по европейски маниер. Плочките на пода бяха в черно и бяло. Лъскави черни шкафове с много витрини. Кухненски уреди от неръждаема стомана.

Нямаше достатъчно голям фризер, че да побере труп.

— Стой тук — нареди Слайдъл.

Стисна пистолета „Глок“ с двете си ръце, вдигна го на нивото на носа си, приближи до отворената врата в другия край на кухнята и опря гръб в стената. С бързо движение заставах до него.

Слайдъл изви глава към мен и ме изгледа лошо. Вдигнах ръце в знак на съгласие. Няма да мърдам.

Слайдъл изчезна през вратата.

Надникнах да видя какво има натам. Тъмнина.

Дръпнах се назад и зачаках. Беше толкова тихо, че чувах дишането си.

Най-накрая светна още една лампа.

— Чисто е — каза Слайдъл.

От кухнята влязох в малък вътрешен вестибюл. Вратите водеха наляво, надясно и право напред. Чувах как Слайдъл отваря и затваря чекмеджета зад вратата пред мен. Отидох при него.

— Голям разкош, няма що! — гласът на Слайдъл отново беше изпълнен с пренебрежение. — Хол, спалня, кухня, баня. Май Линго не е много щедър към подчинените си.

Огледах се.

Стаята беше образец на сдържаност. Бежови стени, бежови мебели, пердета и килим. Бял таван и бяла дограма. Нямахте весели възглавнички и покривчици. Нямахте снимки на кучета и на приятели със смешни шапчици по време на разни тържества. Нямахте трофеи, пейзажи, сувенири или произведения на изкуството.

Зад дивана стоеше висока месингова лампа. На полицата в нишата беше поставен телевизор с плосък екран. Вляво от нишата имаше няколко вградени чекмеджета. Точно в тях ровеше Слайдъл в момента. Вдясно имаше шкаф.

По рафтовете под телевизора бяха наредени огромно количество филми в DVD формат. Сложих ръкавиците си, отидох до тях и прегледах заглавията им.

„Матрицата“, „Гладиатор“, „Патриотът“, „Звездни рейнджъри“... В три от филмите главен герой беше Борн.

— Еванс обича екшъните — отбелязах аз.

Слайдъл затвори шумно едно от чекмеджетата и отвори друго. Започна да рови в него.

Отворих шкафа. В него имаше напитки.

— Еванс не е въздържател — отбелязах аз и започнах да разглеждам бутилките.

„Джони Уокър“ със син етикет. Двайсет и три годишен бърбън „Уилям Еван“. Водка „Белведере“.

— Доста пари харчи за алкохол.

Огледах се наоколо. Слайдъл беше стигнал до последното чекмедже. Не забелязах нищо друго интересно и отидох в банята.

Беше прилично чиста. Старомодна мивка и шкаф до нея. Черна завеса за душа. Бели и черни хавлиени кърпи.

На поставката над тоалетката имаше една твърда четка, самобръсначка „Бик“, гел за бръснене и електрическа четка за зъби.

Аптечката не съдържаше нищо необичайно. Конци за зъби. Паста за зъби. Аспирин. Хапчета против киселини. Капки за нос. Лепенки. До ваната имаше шампоан против пърхот. От душа висеше сапун, поставен в мрежичка.

Слайдъл шумно излезе от хола и влезе в спалнята. Отидох при него.

Тук Еванс беше проявил повече въображение. Стените бяха боядисани в червено, подът — застлан с бежов мокет, върху който беше просната изкуствена кожа на зебра. Покривката на леглото беше от черен сатен, а на стената над него беше опъната имитация на леопардова кожа. В стаята имаше само две нощни шкафчета и подвижна метална масичка, върху която стоеше още един телевизор с плосък екран.

— Трябвало е да се придържа към по-умерения стил.

За първи път коментарът на Слайдъл беше на място.

Той плъзна вратата на дрешника и започна да рови из дрехите. Аз отворих чекмеджето на едно от нощните шкафчета.

— Ела да видиш това — извиках Слайдъл при себе си.

Дойде при мен. Показах му малко синьо пакетче, върху което беше нарисувано дългокосо момиче с каубойски дрехи.

— „Презервативи за истински ездачи“ — прочете Слайдъл. — Значи нашият човек обича да си играе.

— Или само така му се иска. Липсва ли някой?

Слайдъл ги преброи и кимна. След това отново се върна при дрешника.

След няколко секунди се обади отново.

— Я, какво има тук!

Обърнах се към него.

— Виж нашият ездач какво крие при мокасините си.

Слайдъл държеше в ръката си кутия от обувки. В нея имаше десетина DVD-та. Прочете няколко заглавия.

„Момчетата от колежа идват“. „Групово мъжко чукане“. „Черните жребци“.

Слайдъл вдигна поглед към мен. Устните му се разтеглиха в усмивка.

— Значи Еванс е минал от другата страна. Тук вече ще успеем да намерим мотив.

Хвърли кутията на леглото и провря палци през халките на колана си.

— Кухнята е доста малка. Къде ли е фризерът на този нещастник?

— Има вътрешна врата в гаража.

— Точно така — Слайдъл погледна часовника си. — Хайде да хвърлим един поглед там.

Заслиза тежко по стълбите. Аз го последвах с доста по-лека стъпка.

Навън беше тъмно, миртовите храсти образуваха нещо като ограда, която отделяше двора на Уиджет от игрището за голф. От голямата мрачна къща не идваше никаква светлина.

Гаражът беше отключен. Слайдъл се запъти направо към вътрешната врата и пробва да я отключи с ключа, който Грейси-Лий му беше дала. Той изобщо не влезе в ключалката.

Слайдъл завъртя топката на вратата наляво, надясно. Блъсна я с рамо. Вратата не се отваряше.

Вдигна крак и я ритна силно. Резето държеше здраво. Ритна я отново и отново. Касата поддаде и наоколо се разхвърчаха трески. Още един последен ритник и вратата се отвори.

Слайдъл намери ключа на лампата. Трябва да му се признае, че много бързо се справи с тази задача.

Чу се бръмчене и една неонова лампа светна.

Стаята беше около два и половина на три и половина метра. Вляво имаше някакъв плот или стара тоалетка за баня, обвита в юрган и завързана с въже. Вдясно имаше рафтове.

На стената, точно пред нас, беше закачена дъска с много метални кукички по нея. На всяка кукичка висеше по някакъв инструмент. Чукове, отвертки, един гаечен ключ, дърводелски трион.

Сърцето ми заблъска силно.

Напразно се развълнувах. Клапек не е бил обезглавен с ръчен трион.

Огледах рафтовете.

Над главата ми неоновата лампа продължаваше да бръмчи и пращи.

Забелязах я на втория ред от горе на долу. Картонена кутия, на която от едната страна беше изписано *шестнайсетсантиметров*

електрически циркуляр.

До мен Слайдъл дърпаше въжетата на покрития с юрган предмет. Протегнах ръка и го докоснах по рамото. Той се обърна.

Мълчаливо посочих кутията с глава. Той се присегна, свали я на пода и отвори капака. Вътре имаше стар електрически циркуляр.

Погледите ни се срещнаха.

— Да — беше единственото, което казах.

Слайдъл свали от кукичката една градинарска ножица и с бързо движение срязва въжетата, с които беше омотан юрганът. Хванахме го заедно и дръпнахме силно.

Отдолу нямаше мебели. Там стоеше огромен бял фризер с вместимост около двеста и трийсет литра.

— По дяволите! — Слайдъл ме избута настрана, толкова нетърпелив беше да го отвори.

— Криминалистите не трябва ли да го снимат, преди да го отворим?

— Да — отвърна той и вдигна капака с две ръце.

Въпреки свистенето на ледения въздух и бръмченето на лампата дочух някакъв приглушен *пукот*.

— Какво беше това? — попитах аз.

Слайдъл не отвърна на въпроса ми.

— Еванс не се е бръкнал за саморазмразяващ се фризер.

Въпреки лековатата забележка гласът на Слайдъл беше съвсем сериозен. Освен това беше прав. Вътрешната част на фризера беше изцяло покрита със скреж и ледени кристали.

В левия ъгъл имаше правоъгълна метална кошница, пълна с найлонови пликосе. Изстъргах леда по някои от тях, за да видя етикетите. Замразени зеленчуци от супермаркета. Говежда кайма. Нещо, което ми заприлича на свинско за печене.

Представих си белезите по гърба на Клапек. Кошницата?

Не. Там следите бяха успоредни. Кошницата беше от преплетени нишки неръждаема стомана.

Не споделих това наблюдение със Слайдъл. Погледът ми се закова върху друг, увит в найлон предмет, мушнат в ъгъла на дъното на фризера.

Имаше приблизително кръгла форма. Бут ли беше? Не, беше прекалено голям. Може би пуйка.

Протегнах се и извадих замръзналия предмет. Учудващо, по найлона нямаше никакъв скреж. Нещо не беше наред, но какво?

Предметът беше тежък, около четири — пет килограма. Докато се опитвах да го закрепя на ръба на фризера, се сетих за думите, които бях изрекла преди време. Лекцията ми пред Слайдъл относно това колко тежи една човешка глава. Както бях казала, почти колкото една пуйка.

Ръцете ми трепереха, докато притиснах прозрачния найлон до предмета, завит в него. Започнаха да се появяват детайлите, замъглени и неясни, като предмети на дъното на мътна вода.

Ухо, в гънките му се беше насъбрала кръв. Челюстна извивка. Синьо-лилави устни. Нос, притиснат до мъртвешки бяла буза. Полуотворено око.

Изведнъж почувствах, че трябва да изляза на въздух.

Бутнах главата на Клапек към Слайдъл и изскочих навън.

Крачех наоколо, гризах нокътя си и чаках Слайдъл да се появи. Чаках криминалистите да дойдат.

Секундите се точеха. А може би бяха минути.

Чух приглушеното извънпяване на телефона на Слайдъл.

Погледът ми се насочи към храстите и едва забележимото игрище за голф зад тях. Тръгнах нататък. Помислих си, че спокойният пейзаж ще подейства по-добре на нервите ми.

И се спънах в нещо, което лежеше в сенките.

Нещо голямо и тежко. Мъртвешки тежко.

Сърцето ми блъскаше силно, вдигнах се на колене и се обърнах.

Глен Еванс лежеше по гръб на поляната, погледът му беше празен. От рана, точно в средата на челото му, се процеждаше струйка кръв.

Слайдъл изхвърча от гаража, стиснал пистолета с две ръце, огледа се и се затича към мен.

Едва сега осъзнах, че съм извикала.

Стигна до мен и впери поглед в мъртвото тяло.

— Какво, по дяволите, става?

Изправих се на крака и се дръпнах към храстите. Сърцето ми биеше до пръсване.

Слайдъл остана загледан в трупа на Еванс дълго време. След това заговори, без да вдигне поглед:

— Пиндър има бял додж „Дуранго“. Колата се е появила пред къщата ѝ преди около час. Карал я е Гънтър.

Опитах се да открия някаква смислена връзка между думите на Слайдъл и смъртта на Еванс.

— Има и още нещо — Слайдъл впери поглед в мен.

На жълтеникавата светлина, която се процеждаше през прозорците на къщата, очите му изглеждаха хлътнали и някак остарели.

— Еванс и Линго са били извън града през цялата седмица, когато Клапек е изчезнал. На двацет и седми включително.

За момент и двамата не знаехме какво да кажем. Просто стояхме там.

Грешно ли бяхме изтълкували всичко? И Риналди ли беше сгрешил?

В тишината чух как зад гърба ми изпука клонка. Слайдъл вдигна пистолета си и го насочи към мен.

Понечих да се обърна, когато дулото на пистолет се допря до основата на черепа ми.

Един мъжки глас каза:

— Правете каквото ви казвам или и двамата сте мъртви.

Адреналинът веднага достигна до всяка клетка на тялото ми.

— Хвърли пистолета — просъска гласът.

Забелязах как очите на Слайдъл проблеснаха, когато опита да се огледа наоколо.

— Не го прави, детективе.

С периферното си зрение успях да забележа пръста, свит върху спусъка. Замириса ми на смазочно масло и барут.

— Полицията идва — каза Слайдъл.

— Тогава да действаме бързо, нали така? — думите прозвучаха като откос на картечница.

— Няма да стане, Винс.

Дулото се плъзна към меката тъкан под челюстта ми.

— Това, което няма да стане, е да отида в затвора.

— По-добре в затвора, отколкото мъртъв.

— Не и за такива като мен.

Усетих как дулото се забива дълбоко в югуларната ми вена, кръвта ми пулсираше под натиска на стоманата.

— Пистолетът! Веднага! — каза го бързо и отсечено.

— Нека всички запазим спокойствие — Слайдъл протегна пистолета си напред и го хвърли по посока на Гънтър.

— Вдигни го — нареди ми Гънтър и ме бутна напред.

Аз се наведох, той също се наведе с мен. Замириса ми на скъп афършейв и пот, сякаш отдавна не се бе къпал.

С треперещи пръсти вдигнах пистолета и го подадох през рамото си. Гънтър го взе и ме дръпна нагоре за яката на якето ми.

— Белезниците.

Слайдъл разкопча белезниците и му ги подхвърли. Отново бях принудена да се наведе и да ги вдигна.

— Телефонът.

Слайдъл подхвърли и телефона си. Гънтър го ритна в храстите.

— Сложи ръце на главата си и се приближи към мен.

Съвсем бавно Слайдъл вдигна ръце, склучи пръсти и ги отпусна на главата си. След това, също толкова бавно, започна да се придвижва към нас.

— По-бързо.

Слайдъл спря. По погледа му познавах, че е бесен. Но в очите му видях и още нещо. Страх.

— Не си играй с мен, дебелако! — Гънтър звучеше сериозно.

— Няма да успееш — заяви Слайдъл.

— Така ли?
Чух шумоленето на плат зад гърба си.
Слайдъл отвори широко очи.
В главата ми избухнаха светлини.
После тъмнината обви всичко.

Първото нещо, което усетих, беше болка. Главата ми пулсираше. Китките ми горяха. Раменете ме боляха.

След това чух звуци. Шумът на мотор. Свистенето на гумите по асфалта. Почукването и дрънченето на предметите, които се блъскаха един в друг около мен.

Миризми. Бензин. Гума. Изгорели газове.

Клатенето и люшкането ми подсказаха, че се намирам в движещо се превозно средство.

Опитах се да седна и разбрах, че ръцете ми са вързани зад гърба ми.

Отворих очи. Тъмнина.

Ново усещане. Гадене.

Затворих клепачи. Преглътнах.

Спомените ми започнаха да се връщат. Еванс. Гънтър. Ужасеният поглед на Слайдъл.

Извод. Гънтър ме беше ударил с нещо, аз бях загубила съзнание и той ме бе затворил в багажника на някоя кола.

Мили Боже! Къде ме караше сега?

Изведнъж се появи една ужасна мисъл. Слайдъл мъртъв ли беше?

Ослушах се. Нещастният ми мозък не можеше да разбере какви сигнали му изпращаха ушите ми.

Дишах през устата. Броях левите и десните завои. Мъчех се да не повърна.

Най-после колата спря. Вратите се отвориха. Чух мъжки гласове. След това настъпи тишина.

Започнах да броя. С всички сили се опитвах да се контролирам. Шейсет секунди. Сто и дващест. Сто и осемдесет.

Капакът на багажника се отвори и някой ме издърпа нагоре. Пред погледа ми преминаха дървета. Тухли. Колони.

Стомахът ми се разбърка. Усетих в устата си жлъчка и треперене под езика.

Позната задна площадка.

Обзе ме страх. Бяхме пред къщата ми. Защо?

Гънтър ме извлече от колата и започна да ме бута към верандата. Отново беше допрял дулото на пистолета в основата на черепа ми.

Залитнах напред, опитвах се да разбера какво става. Да запомня подробности. Да мога да разкажа. Да възстановя.

Задната врата беше отворена. Кухненските прозорци хвърляха правоъгълници от светлина по зелената площ. Чантата ми беше захвърлена и съдържанието ѝ беше разпиляно като есенни листа по тревата.

Гънтър ме избута нагоре по стълбите. Влязох в дома си, а краката ми трепереха.

Някъде в къщата дочух отчаяно драцене и блъскане. Бърди? Беше прекалено силно. Тогава какво? Не можах да разбера. Кръвта блъскаше в главата ми.

Гънтър спря, облиза устните си. За първи път видях лицето му. Приличаше на нечий по-голям брат, на тренъора по тенис, на свещеника в черквата. Очите му бяха зелени, но погледът в тях беше див. Косата му беше кестенява и внимателно сресана на една страна. В едно нещо обаче беше прав. Въпреки че имаше влечение и към двата пола, женственият му външен вид щеше да е високо оценен в затвора.

Започнах да се движа едва забележимо. Опрях гърба и раменете си в стената до касата на вратата и се изправих на пръсти. Нещо изщрака и светлината, която влизаше през вратата, леко се промени.

Къде беше Бърд? Опитах се да чуя камбанката, вързана за каишката му. Не успях.

Гънтър ме блъсна силно и ме накара да вляза първо в трапезарията, а оттам — и във вестибюла.

Слайдъл беше там, с гръб към нас. Беше се навел и се бореше с белезниците, които бяха вързани за централната колона на вътрешната стълба.

— По-спокойно, детективе! — Гънтър очевидно беше възбуден и напрегнат.

Слайдъл се извъртя, доколкото можа.

— С теб е свършено, нещастнико — гласът на Слайдъл хриптеше от умора и яд.

— В такъв случай още два трупа нямат никакво значение.

Гънтър ме избута така, че Слайдъл да може да ме вижда, след това заби пистолета в трахеята ми и избута брадичката ми нагоре.

Слайдъл започна да дърпа белезниците с всичка сила, направо беше побеснял.

Гънтър ме притисна така силно, че извиках от болка.

Слайдъл сви пръстите си в юмруци.

— Ако я нараниш, ще те убия със собствените си ръце.

— Не знам как ще успееш да го направиш. Обърни се.

Слайдъл не помръдна от мястото си.

— Мърдай! Живо! Ако не искаш приятелчетата ти да остържат мозъка ѝ от стената.

Спокойствието го беше напуснало и Гънтър отново беше възбуден и напрегнат. Какво го държеше във форма? Амфетамини ли вземаше, или някакъв друг наркотик?

Слайдъл започна бавно да се обръща, погледът му беше пълен с омраза.

В този момент Гънтър се хвърли напред и с все сила го блъсна в слепоочието с пистолета си. Чу се звук, от който на човек можеше да му прилошее.

Слайдъл се свлече на земята, закопчаните му с белезници ръце останаха вдигнати нагоре, като че ли отправяше молитва към небето.

След това Гънтър започна да действа бързо. Толкова бързо, че не можах да реагирам.

Избута ме до стълбата, накара ме да легна с лице към земята, извади ключ и освободи лявата ръка на Слайдъл. Прекара веригата през перилото и закопча свободната халка на белезниците за дясната ми китка. Чух някакво движение и усетих натиск върху ръцете си. След няколко секунди свали въжетото, с което ме беше вързал.

Обля ме нова вълна адреналин, когато осъзнах какво става. Бях закопчана за Слайдъл. Гънтър възнамеряваше да убие и двама ни.

Намери начин да го забавиш, Бренан.

Изправих се на колене и доколкото можах, се обърнах с лице към нападателя си.

— Вече уби едно хлапе, едно ченге и един от бившите си клиенти, нали така? Защо ти трябва още убийства?

— Целуни ме отзад. — Гънтър оглеждаше стаята.

— Знаеш ли, той наистина е прав — преглътнах, за да потисна гаденето. — Ще те преследват до дупка. Няма къде да се скриеш.

— Ченгетата въобще не знаят, че съществувам. Твоят приятел тук превъртя от напрежение. Уби Еванс, след това теб и накрая се самоуби.

— И защо би го направил?

— От отчаяние, че е загубил партньора си. Че заради него са убили горкичкия Ейса Фини. Че те е гръмнал.

— Никой няма да повярва на това. Направо е абсурдно.

— Обвинил те е, че си го накарала да арестува не когото трябва. Че си предизвикала Линго и той е почнал да създава неприятности.

Слайдъл изпъшка. Погледнах го. В здрача успях да видя ужасната рана върху слепоочието му.

— Знам какво си мислиш, но аз гледам телевизия.

Погледът ми отново се насочи към Гънтър.

— Тази рана няма да изглежда както трябва по време на аутопсията. И за това съм помислил — Гънтър прокара ръка през косата си. — За всичко съм помислил. Затова куршумът ще мине точно през нея.

Не е на себе си. Остави го да говори колкото се може по-дълго.

— Съзнателно си дал грешна информация на Риналди — казах аз. — Сигурно доста си объркал нещата, щом се е наложило да го застреляш.

— Беше пълен тъпак.

— Беше достатъчно умен, за да разбере, че ти си убил Клапек.

— Джими много сбърка. Намеси се в бизнеса ми. Трябваше да му дам да разбере, че не се прави така. Но нещата излязоха извън контрол — Гънтър облиза устните си. — Не исках да го убивам. Просто така се случи.

— А Риналди?

— Направи огромната грешка, че разбра за връзката между мен и Клапек.

— Значи първо елиминираш конкуренцията, а след това се опитваш да прехвърлиш вината на нелоялния си клиент.

Видях как пръстът на Гънтър потрепери върху спусъка на пистолета.

— Умно, нали?

— Защо обезглави Клапек?

Гънтър изсумтя.

— За да успея да го натикам в евтиния фризер на онова стиснато копеле.

Тръпки полазиха по гърба ми. Този човек не изпитваше никакво съжаление за постъпките си.

Опитвай се да спечелиш време.

— А защо издълба символите?

— Когато историята с казана излезе на бял свят, си казах: „Винс, човече, дяволът се грижи за теб. Имаш един замръзнал обезглавен труп, от който трябва да се отървеш, и старият Луцифер ти предлага идеална възможност.“

Сякаш отново беше превключил. Изведнъж гласът му започна да звучи спокойно, самоуверено, като че ли се забавляваше.

— Тази вечер си поставил главата на Клапек във фризера на Еванс, за да ни заблудиш.

Гънтър изцъка с език и вирна глава на една страна.

— Не забравих и циркуляра. Беше много важна подробност.

— Обаче допусна една грешка. Застреля Еванс със собствения си пистолет.

— Моля те. Не ставай глупава. Всеки знае, че полицаите имат повече от едно оръжие. След като Слайдъл е убил Еванс с трийсет и осем милиметровия си пистолет, е дошъл тук и те е застрелял. После, тъй като той е от старата школа, се е самоубил.

— Никой няма да повярва на такъв абсурден сценарий. Детективите от „Убийства“ знаят, че си в града и че имаш достъп до бяло „Дуранго“. До няколко часа ще те хванат.

Лицето на Гънтър се изопна, погледът му се промени и започна нервно да се озърта наоколо.

— Знам какво се опитваш да направиш. Мислиш си, че можеш да ме забавиш. Мислиш се за много умна. Такива не ми минават на мен.

Гънтър прехвърли трийсет и осем милиметровия пистолет в лявата си ръка и измъкна пистолета на Слайдъл от кобура му. Изщракването на затвора прозвуча оглушително в тишината на стаята.

Хвърлих се покрай колоната на стълбището, без да обръщам внимание на болката в китката. Протегнах се към Слайдъл, доколкото окованите ми в белезници ръце позволяваха.

Чух забързани стъпки, след това една ръка ме грабна за косата и изви главата ми назад. Шийните ми прешлени изпукаха.

Все още стискайки косата ми, Гънтър ме блъсна с лакът в лицето. Главата ми отскочи от перилата.

Стените на стаята се приближиха към мен, после бавно се оттеглиха. Усетих, че от носа ми се стича нещо топло.

Гънтър ме избута с крак настрани от Слайдъл и ме завъртя наляво.

— Не! — изкрещях аз и се опитах да се изправя на четири крака.

През кичур заплетена коса видях как Гънтър се наведе над Слайдъл.

Протегнах ръка, сълзите се стичаха по бузите ми.

Гънтър се наведе и допря пистолета на Слайдъл до слепоочието му.

За миг този образ замръзна в съзнанието ми като картина на Смъртта.

Не можах да понеса тази гледка. Затворих очи.

И тогава целият свят избухна.

След като дръпна спусъка, Райън остави пистолета си на полицата над камината, отключи белезниците, провери пулса на Слайдъл и набра 911. Полицейските коли пристигнаха с включени сирени от всички краища на Шарлот. Пристигнаха две линейки, както и микробусът на съдебномедицинския следовател.

Гънтър беше обявен за мъртъв в 10:47.

И двамата със Слайдъл бяхме откарани в болницата, макар че протестирахме шумно. Аз имах леко сътресение на мозъка. Състоянието на Слайдъл беше значително по-тежко, освен това трябваше да му направят и няколко шева. Дадохме показания от болничните си легла.

Райън остана в къщата, за да отговори на всички въпроси. Разбрах подробностите едва на следващата сутрин.

Когато стигнал до вкъщи, Райън забелязал, че лампата на верандата свети. Приближил се внимателно и видял чантата ми на земята, където Гънтър я беше хвърлил, след като бе взел ключовете. Райън усетил, че нещо не е наред, извадил собствения си ключ, влязъл тихо в къщата, видял какво става във вестибюла и застрелял Гънтър в главата с един-единствен изстрел. За щастие изстрелът изхвърлил Гънтър встрани и той не успял да натисне спусъка, преди да издъхне.

Истинската самоличност на Гънтър започна да се разкрива едва след смъртта му. Пръстовите му отпечатащи показаха, че е двайсет и седем годишен, че вече е бил задържан и е използвал много и различни имена. Казваше се Върн Зийгълър и под това име бе наел апартамент встрани от булевард „Харис“. Учил бе в университета на Шарлот-Мекленбург. Проституцията е бил един от многото му незаконни източници на доходи.

Чарли Хънт дойде да ме види рано на следващата сутрин. Поддържа ръката ми. Изглеждаше истински загрижен.

Кати се обади. Все още подреждаше документи в окръг Банкоум, но щеше да се върне в Шарлот за края на седмицата. Работата ѝ беше,

каква изненада, отегчителна. Добрата новина беше, че обмисляше да почне да учи право.

Пийт също се обади. С облекчение научи, че не съм получила никакви трайни увреждания, и се зарадва, като му казах, че Кати е споменала правния факултет. Разговаряхме, докато Самър обикаляше по магазините и търсеше подходящи сервиси.

В десет часа ме изписаха от болницата. Слайдъл трябваше да остане по-дълго за негова най-голяма изненада. Преди да напусна болницата, заедно с Райън се отбихме в стаята му. Вече беше разговарял с хората, разследващи убийството на Риналди. Райън беше сериозен и много тих. Тримата заедно възстановихме цялата история.

Интуитивното ми предположение се беше оказало абсолютно вярно. Еванс беше прикрит гей, който обикалял из НоДа, нахлупил ниско шапката над очите си, за да не го разпознаят. Обикновено си избирал Гънтър. Една вечер забелязал Клапек и му се приискало да опита нещо ново. Тъй като изпълнението му харесало, решил да смени доставчика на услуги. Гънтър побеснял и се скарал с Клапек, с когото до този момент били приятели. Клапек заявил, че това е свободен пазар. Работата стигнала до бой и Гънтър го убил.

Спомних си какво ми беше казал Гънтър, докато бяхме във вестибюла.

— За човек, който се гордее, че може да предвиди всичко, е много странно, че не е имал стратегия как да излезе от ситуацията. Не е искал някой да открие тялото, но не е знаел и какво да направи с него.

За да спечели време, Гънтър натъпкал трупа във фризера на бабата на Пиндър. Когато прочел за казана на Куерво, решил, че проблемът му е решен. Тъй като не е знаел нищо за сантерия, уика и поклонничеството пред дявола, той решил да направи така, че убийството да изглежда като дело на сатанисти. Изрязал символите в гърдите и корема на Клапек и изхвърлил все още замразения труп край езерото Уайли.

— Гънтър осъзнавал, че съществува възможност Пиндър или някой от останалите проституиращите момчета да направят връзката между него и Клапек, затова е започнал да подава на Риналди невярна информация — обясни Слайдъл.

— Как мислиш, дали Гънтър е знаел, че Еванс е дясната ръка на Линго? — попитах аз.

— Момчето не беше глупаво, но очевидно му хлопаше дъската — отвърна Слайдъл. — Открили тегретол в апартамента му. В огромни количества.

— Това лекарство се дава при биполярно разстройство — обясни Райън.

Слайдъл насочи поглед към тавана.

— Точно както ви казах. Момчето не беше съвсем наред.

За миг се поколебах, но реших, че няма смисъл да обяснявам на Слайдъл какво е това маниакалнодепресивна психоза.

— И вероятно е спрял да взема лекарствата си? — предположих аз.

— Много умно, нали? Лекарят каза, че в момента е бил в нещо, което се нарича остър маниакален период.

Очевидно на Слайдъл не му се говореше за психичното здраве на Гънтър, затова отново се върна на Еванс.

— Може би Гънтър е научил името на Еванс от Риналди. Или го е забелязал по телевизията заедно с Линго.

— Тирадите на Линго са съвпаднали абсолютно с настроенията на Гънтър — отбелязах аз.

— И по този начин Ейса Фини се е превърнал в идеалната жертва, на която да се припише убийството на Клапек — добави Райън.

— И тук идва най-големият абсурд — намеси се отново Слайдъл. — Гънтър не е знаел за Фини и за това, че бащата на Клапек го е застрелял. Ако беше чул това, цялата инсценировка с Еванс щеше да стане излишна, освен ако не е бил решил така или иначе да го очисти.

Слайдъл поклати глава.

— Напълно грешах по отношение на Фини. Човекът е искал просто да припечели нещо и никой да не го закача. Парите му идвали от „Доктор Геймс“ и от други сайтове, в които пускал реклами за геймъри. А се оказа, че фордът, забелязан близо до лагера, принадлежи на братовчед на един от местните хора.

— Криминалистите откриха ли нещо във фризера, или мазето на бабата на Пиндър? — попита Райън.

— Кръв, достатъчна да се направи кръвопреливане. ДНК анализът ще покаже дали е на Клапек.

— Предполагам, че част от кръвта може да е и от змията — каза Райън.

— Гънтър ли е оставил змията на верандата ми? — попитах аз.

Слайдъл кимна.

— Вероятно е смятал, че и тя е сатанистки атрибут. А може и да е искал да те изплаши, така че да се откажеш от случая.

Изгледах го странно.

— Да, да — настоя Слайдъл, — момчето не е било чак толкова умно, в крайна сметка.

— Защо Еванс се прибра толкова рано снощи? — учудих се аз.

— Хазайката му го е предупредила. Казах ти, че от тази стара вещица не може да се очаква нищо добро.

— Защо Еванс беше оставил колата си толкова далече, вместо просто да я вкара в гаража?

— Вероятно се е тревожил, че заповедта за обиск може да включва и колата му. И сигурно е изненадал Гънтър, докато оня се е промъквал откъм голф игрището.

— За да остави главата на Клапек и циркуляра в гаража.

Слайдъл кимна отново.

— Когато Гънтър е научил, че сме разпитвали Пиндър, е решил, че е дошло време да премести стоката от мазето на баба й. След като е застрелял Еванс, забелязал, че ние с теб сме в гаража. Ситуацията е излязла извън контрол и той просто не е знаел какво да прави. И тогава в главата му се е родил планът за убийството и самоубийството.

Същия ден научихме още подробности.

Когато е била на шест години, Ейприл Пиндър е била ударена в главата от една кола. В резултат на това нараняване не е можела правилно да подрежда във времето определен вид информация. Последователността на събитията определено я е затруднявала. Пиндър се беше заблудила за датите и беше объркала деня преди Гънтър да влезе в затвора с деня на излизането му оттам.

Оказа се, че Гънтър/Зийглер е имал полицейско досие. Представял се е с много и най-различни имена и е намирал начини да изнудва за пари предимно възрастни жени и умствено изостанали хора. Проверявал е датата на смъртта на някого и след това е носел колет с

наложен платеж на негово име. Или е събирал суми, които човекът уж бил дължал. Продавал е от врата на врата бонбони, свещи и пуканки и твърдял, че го прави за благотворителност. Предлагал е фалшиви „печеливши“ лотарийни билети. Все такива дребни провинения, в които не е имало никакво насилие. Хубавият му момчешки вид несъмнено му е помагал в тези начинания. Едва след като през август е спрял да взема лекарствата си, е започнал да проявява пристъпи на невъздържано поведение.

През нощта времето се промени, стана студено и дъждовно. През остатъка от деня и на целия следващ ден двамата с Райън останахме затворени въщи. Той беше потиснат и мълчалив. Аз не го притисках. На едно ченге никога не му е лесно, когато се наложи да застреля някого.

Кати дойде на гости в събота сутринта. Никога не беше чувала за „Нахаканите момичета“. Всички се смяхме. Отново започна да говори за намерението си да следва право. Това беше добре.

Алисън Сталингз се обади рано следобед. Не вдигнах телефона, но чух съобщението, което ми остави. Беше решила да пише за убийството на няколко души в Райли. Извини се, че може да ми е причинила неприятности, като е заблудила Тирел, и обеща да му се обади, за да поправи грешката си.

Към четири часа Слайдъл се отби да ни види. Водеше със себе си една много висока жена, почти колкото него. Кожата ѝ имаше цвят на карамел, черната ѝ коса беше сплетена на дебела плитка. Поведението и осанката ѝ подсказваха, че работи в полицията.

Преди Слайдъл да успее да каже каквото и да е, жената подаде ръка.

— Тереза Мадрид. Аз съм новият блестящ партньор на този изключителен късметлия.

Ръкостискането на Мадрид би могло да строши и кокосов орех.

— Шефът смята, че трябва да разширя културния си кръгзор — каза Слайдъл и изкриви устни на една страна.

Мадрид тупна Слайдъл по гърба.

— Горкият Скини, изтегли щастливото двойно Л.

Сигурно двамата с Райън сме погледнали учудено.

— Лесбийка. Латиноамериканка.

— Тя е от Мексико — Слайдъл отново изкриви устни.

— От Доминика. Според Скини всеки, който говори испански, е мексиканец.

— Поразително — каза Слайдъл. — Всички тези богати и много разнообразни култури създават все едни и същи пластмасови образи на Исус, които да се поставят по зелените площи.

Смехът на Мадрид сякаш изригна някъде дълбоко от корема ѝ.

— Не е толкова поразително, колкото мустаците на приятелката ти.

Слайдъл добави още един елемент към решаване на загадката. Това се отнасяше до сина на Риналди — Тони. Най-малкият му син страдал от синдрома на Коен. Риналди е харчил всичко, което е имал, за лечението на внука си и за специалното обучение, от което се е нуждаел.

Когато си тръгнаха, се оказа, че с Райън сме на едно и също мнение. Слайдъл и Мадрид щяха да се разбират чудесно.

Райън сготви. Пиле фрикасе с гъби.

Аз работих върху лекцията си.

По време на вечерята, както и след нея, разговаряхме.

Прекалено много хора бяха умрели. Куерво. Клапек. Риналди. Фини. Еванс. Гънтър.

Също както нещастния малък Ансън Тайлър, Ти-Бърд Куерво беше починал от насилствена, но случайна смърт. Един мъж, сам в тъмното, на железопътната линия. Вероятно е бил пиан. Или прекалено много е разчитал на високоскоростните технологии, които наскоро бяха навлезли и в нашия град. Куерво беше просто един безобиден сантеро. Не беше направил нищо незаконно, освен че от време на време беше продавал по малко марихуана. Може би беше помагал на новодошлите, които също като него са се чувствали самотни поради различията в езика и културата.

Джими Клапек е бил прокуден на улицата от невежия си и тесногръд баща. Също като Еди Риналди и Глен Еванс той умря, защото един човек беше спрял да пие лекарствата си и беше загубил всякаква връзка с действителността.

Защо трябваше Винс Гънтър/Върн Зийгълър да умре? Защото собственият му мозък го предаде? Защото беше зъл по природа? Нито аз, нито Райън имахме отговор на този въпрос.

Най-тревожна от всички беше смъртта на Ейса Фини.

— Клапек старши е застрелял Фини, защото е бил измъчван от чувство за вина — каза Райън.

— Не — отвърнах аз. — Бил е гонен от страх.

— Не разбирам.

— Американците се превърнаха в нация, която се страхува.

— От какво?

— От развилнял се стрелец в училищното кафене. От отвлечен самолет, насочен към висока сграда. От бомба във влака. От пратка по пощата, в която има антракс. Всеки има възможността да убива, стига да го пожелае. Единственото, което му е нужно, е достъп до интернет или някой добродушен продавач в магазина за оръжие.

Райън ме остави да продължа.

— Страхуваме се от терористи, от снайперисти, от урагани, от епидемии. И най-лошото е, че сме загубили вяра, че правителството може да ни защити. Чувстваме се безсилни, а това води до непрекъснато състояние на тревожност, кара ни да се страхуваме от нещата, които не разбираме.

— Като уика.

— Уика, сантерия, вуду, сатанизъм. Те са екзотични, непознати. Не ги различаваме едно от друго и си изграждаме стереотипи за тях. След това залостваме вратите си и треперим от страх.

— Фини беше вещер. Думите на Линго караха хората да се страхуват от такива като него.

— Така е. Освен това хората са загубили доверие в системата и по други причини. Старият Клапек е типичен пример за това. Все повече хора вярват, че на виновните може и да им се размине.

— Да, синдрома О'Джей.

Кимнах.

— Някой тесногръд всезнайко разбърква умовете на хората, а бдителният гражданин решава да вземе правосъдието в свои ръце.

— И в резултат на това умира невинен човек. Поне смъртта на Фини трябва да сложи край на политическата кариера на Линго.

— И това ако не е ирония на съдбата — отбелязах аз. — Вещерът и сантерото се оказаха съвсем безобидни хора, а студентът и помощникът на общинския съветник са водили тъмен двойствен живот.

— Нищо не е такова, каквото изглежда на пръв поглед.

Аз и Бърди спяхме на горния етаж.
Райън спа на дивана.

В неделя сутринта станах рано и закарах Райън до летището. Прегърнахме се, преди да влезе в терминала. Казахме си довиждане. Не говорихме за бъдещето.

В единайсет часа облякох тъмносиньо сако и сиви панталони. Алън Бъркхед ме посрещна на входа на гробището „Елмууд“. В ръката си държеше ключ. Аз носех една черна платнена чанта.

Новият ковчег вече беше поставен в гробницата. Бронзов и блестящ, красиво ложе за вечен сън.

Бъркхед отключи ключалката. Извадих черепа на Сюзън Редмон от чантата, която носех, и внимателно го поставих над скелета. Оставих на място и бедрените кости. Най-накрая мушнах едно малко найлоново пликче под бялата кадифена възглавница. Тестът беше показал, че мозъкът е човешки. Може би беше на Сюзън, а може би — не. Съмнявам се, че щеше да има нещо против да сподели вечността с друга изгубена човешка душа.

Докато вървахме обратно сред множеството надгробни камъни, Бъркхед ми разказа, че е направил проучване в архивите на гробището. Сюзън Редмон е умряла при раждане. Родила е здраво момче. Какво беше станало с него, попитах аз? Нямам представа, отвърна Бъркхед.

Стана ми тъжно. След това в мен се върна надеждата.

Сюзън беше умряла, но след себе си беше оставила друго човешко съществуване.

Следващата ми спирка беше болницата. Не спешното отделение, а родилното. Този път чантата ми беше розова и в нея имаше голям плюшен мечок и три чифта миниатюрни ританки.

Бебето имаше цвят на кафе с мляко, личицето му беше набръчкано, а перчемът му стърчеше смешно. Такийла я беше кръстила Изабела, на името на баба си.

Такийла се държа хладно и сдържано. Но когато погледна дъщеря си, разбрах защо се е обадила да каже, че приема

предложението ми за помощ. Видяла е момиченцето си и е решила да предприеме нещо. Да даде шанс на Изабела.

Докато карах към вкъщи, си мислех за смъртта и раждането.

Някои неща свършват, други започват.

Сюзън Редмон беше умряла, но синът ѝ беше жив.

Риналди си беше отишъл, но Слайдъл вече имаше нов партньор.

Куерво беше мъртъв, но Такийла бе родила момиченце.

Историята ми с Пийт беше приключила. Щеше ли и за мен да има ново начало? С Чарли? С Райън? С някой нов?

Можехме ли с Райън да се съберем отново и да започнем всичко отначало?

Можеше ли да има ново начало и за Америка? Можехме ли да се върнем към времето, когато се чувствахме сигурни? И защитени? И убедени в ценностите и целите си? Толерантни към обичаи и религии, които не разбираме?

Чарли?

Райън?

Подходящият мъж?

Как ли би се изразила сестра ми, Хари?

Никога не знаеш от кой храст може да изскочи заек.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.